DE GEHEIMZINNIGE HUURDER

DOOR JOS. HOCKING

HOLLANDSCHE BIBLIOTHEEK - HAARLEM

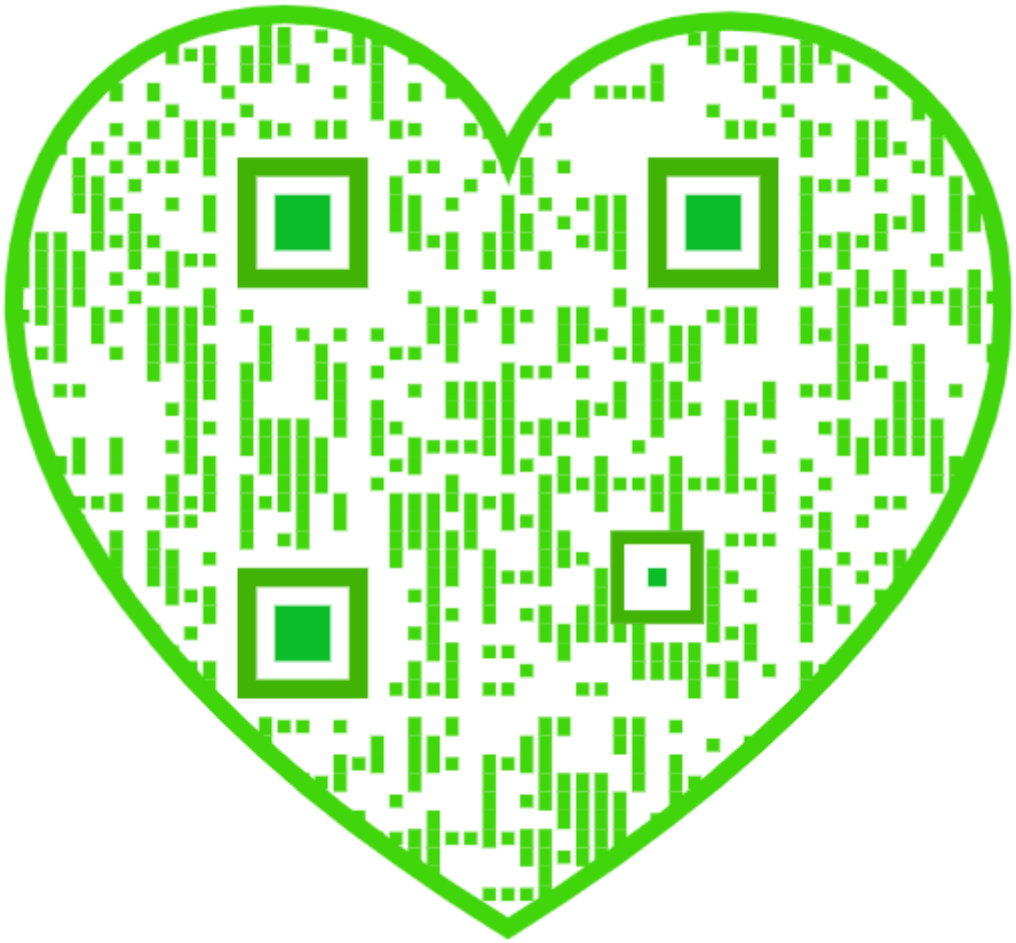

DE GEHEIMZINNIGE HUURDER

DOOR

JOSEPH HOCKING

HOLLANDSCHE BIBLIOTHEEK
HAARLEM

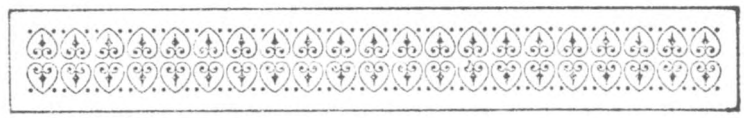

HOOFDSTUK I

Te huur of te koop:

Mooi ouderwetsch landhuis, gemeubileerd of ongemeubileerd. Ruime hall. Kleine gezelschapszaal. Vier slaapkamers. Geriefelijke keuken en behuizing voor personeel. Goede watervoorziening. Geheel vernieuwd en gemoderniseerd. Flinke tuin. Desgewenscht grasgrond. Garage. Ideaal verblijf, voor wie buiten rust zoeken. Vier mijlen van zee en postgelegenheid. Spoedige koop voordeelig en gewenscht.

Te bevragen bij Folkinghorne & Lingkinghorne, Truro.

't Was de plaatsnaam Truro, die Gwithian Trewithen's aandacht trok. Sedert jaren was hij niet in Cornwall geweest, maar volbloed Cornwaller van geboorte als hij was, met een echten ouden Cornwaller naam, had natuurlijk de aanduiding Truro bijzonderen indruk op hem gemaakt.

Maar Gwithian Trewithen had geen huis van noode, groot noch klein, en aan elke huishouding, in welken zin ook verstaan, had hij gruwelijk het land. Wel had hij jaren geleden van een buitenleven gedroomd met alles, wat aan een buitenleven verbonden is. Doch die droomen waren verjaagd, ruw, meedoogenloos verdreven, en alle heerlijke verwachtingen, daaraan annex, niet minder wreed verijdeld. Dus, wat ging hem die advertentie betreffende dat huis in Cornwall eigenlijk aan?

Hij zat eenzaam in een privé-vertrek van een Londensch hotel. Van buiten drong het rumoer en getier van het volle Londensche bedrijfsleven tot zijn gemartelde ooren door en prikkelde zijne reeds overgevoelig geworden zenuwen. Hij verloor er zijn geduld bij en werd boos. Gwithian Trewithen was een verbitterd en teleurgesteld mensch. Zijne oogen zagen vermoeid en getuigden van bedrogen hoop en onbevredigde verlangens. Ook zijn gezondheid liet klaarblijkelijk veel te wenschen over.

Het waarom hiervan was niet ver te zoeken. Hij had zijn levenskasteel gebouwd op den zandgrond der belofte eener wispelturige vrouw en moest nu de gevolgen zijner goedgeloovigheid en van zijn trouwhartig-zijn ondervinden. Gwithian was mijningenieur en tot vóór twee jaren slechts matig fortuinlijk geweest in zijn ondernemingen. Hij was destijds verliefd geraakt op een heel mooi meisje, dat zijne gevoelens niet onbeantwoord liet. Hij had haar met al de liefde zijner vurige Keltische inborst bemind..... zich zonder voorbehoud aan haar gegeven, en niemand was gelukkiger dan hij, toen hij er zeker van was geworden, dat zijne gevoelens ook inderdaad beantwoord werden.

Maar moeiiijkheden bleven niet uit. De ouders van het jonge meisje droomden zich groote droomen over de toekomst van hun kind, zoodat Gwithian's aanzoek heel koeltjes werd opgenomen. Hoe kon het ook anders? Zeker, zijn oude Cornwaller naam had een goeden klank, maar dit was ook nagenoeg alles. Geld en een maatschappelijke positie ontbraken hem. Ofschoon reeds achtentwintig jaren oud, had hij nog maar weinig of niets van zijn leven terecht gebracht; zijne talenten, voor zooverre hij die bezat, waren ingesluimerd en zonder vrucht. En zoo was het dan ook begrijpelijk, dat toen hij bij Michaël Sowerby met een huwelijksaanzoek voor den dag kwam, dit aanzoek heel koeltjes werd aangehoord. Michaël Sowerby was makelaar in effecten en daarbij erg eerzuchtig. Hij rekende voor zijne dochter — en z.i. met volle recht — op eene schitterende partij. Ursula had immers de beste scholen bezocht en er waren aan hare opvoeding geen geldelijke kosten bespaard. Waarom zou zij zich vergooien aan een man zonder toekomst, terwijl een jeugdig Parlementslid met vooruitzicht op een ministerszetel haar in het oog loopend het hof maakte? Kon zijne Ursula niet aan elken vinger van haar hand een „aanzoeker" verwachten met eene groote toekomst in het verschiet?

Maar het meisje had Gwithian lief, en gelijk de meeste meisjes was zij impulsief en onstuimig, en vast besloten om haar wil trots alles door te drijven. Onomwonden kwam zij er voor uit, geen ander dan Gwithian ooit te kunnen liefhebben; hij was haar alles, en zij dreigde haar vader, dat, zoo hij zijne toestemming weigerde, zij zonder deze wel zou slagen.

Maar Gwithian Trewithen had eergevoel en moest tot zekere hoogte haar vader volmondig gelijk geven. Zeker, 't zou minnetjes zijn, heel, heel erg laf om aan trouwen te durven denken, zonder over de middelen te beschikken, om een vrouw te kunnen onderhouden.

Trots zijne verijdelde verwachtingen toonde ook Mr. Sowerby niet onredelijk te zijn.

„Doe je best, Trewithen," vermaande hij. „Je betuigt mijn dochter lief te hebben; welnu, toon haar liefde waardig te zijn. Over twee jaren verwacht ik je terug met bewijzen van wilskracht en energie, en ik geef je mijn woord dat ik dan voor je aanzoek niet langer doof zal zijn. Maar ik ben een nuchter, practisch mensch, en wat ook mijn plannen ten aanzien van Ursula mochten zijn, nooit zal

ik haar toestaan aan een niets beduidenden, duiteloozen parasiet haar lot te verbinden."

Deze woorden kwetsten niet slechts Gwithian's trots, maar deden ook zijn zelfrespect en energie ontwaken.

„Ik stem met uwe woorden in, Mr. Sowerby," betuigde hij, „en zal er mij stipt aan houden."

Oogenschijnlijk begon de fortuin hem gunstig te worden. Er was eene maatschappij tot stand gekomen, die groote belangen had bij een mijngebied in Zuid-Afrika, en Gwithian verkreeg daarbij een aanstelling. Ursula, meegesleept door hare gevoelens voor hare geliefde en door de blijde toekomstbeelden, die hij haar zoo heerlijk voorschilderde, beloofde dat zij niet slechts twee jaren wilde wachten, maar zoo noodig zelfs twintig jaren, en Gwithian vertrok, het hart vol hoop en vertrouwen, en met den vasten wil om niet slechts zijn best te doen, maar zelfs om zich een positie te veroveren, waarop Mr. Sowerby met alle redenen trotsch mocht zijn.

Ik doe geen poging, om u zijn doen en laten in het donker werelddeel te vertellen, maar meen te kunnen volstaan met de vermelding dat hij, aangevuurd door zijne liefde voor Ursela en door de verwachtingen, die hij koesterde, zich met hart en ziel inspande.

In het bezit van geestvermogens, die het middelmatige overschreden, en nog daarbij gevoegd eene toewijding en volkomen overgave aan zijn werk, kon hij zijn volle energie ontplooien tot bereiking van zijn ideaal. Maar teleurstellingen bleven niet uit en hij meende met grond te moeten verwachten, dat niet alleen de maatschappij al het geld zou verliezen, dat zij in de onderneming gestoken had, maar ook zijn eigen vooruitzichten er mee gemoeid zouden zijn.

Ontmoedigd schreef hij aan Ursula en deelde haar mede, dat, als de zaken geen keer namen, hij haar van haar gegeven woord ontsloeg. Zij, van haar kant, weigerde op deze woorden in te gaan. Zij betuigde hem, in de hartelijkste bewoordingen, dat zij nooit zou ophouden hem lief te hebben en dat zij, welken keer ook de zaken zouden nemen, op hèm wilde blijven wachten, zelfs al zou dat wachten tot haar levenseinde moeten voortduren.

Toen kwam er een wending in zijn lot. In een gebied, waar reeds andere experts op mijnbedrijf gewerkt hadden, maar zonder resultaat, zoodat de bodem als waardeloos getaxeerd was, meende hij een kans op succes gevonden te hebben. De spannende dagen, die nu volgden, meen ik stilzwijgend te mogen voorbijgaan, zoo ook de verwikkelingen, die er uit voortvloeiden, met de maatschappij, waarbij hij in functie was. Meer dan eens stond een zwarte ondergang als een dreigend spook voor zijn oogen. 't Was of alles tegen hem samenspande. Het klimaat was verderfelijk, het werk wilde niet vlotten, onzekerheid verlamde zijn kracht. Maar de gedachte aan Ursula's liefde en zijn eigen vurig streven om hare liefde waardig te worden, beurden hem telkens op en deden hem over alle zwarigheden heenstappen.

Zijn volharding bleef niet onbeloond. Toen de maatschappij zich financieel begon terug te trekken, stak hij niet alleen zijn eigen

spaarpenningen, maar ook het kleine erfdeel, dat zijn moeder hem had nagelaten, in zijn gewaagde onderneming. Ook knoopte hij relaties aan met iemand, die over een klein vermogen beschikte, en deze, vol vertrouwen in den goeden uitslag zijner onderneming, aarzelde niet zich met Gwithian te associeeren. En het geluk begon hem toe te lachen. Toen de twee jaren ten einde liepen, beschikte Gwithian over een fortuin ver, ver boven zijn droomen. Hij schreef nu weer aan Ursula, en ofschoon de volle omvang van zijn succes voor haar verborgen bleef, deelde hij haar in blijde bewoordingen mede, dat nu alle hinderpalen waren uit den weg geruimd, die hun huwelijk in den weg stonden, en dat hij na regeling zijner zaken onverwijld de terugreis wilde aanvaarden, om het geluk in de armen te vliegen, waarvoor hij zoo hardnekkig gezwoegd en geworsteld had. Gedurende de laatstverloopenden maanden waren Ursula's brieven schaarser geworden, doch dit verontrustte hem niet; hij was immers van alle verkeer zoo ver afgesloten geweest. Bovendien was zijn vertrouwen in Ursula onbeperkt, en toen hij zich eindelijk naar Engeland inscheepte, was het met een hart vol blijde verwachtingen in het verschiet en in het zalige vooruitzicht op meer dan een hartelijk welkom van de zijde van Ursula, voor wie hij, zonder zich te bezinnen, alles op het spel had gezet.

Te Southampton aangekomen, had hij haar telegrafisch doen weten, met welken trein en hoe laat hij aan het Waterloo-Station zou arriveeren. Maar niemand was er bij zijn komst aanwezig om hem te verwelkomen. Hoe het kwam — hij wist het zelf niet — maar hij onderging een gewaarwording, als lag er een ijskoude hand op zijn hart. Hoe hij zich ook inspande en wat hij ook deed, om zich van zijn angst te ontlasten, het mocht hem niet gelukken. Hij speide zichzelven op de mouw, dat er duizenderlei dingen konden zijn voorgevallen, die haar verhinderd hadden te komen; 't was immers mogelijk, dat zij, toen het telegram kwam, afwezig was; dat iets, wat geen uitstel duldde, haar afwezigheid vereischte, of dat zij wellicht door ziekte was teruggehouden. Maar geen dezer waarschijnlijkheden stelde hem gerust.

Na zijn bagage verzorgd te hebben, stapte hij in een taxi en reed naar Mr. Sowerby's huis. 't Was reeds donker, toen hij het bereikte. Een somber uitziende portier opende op zijn gebel de deur.

„Is Mr. Sowerby thuis?"

„Neen, mijnheer," antwoordde de man, die hem ongetwijfeld moest herkennen. „Mijnheer en mevrouw zijn voor enkele dagen naar buiten."

„En miss Sowerby?"

De man glimlachte veelbeteekenend.

„Een miss Sowerby bestaat niet meer."

„Hoe..... Bestaat niet meer?" herhaalde Gwithian als met een vraag. „Ik begrijp er niets van."

„Miss Sowerby, of, om duidelijker te spreken, de jongedame, die zich miss Sowerby noemde, is drie dagen geleden in de kerk van St. George, Hanover Square, met den hoogstachtenswaardigen George

Cracknell, lid van het Parlement, in het huwelijk getreden," beduidde de man voornaam.

„In het huwelijk!" herhaalde Gwithian.

„Ja, mijnheer. U vindt een uitvoerig verslag van de huwelijksvoltrekking in het nummer der Morning Post van laatstleden Dinsdag. Ik wensch u goeden avond, mijnheer."

Gwithian stond verslagen en versuft. Was dit nu het loon voor zoveel offers, voor al zijn zwoegen! O, die beloften van een vrouw!

Een minuut lang stond hij op de stoep, als droomde hij. 't Was of hij zijn zinnen verloren had. 't Leek hem alles zoo absurd, zoo ongelooflijk. De zoetste verwachtingen, waarin hij zich gewiegd had, waren voor altijd van hem weggevlucht. Waggelend, alsof hij sliep, zocht hij zijn taxi weder op, die nog was blijven wachten.

„Waarheen, mijnheer?" informeerde de chauffeur.

„Waarheen?..... Weet ik het zelf?" stotterde Gwithian. „Overal heen, waar je slechts wilt."

„Best, mijnheer..... Maar overal heen is nergens heen, en ik kan toch niet veronderstellen, dat mijnheer van zins is, den godganschelijken nacht de Londensche straten te doorkruisen."

„Rijd me naar Berner's Hotel", sprak hij eindelijk kortaf.

De chauffeur lachte in zichzelf. „Zeker een verloren zoon," dacht hij half wijsgeerig, terwijl hij de taxi in beweging zette..... „maar, spijtig voor hem, hij heeft het gemeste kalf niet mogen proeven."

Gwithian Trewithen mocht een rustige kamer in Berner's Hotel vinden, en na een bad en een bescheiden maal gelukte het hem, zijn gedachten te verzamelen. Hij stond nu moederziel alleen in Londen en zoover hij zich kon herinneren, was er zelfs niet een enkele vriend, tot wien hij zich zou kunnen wenden. Wel bestond er misschien nog mogelijkheid, dat hij oude kennissen kon terugvinden, als hij tenminste tegen de moeite niet opzag, hen hier of daar op te sporen, maar hij kon zich geen enkelen te binnen roepen. Bij zijn vertrek naar Zuid-Afrika had hij zich uit de clubs teruggetrokken, waarvan hij lid was geweest, zoodat de toegang voor hem was afgesloten. Wat, ja wat stond hem nu te doen?

De gedachte, hier of daar een publieke vermakelijkheid te gaan bezoeken, stond hem uitermate tegen; daarvoor leed hij te zeer. Bovendien, hij gevoelde zich ziek. Niet alleen had het onverantwoordelijk gedrag van Ursula hem geknakt en verlamd, maar ook een voorgevoel zeide hem, dat hij zich tegen een aanval van malariakoorts te wapenen had. Meer dan eens had hij, tijdens zijn verblijf in Zuid-Afrika, aan deze koorts geleden, die daar inheemsch en verraderlijk was, en hij wist het maar al te wel door de kloppingen in zijn hoofd en de rillingen over zijn rug, dat de oude vijand weer in aantocht was. Wel geloofde hij niet, dat hij ernstig ziek zou worden, maar hij gevoelde zich neerslachtig en eenzaam naar ziel en lichaam.

„En nooit, nooit heb ik haar gewantrouwd," klaagde hij voor zich heen. „Nooit, nooit heb ik kunnen gissen, dat zij met mij valsch spel zou spelen."

In een vlaag van wreed verlangen om zichzelf te kwetsen, belde hij om een knecht, wien hij om het nummer van de Morning Post van laatstleden Dinsdag vroeg. Nauwelijks was het in zijn bezit, of hij doorvloog met wilden blik de kolommen. Ja, daar stond het onder de rubriek van huwelijksvoltrekkingen. Het bericht vermeldde de stereotype bijzonderheden.

„Ursula, eenige dochter van Mr. Michaël Sowerby, getrouwd met den hoogst-achtenswaardigen George Cracknell, M. P." De namen van de huwelijksgasten, de bruidsgeschenken en de toiletten der dames waren er zoo uitvoerig mogelijk bij vermeld. Genadige hemel! Wat een bittere hoon. Hij wierp de krant van zich af onder een kreet van afgrijzen. Wat kon het leven hem nu nog bieden? Twee jaren lang had hij gezwoegd en geworsteld om zich dat meisje waardig te maken, terwijl zij, haar beloften schandelijk vergetend, de verleide ooren leende aan de eeden van een ander. Verblind door den glans eener lokkende positie, had zij, zonder eenige deernis met hem, dezen gunsteling der fortuin haar hart geschonken.

Wat stond hem te doen..... waarheen zou hij gaan? Werktuiglijk nam hij de krant weder op en doorliep de kolommen. Maar niets vond zijn belangstelling. Wat raakten hem politieke veeten en industrieele crisissen; hij was ziek en beu van al dat levensgeharrewar.

Juist wilde hij de krant weer wegwerpen, of zijn blik viel onwillekeurig op de in het oog vallende annonce, waarmede ons verhaal een aanvang neemt.

Te huur of te koop:

„Mooi ouderwetsch landhuis, gemeubileerd of ongemeubileerd....."

Hij had, zooals vanzelf spreekt, geen enkel belang er bij, maar toch bleef hij verder lezen:

„Ruime hall. Kleine gezelschapszaal. Vier slaapkamers. Gerieflijke keuken en behuizing voor personeel. Goede watervoorziening. Geheel vernieuwd en gemoderniseerd. Flinke tuin. Desgewenscht grasgrond. Garage. Ideaal verblijf voor wie buiten rust zoeken. Vier mijlen van zee en postgelegenheid. Spoedige koop voordeelig en gewenscht.

Te bevragen bij Folkinghorne en Lingkinghorne. Truro."

„Truro." Dat moest natuurlijk de hoofdstad van Cornwall zijn. Voor zijne oogen verrees de nieuwe Kathedraal, zooals hij haar had gezien, toen hij op weg naar Camborne en Redruth, waar hij voor mijningenieur studeerde, deze stad passeerde. Folkinghorne en Lingkinghorne waren ongetwijfeld makelaars in vaste goederen, in wier handen de beschikking over het landhuis gesteld was.

Waarom — hij wist het zelf niet — maar toegevende aan een drang nam hij aan de schrijftafel plaats en schreef, als gehaast:

„Weledele Heeren,

Verzoeke beleefd om nadere inlichtingen omtrent 't ingeslotene."

Dan, de annonce uitscheurende, sloot hij ze in den brief en schreef het adres.

„Wat gaat het mij eigenlijk aan?" vroeg hij zichzelven af, terwijl hij den brief in de bus liet glijden. „Niets immers, hoegenaamd niets."

Hij ging moe en in verveling naar bed. Hij hoopte te kunnen inslapen en nooit meer wakker te worden. Wat kon het leven hem nog schenken? Na twee jaren zwoegens, onder de ongunstigste omstandigheden, was hij hoopvol teruggekeerd, om..... wat te vinden? Hij herinnerde zich een versregel van Byron over „beloften eener vrouw, in zand geschreven." Alle vrouwen waren eender, zelfzuchtig, valsch, veranderlijk en van nul en geener waarde. Iedere vrouw was te koop. De hoogste bieder kon altijd van zijn weislagen verzekerd zijn.

Hij sliep weinig dien nacht. Zijn hoofd bonsde en duizelde, het bloed stroomde als vuurgolven door zijne aderen. Meer dan eens stond hij op het punt een dokter te laten ontbieden. Doch waarvoor zou hij het doen? Sterven was geen pretje, maar zijn arm hart zou tenminste dan rust vinden.

Den volgenden dag bleef hij thuis. Hoewel reeds veel opgewekter, miste hij den lust en de energie om zijn kamer te verlaten; trouwens hij was nog niet geheel vrij van koorts. Doch den dag, die daarop volgde, besloot hij naar Oxford Circus te gaan. O, hoe haatte hij Londen! Hoe stonden dat getier en al dat gewiemel hem tegen. Welk een thuiskomst! Hij riep zich voor den geest alle verwachtingen en droomen terug, die hem op zijne terugreis vergezeld hadden, en dan herinnerde hij zich, met een blos op de wangen, wat de portier tot hem gesproken had, toen hij voor Mr. Sowerby's huis op de stoep stond.

Hij bekeek alles, op zijn wandeling, met een bevooroordeeld oog, en toen hij westwaarts afsloeg, werd hij cynischer dan ooit. Hij liep voorbij de groote magazijnen, die de gunst der vrouwen vooral, genoten: Peter Robinson Marshall en Snellgrove, Selfridges — overal vrouwen, vrouwen en nog eens vrouwen. Zij stonden bij hoopjes vóór de étalagevensters, die begeerige oogen naar al dat mooie gericht.

„Dat is haar eenige zorg," zoo redeneerde hij. „Kleeren, snuisterijen en dergelijke prutsigheidjes meer. Alle vrouwen zijn daarvoor te koop. Liefde..... trouw, laten we daarover zwijgen, zij bestaan niet meer"

Thans, bij de Marble Arch gekomen, wandelde hij het park in en liep regelrecht naar een bank, om zich daar neer te zetten. Hel en duivel! Hij kon het niet langer meer uithouden. Londen was een reuzendraaikolk, verbijsterend en razendmakend. Een kerkhof van verwachtingen en onvervulde droomen. Zelfs hier, in het park, in de volle pracht van zomerweelde, was alles slechts bedrog. Hij wilde wegvluchten; doch waarheen? Zijn vader en moeder waren dood; hij was hun eenig kind en alle kennissen, die hij had gehad, waren van hem vervreemd. Bovendien, zij konden wel allen buiten hem om....."

„Hé, dat kon Mr. Gwithian wel zijn!"

De stem, die hij vernam, klonk niet vreemd in zijn ooren. Zij

riep de herinnering bij hem terug aan voorbije dagen. En omkijkende zag hij een man van middelbare leeftijd, die wel een bureaucraat, maar dan in ouderwetschen trant, kon geweest zijn. Hij was gladgeschoren, buiten de beide korte bakkebaardjes, precies onder zijn ooren. Hij was in 't zwart gekleed en zijn schoenen glommen prachtig.

„Cradock?"

„Hé, ja, 't is Mr. Gwithian. Wel, mijnheer, dàt doet me genoegen, dàt is een blijde verrassing voor mij. Wie had het ooit kunnen denken, dat ik u hier nog eens zou ontmoeten?"

„En waar woon je nu, Cradock?"

„Eigenlijk gezegd, mijnheer, woon ik nergens."

Voor het eerst, sedert zijn terugkeer in Londen, lachte Gwithian Trewithen. Er was iets in 's mans voorkomen, dat zijn lachspieren opwekte en hem deed gevoelen, dat er op de wereld ten minste nog iets bestond, waarover hij kon lachen

„Ja, nù herinner ik me alles: 't was na mijn vaders dood, dat je ging trouwen. Waar is nu je vrouw?"

„Zij is dood, Mr. Gwithian, en ik ben dankbaar, dat het zoo is."

Cradock sprak zoo nadrukkelijk, dat Gwithian opnieuw begon te lachen. Niet alleen 's mans woorden, maar ook de toon, waarop hij sprak, stemden zoo wondervol met zijn zienswijze sedert de laatste dagen overeen.

„Wanneer is zij overleden?"

„Verleden week, mijnheer Gwithian."

„En nu ben je dus alleen?"

„Alleen? Ja, in zekeren zin wel, mijnheer. Maar, als u me goed wilt begrijpen, mijnheer, is dit een prettig alleen-zijn, een verlichting in den volsten zin. Maar, als ik u vermoei, wil ik verder liefst er over zwijgen."

„Volstrekt niet, Cradock..... 't Is nu vijf jaar geleden, dat mijn vader stierf. Wat heb je uitgevoerd al dien tijd?"

„Uitgevoerd, mijnheer? Ja, ù hebt recht er op, het te weten. Ik ben viermaal huisknecht geweest, en mijn vrouw was kookster. Maar de menschen mochten haar niet, mijnheer..... zij mochten haar niet. Toen kreeg ik een aanstelling voor me zelf en zorgde voor een onderdak voor mijn vrouw. Maar zij sarde mij, mijnheer, zij sarde mij. Toen..... God zij dank, werd zij ziek en stierf. Ik ben nu zonder werk. U kent mij, mijnheer. Er is mogelijk wel één onder uwe kennissen, die mij aan een betrekking zou kunnen helpen."

Gwithian schudde het hoofd.

„Ik kom zoo pas uit Zuid-Afrika en alle relaties uit vroegere jaren zijn sedert mijn heengaan verbroken."

„Dat is jammer!" Cradock zag den jongen man oplettend aan en vroeg zich in stilte af, of het hem, daarginds, voor den wind zou zijn gegaan.

„Is u gehuwd, mijnheer?" vroeg hij.

„Neen, Cradock," antwoordde Gwithian, en er was iets bitters in zijn stem.

„Goddank, mijnheer. Ik heb uw vader, naar u weet, bijna

twintig jaren gediend, en..... als u mij in dienst zou willen nemen, zou ik met een bescheiden loon tevreden zijn. 't Zou als een terugkeer voor mij zijn naar een gelukkig verleden."

Gwithian doorzag Cradocks bedoeling, maar hij schudde het hoofd. Wat moest hij met een huisknecht aanvangen? Opeens schoot hem de gedachte aan de advertentie in de Morning Post te binnen. „Ideaal verblijf, voor wie buiten rust zoeken. Twee mijlen van zee en postgelegenheid."

„Cradock," klonk het plotseling na een korte stilte:

„Ja, mijnheer?"

„Ik logeer in Berner's Hotel."

„Een goed adres, mijnheer, en welbekend."

„Kom mij morgenmiddag om drie uur eens opzoeken."

„O, graag, Mr. Gwithian; 't zal me een waar genot zijn."

Cradock keek den jongen man nauwlettend aan, als verwachtte hij uit diens mond nog wat meer te hooren, maar zijn blik was voor hem een aanwijzing, dat hij heen kon gaan.

Zijn toevallige ontmoeting met Gwithian Trewithen had Cradock goed gedaan. Van zijn vroege jeugd af tot den dood van zijn meester was hij in den echten zin van het woord diens factotum geweest, en een vriend en gunsteling van den jeugdigen Gwithian. Was het niet Cradock, die altijd zijn koffers pakte, als hij, na vacantie, weer naar school terugkeerde? Cradock had meer dan eens zijn zakgeld aangevuld, nem meermalen, als hij „rut" was, uit den brand geholpen. Ook voor Gwithian was de ontmoeting met, wat hij erkende, een ouden vriend een bijzondere verrassing. En, alles nog daargelaten, er bestond ten minste nog iemand, die zich om hem bekreunde. Bijna met een gevoel van ongeduld dacht hij aan den komenden dag van morgen, die hem weer in verbinding zou brengen met den ouden vriend zijner kinderjaren.

Den volgenden ochtend legde de hotelknecht op zijn ontbijttafel een net-verzorgd pakje

„Ik vermoed, dat 't voor u is, mijnheer," voegde hij er bij. „'t is gisteravond met de laatste postzending aangekomen."

„Waarvandaan zou dat kunnen zijn?' vroeg Gwithian zich peinzend af. „Niemand weet, dat ik hier ben."

Dàn, de rugzijde van het pakje onderzoekend, las hij de namen Folkinghorne en Lingkinghorne, makelaars in vaste goederen, Truro, Cornwall. Nu herinnerde hij zich, dat hij aan dit adres inlichtingen had gevraagd betreffende het aangeboden landhuis.

„Hooggeachte Heer," zoo las hij. ....

„Ingesloten ontvangt u de gevraagde inlichtingen betreffende Cromlech Cottage, Pendragon, Cornwall. Wij hopen, dat zij uwe belangstelling zullen wekken. Bijzonder vragen wij uw aandacht voor 't feit, dat de tegenwoordige eigenaar en laatste bewoner van Cromlech Cottage een aanzienlijk bedrag aan de verbouwing en moderniseering van dit interessante perceel heeft ten koste gelegd. Hoewel klein, heeft het een groote, geschiedkundige beteekenis, zooals u uit de geïllustreerde beschrijving zal blijken. 't Is een pand van hoogen

ouderdom en was eertijds de residentie van den toenmaligen Graaf van Pendragon, wiens naam aan alle minnaars van Cornwall's verleden overbekend mag heeten. Wij sluiten ten overvloede nog een foto van Cromlech Cottage hierbij in. 't Is Jammer, dat reeds meer dan een jaar geleden de bewoner het perceel verlaten heeft, zoodat de tuin, die overigens een waar juweel van natuurschoon is, in verwaarloosden toestand verkeert. Wij stippen dit even aan, om misverstand te voorkomen. Uw geëerd antwoord gaarne tegemoet ziende, teekenen wij hoogachtend, uwe d.n. Folkinghorne en Lingkinghorne."

„Daar steekt, dunkt me, iets achter," peinsde Gwithian. „Waarom moeten die kerels er me attent op maken, dat de tuin niet onderhouden is? En verder, wat zou wel de reden kunnen zijn, dat het huis reeds langer dan een jaar heeft leeggestaan?"

Hij onderzocht het pakje verder en las de geïllustreerde beschrijving. Dat stond vàst, wie ook van al dezen onzin de schrijver was, moest wel een aartsleugenaar zijn, of..... het landhuis was eenig in zijn soort.

„Granieten muren, twee voet zes dik," stond er geschreven. „Ouderwetsch gebeeldhouwd portaal, breede vensterbanken, hooge eiken pilaren....." Te drommel, 't klonk zoo ongelooflijk romantisch.

Nu opende hij een groot couvert, waarin hij nieuwe òphemelarijtjes dacht te zullen vinden, maar het bevatte een keurig verzorgde foto.

Maar zelfs nù, en ongeacht zijn brief aan de makelaars, dacht hij er niet aan, om Cromlech Cottage te huren, laat staan te koopen. Hoe het vooruitzicht hem ook toelachte, om buiten te gaan wonen, had hij toch geen vaste plannen, die hem ernstig bezig hielden. Tòch..... de foto trok hem aan, verraste, bekoorde hem. Ja, de makelaars hadden gelijk; 't was een éénig, echt antiek landhuis..... ontegenzeglijk uit den ouden tijd en bovenal..... rustig. 't Was, of hij de buitenlucht al inademde, als hij er slechts naar keek. Hij dacht aan de beschrijving „ver van alle gewoel, schilderachtig groene weiden, springende beekjes en grillig ouderwetsche tuin....."

Wel, waarom zou hij aarzelen? Hij was beu van de wereld, in zijn zoetste droomen teleurgesteld en, in ieder geval, hij moest toch ergens gaan wonen.

„En, 't is billijk op den koop toe," redeneerde hij verder, terwijl hij zijn volle aandacht weer aan den ontvangen brief schonk. „Gemeubileerd of ongemeubileerd." Wat zou daar achter steken? Ik vermoed, dat de bewoner, die het huis verlaten heeft, of wel zijn huisraad heeft achtergelaten, of wel van plan is, zulks te doen; maar 't is beslist te goedkoop, om aannemelijk te zijn. Stellig moet het, zoo maar opééns, een nieuwen bewoner hebben, en toch, de advertentie en de brief vermelden het, heeft het ruim een jaar lang leeg gestaan. Ik zou wel eens willen weten, wat daarachter schuilt."

Ternauwernood besloten wat te doen, zette hij zich opnieuw aan de schrijftafel en schreef om nadere opheideringen.

Toen later op den dag Cradock verscheen, was hij blijkbaar ongeduldig om zijn plannen bloot te leggen.

„Cradock," zoo vroeg hij, „heb je al werk gekregen?"

„Neen, mr. Gwithian, maar..... ik..... dacht....." Verder dan deze woorden kwam hij niet.

„Wat dacht je?" moedigde Gwithian aan.

„Pardon, mijnheer Gwithian." Cradock keek den jongen man oplettend aan. „U ziet er niet goed uit. Uw kleur deugt niet, mijnheer. Ik had gedacht, dat het niet kwaad zou zijn, als u iemand om u heen had, die voor u kon zorgen."

„En die iemand moet jij dan zijn?"

„Wat graag, mr. Gwithian, als u mij wilt nemen. Niets liever ter wereld."

„En je zou buiten willen wonen? In Cornwall, bijvoorbeeld?"

„Cornwall, mijnheer? Wel, daar ben ik geboren. Nergens liever dan in Cornwall."

„Maar als 't nu eens heel ver en eenzaam is? Twee mijlen van alle verkeer?"

„Ver..... eenzaam? 'n Ideaal, mijnheer! O, had u mijn vrouw maar gekend! Maar dat interesseert u natuurlijk niet."

Een week later was Gwithian Trewithen huurder van Cromlech Cottage met optie bij verkoop, zoo hij gebruik daarvan wenschte te maken. Het antwoord, dat Folkinghorne en Lingkinghorne hem gezonden hadden, was zoo aardoend en overredend geweest, dat hij niet langer meende te moeten aarzelen. Daarbij kwam nog, dat de gedachte naar zijn geboortestreek terug te keeren, een weldoende balsem zou zijn voor zijn geschokt gemoed.

„Cradock," zoo sprak hij, toen deze juist binnentrad na ontvangst van den brief der beide makelaars, „ik wil je drie dagen tijd geven, om daarginds, je weet wel, den boel op orde te brengen." Meteen reikte hij zijn knecht de foto van Cromlech Cottage over.

„Dat is een schat van een huis, mijnheer," verzekerde Cradock, terwijl hij aandachtig de foto bekeek, „maar drie dagen, hm, 't is een korte tijd, om aan alles zijn beurt te geven. Maar, afgesproken, ik zal mijn best doen."

„Het huis is gemeubileerd, Cradock," lichtte Gwithian hem in. „Schoonmaken en luchten, ziedaar alles, wat je te doen hebt. Je kunt een knecht nemen voor den tuin en een werkster om te schrobben en te boenen."

„Een knecht, ja, dien mag ik graag tot hulp hebben. Maar een vrouw, neen, mr. Gwithian. Geen vrouw, als ik u verzoeken mag. Alle vrouwen zijn feeksen."

„Je kunt gelijk hebben, Cradock, ik wil het niet betwisten. Maar 't zal, vrees ik, moeielijk zijn in Pendragon een man te vinden, die wil schrobben en boenen. De makelaars recommandeeren me een oude vrouw, die wel genegen zou zijn....."

„Als ze oud is..... nu ja, dan verandert de zaak, b.v. zestig of ouder. Maar in geen geval eentje, die nog trouwen kan."

„Handel naar eigen believen, Cradock. Als je maar zorgt, dat alles gereed komt. Ik heb zoo juist een brief verzonden, dat ik Cromlech Cottage huur. Kun je morgenochtend vertrekken?"

„Liefst nog vanavond, Mr. Gwithan, als u niets daartegen hebt. Er is nog tijd in overvloed om mijn bagage in te pakken en met den avond-expres te vertrekken. Daar komt nog bij, dat sedert een week mijn vrouw op Kensal Green begraven ligt, en ik moet hiervandaan, mr. Gwithian. Ik voel het maar al te wel, dat ze mij hier in Londen nog als een spook op de hielen zit."

Gwithian lachte gul; 't was hem aan te zien, dat het hem niet speet, zijne plannen te hebben doorgezet.

„Dus, mr. Gwithian, u blijft hier totdat ik klaar ben..... daarginds. Wil ik telegrafeeren, als het zoover is, of....."

„Je kunt vanavond vertrekken, Cradock," viel Gwithian hem in de rede. „Ik ga een auto koopen, morgen, en dan breek ik hier maar op. Tegen Vrijdag denk ik bij je te zijn."

„Zeg Zaterdag, mr. Gwithian. Vrijdag is een ongeluksdag. En de tijd is dan niet zoo afgepast voor mij, om alles klaar te krijgen. Laat eens zien; vandaag is 't Maandag, en als ik morgenochtend daar ben, is het Dinsdag. U kunt er op rekenen, mijnheer, dat u Zaterdag alles in de puntjes vindt. Maar kom in geen geval op Vrijdag, dat zou ons ongeluk kunnen brengen."

Gwithian lachte hartelijk.

Den volgenden dag ging Gwithian naar New Bond Street, om naar een auto uit te zien. Aanvankelijk kon hij niet besluiten, een beslissende keuze te doen, tot hij eindelijk er een vond, die volkomen naar zijn zin was. Maar tot zijn spijt moest hij vernemen, dat de aflevering eerst na een dag of drie zou kunnen geschieden.

„Dan moet ik mij elders vervoegen en mij tot een anderen bepalen," bracht hij hiertegen in. Deze anders bevalt mij wel, maar als u ze niet op staanden voet kunt leveren, zie ik er vanaf."

„'t Spijt me erg, mijnheer. Maar deze, waarop u uw keuze hebt laten vallen, is reeds meer dan een week geleden verkocht, en er kan ieder oogenblik een telegram komen met de mededeeling, waar ze moet worden afgeleverd. Wij doen gaarne zaken, maar kunnen in dit geval niet beloven, dat wij u vóór Vrijdagmorgen kunnen gerieven."

„Ik moet Vrijdagmorgen reeds in Cornwall zijn," verzekerde Gwithian. „'t Spijt me wel, maar er is niets aan te doen. Goeden dag!"

Hij had nauwelijks den uitgang van de showroom bereikt, toen hij een tik op zijn arm voelde.

„Precies op het nippertje," sprak het hoofd van de zaak hem toe, met wien hij reeds had onderhandeld. „Juist bij uw vertrek ontvang ik een telegram, kijk, mijnheer, hier is het."

„Kan tot spijt Vauxhaul niet accepteeren. Vrouw verkiest ander merk. Toelichting volgt. Cracknell."

„Cracknell", herhaalde Gwithian.

„Ja, de hoogstachtenswaardige George Craknell M. P., die juist een week geleden met miss Sowerby is gehuwd, de dochter van den effectenmakelaar..... Kijk, hier is de auto. Zij is geheel gemonteerd en elk oogenblik voor de reis gereed."

Den volgenden dag begaf Gwithian zich op weg. Vóór elven had hij Barnes reeds achter zich en vóór 't middag was, naderde Salisbury

Plain. De auto schoot met wonderlijke snelheid vooruit. Bestemd als hij was geweest voor zijn mededinger, had hij nochtans een gevoel, dat hij een „ker" bezat naar zijn hart. Alles was op en top volmaakt aan hem. Wèl had hij gemeend, vijftig mijlen in een uur te kunnen rijden, maar hij was op deze meening teruggekomen en had zich voorzichtigheidshalve tot de helft dezer snelheid bepaald. Want maar al te goed wist hij, hoezeer het te ontraden was den wagen op volle snelheid te brengen, alvorens hij eenige honderden mijlen had afgelegd. En bovendien, hij wilde zijn gemak er van nemen. Een gevoel van gerusthe.d was over hem gekomen. De gedachte reeds ver weg te zijn van het gewoel van Londen, werkte weldadig op zijn gemoed, en het besef, te weten, dat Ursula Sowerby nu de vrouw van een ander was, had opgehouden hem te martelen.

Te Exeter aangekomen, waar hij zich voornam te overnachten, gevoelde hij zich slechts matigjes vermoeid. Wel betrapte hij zich op gejaagdheid. De gedachte, dat hij reeds den volgenden dag in Cornwall zou zijn, deed hem zonderling aan. Het waarom kon hij zich niet verklaren, maar hij gevoelde, het was zoo. De schildering van 't landhuis betooverde hem. De gewaarwording, dat hem iets bijzonders te wachten stond, kon hij niet van zich verdrijven, zoomin, dat er dingen zouden gebeuren, als hem nog nooit te voren waren overkomen. 't Was daarom misschien wel, dat hij reeds op Donderdagochtend Exeter verliet tegen zijn aanvankelijk voornemen in, om een goed deel van den dag in die plaats te blijven, teneinde de Kathedraal te bezichtigen en de straten te doorkruisen. Maar een koortsachtig verlangen om de reis voort te zetten, dreef hem tegen wil en dank voort, en tegen half negen omtrent bevond hij zich weer op weg. Buiten Exeter had hij de keus tusschen drie verschillende wegen. De eene wees in de richting van Skehampton Lauweeston en de Bodminheide; de ander leidde door Dartheide, Travistock en Callington; de derde door Plymouth, Liskrard en langs het Bodmindal. Hij koos den laatste, en nauwelijks was hij op den weg van Plymouth naar Torpoint, of een bijna koortsige jacht dreef hem voort. Hij lette ternauwernood op de aantrekkelijkheid van het landschap rondom hem, terwijl hij door dichtbegroeide dalen en over stille heuvels voortsnelde. Hij snakte naar het einddoel van zijne reis, naar zijn kleine, nieuwe wereld, die reeds al zijne gedachten in beslag nam.

„'t Is de Cornwaller lucht, die mij zoo beïnvloedt," dacht hij bij zichzelf.

Tusschen Doublebois en Bodmin had hij een gevoel, als droomde hij. De hooge boomen in de vallei, een wonder van natuurschoon, praalden in de glorie hunner zomerpracht en wekten als bij toovers'ag zijne verbazing, zooals hij zich niet kon herinneren, dat ooit iets hem sterker had aangetrokken.

Eindelijk, eindelijk bereikte hij Truro. Zijn eerste werk was een bezoek aan zijne makelaars, dat langer aanhield, dan hij verwacht had. Zij stonden er op, dat hij met hen zou gaan lunchen in het Red Lion Hotel, waarna de laatste huurformaliteiten voltrokken werden.

„U moet zich niet laten verontrusten, als u soms dingen in Pen-

dragon ter oore komen, die wat zonderling mochten klinken," sprak mr. Folkinghorne, hem ter zijde nemend.

„Zonderling..... zonderling," herhaalde Gwithian. „Wat bedoelt u hiermee?"

„Wel, er is geen oud gebouw, of er zijn sprookjes aan annex, en het boerenvolk is bijgeloovig. Cromlech Cottage is slechts een landhuis, weet u, maar een van geschiedkundige beteekenis. En daar het honderden, honderden jaren oud is, zijn er natuurlijk allerhande verhalen, noem het sagen, als het u lust, over in omloop."

„Welke verhalen, als ik mag vragen?" informeerde Gwithian.

„Ach, u kunt ze u zelven wel bedenken. Allerlei zotheden en absurditeiten, die geen normaal mensch kunnen beïnvloeden. Ik heb alle reden, u geluk te wenschen, dat u Cromlech Cottage moogt betrekken. 't Is een paradijsje op mijn woord. Ik weet zeker, dat het u spoedig lief zal zijn."

't Was laat in den namiddag, toen hij het makelaarskantoor verliet, en reeds begon de avondschemering te vallen, als hij den ouden, grijzen kerktoren van Pendragon vóór zich zag oprijzen.

Een warm gevoel overstroomde hem, toen hij Pendragon zag. 't Bood alles, alles, wat een landelijk dorpje slechts kan bieden: zindelijkheid, stilte en rust. De huisjes waren grillig aaneen gebouwd, zonder regelmaat of orde, maar elk was op zichzelf, gelijk het wezen moest. Zij hadden leien daken en muren van graniet. De oude, vierkante toren met zijn vier geornamenteerde spitsen en de stemmige, daaronder gelegen kerk trokken hem onweerstaanbaar aan.

„Zoud u mij den weg willen wijzen naar Cromlech Cottage?" vroeg hij aan een oude vrouw, die haar kruiken naar de dorpspomp had gebracht.

„Cromlech Cottage?" herhaalde de oude vrouw, hem nieuwsgierig aankijkend. „U wilt..... Zij hield plotseling op en zweeg. Dan, na een wijl, vervolgde zij: „U kunt onmogelijk dwalen, als u de laan, recht vóór u, afrijdt. U kunt het dan zien liggen in de verte."

Hij dankte de oude vrouw, zette den accelerator aan, en de auto vloog als een afgeschoten kogel door de laan.

Aan weerszijde verhieven zich dichtbebladerde boomen. Geen geluid verstoorde de stilte buiten het duizendstemmig getjilp der vogels. Hij vloog een monumentale poort voorbij, ongetwijfeld de toegang tot een landgoed en dan, ver op de schilderachtige heiling van een heuvel, zag hij het lage dak van het paradijs, dat het einddoel was van zijn reis. De zon was nu gedaald en een droomerige rust hing over alles, wat hem omgaf.

Bijna gedachtenloos zette hij den motor stop en ging, rondkijkende, zitten, 't oude, grijs-steenen, met boommos omgroeide landhuis vóór zich. Was het vrees, die hem overviel? Of spookten de mededeelingen uit den mond van mr. Folkinghorne nu opeens plagend door zijn brein?

„Ik zal zoo maar plots met de deur in huis gaan vallen," besloot hij opstaand. Cradock zal het mij wel willen vergeven. Ik verlang Cromlech Cottage te zien."

HOOFDSTUK II

Gwithian begreep bij den eersten blik reeds, dat ongerekend den tegenwoordigen luister van zijn nieuw tehuis, toch bovenal de roep, die er van uitging, in het verleden moest gezocht worden.

Aan de frontzijde vertoonde zich een lage steenen muur, die in ouderdom voor het huis zelf niet behoefde onder te doen. Ook was er nog een ijzeren hek, dat tot een met tegels geplaveid pad, hetwelk naar de hoofddeur leidde, toegang verleende. Het huis verrees ongeveer twintig voet van den muur. Een keur van rozeboompjes groeide fleurig op over de geheele frontzijde en verborg voor een goed deel de massieve granietsteenen, waaruit de cottage was opgetrokken. De indruk, dien het huis maakte, deed meer de gedachte aan een kasteel, dan aan een landhuis naar voren treden, maar gaf men aan het warme gevoel de overhand, dan was de benaming „cottage" zonder eenigen twijfel wel de meest geschikte. Vensters, deuren, schoorsteenen, kortom de geheele idyllische bouw wettigden den naam van cottage. Maar dàn een cottage in voornamen trant, wel bescheiden in omvang, maar onberispelijk geproportionneerd en waarvan een stemming van rust en patricischen eenvoud uitging, geheel zich aanpassend aan Gwithian's dweepende natuur. Hoe zijn verlangen hem ook vooruitging, om den drempel te betreden, toch bleef hij, in droomerig rondkijken, op het steenen voetpad staan. Op slechts heel geringen afstand en bijna geheel onder loover verborgen stonden drie kleine gebouwtjes, die voor het personeel schenen bestemd te zijn. Maar zij ontsierden het geheel niet; dezelfde stemming van rust en voorname soberheid ging er van deze kleine gebouwtjes uit. Cromlech Cottage stond aan een zijkant van den heuvel, waar een helder beekje danste onder een melancholiek eentonig deuntje.

„Hoe rustig, hoe onuitsprekelijk rustig is het hier!" sprak hij bij zichzelf. „Twee mijlen van het dichtstbijgelegen postkantoor. Dat moet dan in Pendragon Churchtown zijn. De zee ligt ongetwijfeld in andere richting."

Opnieuw de ooren spitsend, meende hij uit de verte het golfgeklots tegen de rotswanden te kunnen vernemen. Ja, wel was het rustig hier. Zelfs onrustwekkend rustig. Geen levend wezen vertoonde zich, mensch noch beest.

Ver, heel ver in de richting, vanwaar hij gekomen was, zag hij een uitgestrektheid van bosschen, terwijl tusschen het donkere groen de slanke lijnen van een indrukwekkend gebouw zich afteekenden.

„Dat zal Pendragon-Hall zijn," veronderstelde hij. „Ik ben benieuwd, wie daar wel woont."

In de richting, geheel tegenovergesteld aan de Hall, verhief zich een steile heuvel, met rotsen overdekt, spookachtig en dreigend. Op zijn top rustten vervaarlijke steenen — steenen, die er uitzagen, alsof zij door reuzenhanden waren gemaakt.

„Dat moet wel de Cromlech zijn, waarnaar de Cottage is genoemd," meende hij. „Ik vermoed, dat er sprookjes van die oude steenen in omloop zijn. Wie weet, of er geen oude Cornwaller koningen onder die steenen begraven liggen."

Opnieuw dwaalden zijn oogen naar het uitwendige van het gebouw. Neen, Folkinghorne en Lingkinghorne hadden niet overdreven. Onweerlegbaar was er een kapitaal aan de restauratie van het huis ten koste gelegd. Zonder twijfel had het in een toestand van verval verkeerd, maar geld was er overvloedig beschikbaar gesteld, om het in zijn voormalige glorie te doen herleven. En dat geld was ontegenzeggelijk op verstandige wijze besteed. Echte, zuivere smaak had hier gebiedende heerschappij gevoerd; inzicht en zorg hadden op alles hun edel stempel gedrukt. De hoofddeur, die bepaald splinternieuw moest zijn, kon voor ouderwetsch en historisch interessant doorgaan, zoo nauwgezet en gewetensvol had de ontwerper ze aangepast aan het karakteristieke van het gebouw.

Geluiden, die hem vanuit het huis bereikten, riepen hem eensklaps tot de bezinning, waarom hij hier eigenlijk was; zonder twijfel was Cradock druk en ijverig in de weer, om tegen morgen alles tot in de puntjes gereed te hebben.

Hij opende de deur en trad naar binnen. De avond was reeds gevallen, maar er was nog voldoende licht voor hem, om de zaal, waarin hij zich bevond, behoorlijk op te nemen Ongetwijfeld was dit de groote hall, waarvan de advertentie melding maakte.

In vergelijking met grootere huizen kwam de zaal hem op 't eerste gezicht nochtans kleiner voor, alhoewel hij moest erkennen, dat zij ruim was. Zij had een afmeting in het vierkant van ongeveer zestien voet, en was niet slechts met smaak, maar zelfs uiterst comfortabel ingericht. Twee groote, met leder bekleede armstoelen noodden verleidelijk tot zitten; tegen een der wanden stond een antieke eettafel, en een andere van artistiek bewerkt eikenhout besloeg het midden der zaal. De vloer was met een mollig kleed bedekt. De haard had blijkbaar, sedert den tijd dat hij was gebouwd, geen veranderingen ondergaan. 't Was een massief granieten haard, waarvan de beide dikke granieten zuilen een zware marmerplaat droegen, die den schoorsteenmantel schraagden.

„Gabriël Chirgwin heeft het zich hier wel behaaglijk weten te maken," dacht Gwithian; „slechts verwondert het mij, dat hij, na zooveel onkosten er aan gespendeerd te hebben, het huis verlaten heeft. Folkinghorne deed het voorkomen, alsof hij excentriek was en wereldschuw. Maar een kluizenaar was hij stellig niet, want van een kluizenaarshutje heeft Cromlech Cottage al heel weinig weg."

Nu schoot het hem opeens te binnen, dat Folkinghorne zoo karig met zijn inlichtingen betreffende Gabriël Chirgwin geweest was.

Weer bereikten hem klanken, maar nu onbetwistbaar van heel nabij. Hij ging er nieuwsgierig op af en zag Cradock druk bezig met het poetsen van een fornuis, dat hier en daar roestvlekken vertoonde.

Cradock schrok op, toen hij den onverwachten bezoeker zag en keek hem bijna schuw en onrustig aan. Doch nauwelijks had hij hem herkend, of een glans van vreugde straalde er uit zijn oogen.

„Mr. Gwithian," juichte hij, „o, wat ben ik blij, dat u gekomen zijt!"

„Ja, Cradock, hier ben ik," antwoordde Gwithian. „Ik zag er eerst wel tegen op, hierheen te komen, voordat je me kon verwachten, doch ik heb het eindelijk er maar op gewaagd. Heb je bij geval iets voor me te eten? Ik heb honger voor drie."

„Zeker, mijnheer," antwoordde Cradock. „Als ik vooraf geweten had, dat u komen zou, zou natuurlijk alles behoorlijk gereed staan. Maar dat doet er niet toe..... o, wat ben ik blij, dat u gekomen zijt!"

„Ik ben gisterenmorgen op stap gegaan," vertelde Gwithian. „Mijn plan was eigenlijk, ergens de reis te onderbreken, maar opeens kreeg ik een gevoel, dat ik door moest reizen."

„Goddank, mijnheer; u hebt daar wel aan gedaan."

„Is er iets voorgevallen soms? 't Gaat je toch goed, naar ik hoop?"

„Zeker, mijnheer; ik heb niet te klagen."

„En er is je niets overkomen?"

„Niets, mijnheer, volstrekt niets. Nu u er is, is alles goed. Ik had een jongen knecht met paard en wagen naar de naaste stad gezonden om levensmiddelen. Alles is reeds hier bezorgd. Ik zal vlugjes voortmaken, dan kan u gauw aan tafel gaan."

„Dan ga ik middelerwijl mijn auto opbergen. Ik heb de garage nog niet gezien."

„Ze is achter het huis. Ik veronderstel, dat het vroeger een oude schuur is geweest, doch de laatste eigenaar heeft er een nieuw dak op laten zetten, en er is ruimte in overvloed. Wil ik ze u even wijzen?"

„Dank je wel, Cradock," lachte Gwithian; „ik zal ze wel vinden. Ga jij maar voor eten zorgen!"

De uitdrukking op Cradock's gezicht en de klank van zijn stem hadden het angstig gevoel, dat hem zoo pas nog overmeesterde, geheel verdreven

De garage was gauw gevonden, en na zijn wagen te hebben opgeborgen, nam hij 't terrein eens op. Ja, de tuin zag er gezellig uit,

maar wat die bijgebouwtjes, waarvan hij het nut niet inzag, te beduiden hadden, bleef hem alsnog een raadsel. Maar morgen zou hij 't wel weten. Die Gabriël Chirgwin moest wel een man zijn van kapitaal. Hij had gewoonweg bij de verbouwing met geld gegooid. Er was geen twijfel, of hij had de bedoeling gehad voor altijd op Cromlech Cottage te blijven, toen hij zijn beurs zoo onbekrompen openstelde. Ook de garage, om een voorbeeld te noemen, was verbouwd en ingericht, alsof er aan geld geen einde kon komen. 't Was waarschijnlijk een bergplaats geweest, maar de verbouwing met prima materiaal en onder bekwame leiding had ze in een ideale garage herschapen.

Gwithian doorliep den tuin, en het viel hem dadelijk op, dat Cradock reeds een tuinman had weten te vinden, want al was een groot deel er van nog met onkruid begroeid, toch zag men overal sporen, dat een bekwame hand met energie aan het werk was geweest.

Hij trad het huis weder binnen en werd door Cradock naar een kleinere zaal geleid, die voor eetkamer scheen te dienen. Ook deze kamer getuigde niet alleen van 'n zeldzamen smaak, maar ook van bijna overdreven weelde. Iedere stoel, elk meubelstuk verried de hand van een artist; kortom Cromlech Cottage was een juweeltje van een huis, een ideaal zelfs voor iemand, die bovenmate hooge eischen stelde.

„Zou u dit voor vandaag voor lief willen nemen?" vroeg Cradock noodend. Ziine hand duidde naar de koude vleeschschotels, die hij had opgediend.

„Als het zoo smakelijk is, als het er uitziet, geniet ik een koningsmaal," antwoordde Gwithian.

„Hoever zijn we nu wel van de naaste stad verwijderd?"

„Zeven mijlen, mijnheer; 't is een heele afstand..... Kan ik nog iets voor u doen?"

„Neen, Cradock, maar je moet hier blijven. Ik heb je natuurlijk nog een en ander te vragen. Je hebt het zeker volhandig gehad, sedert je hier bent?"

„Nog al, mijnheer. Alles zag er beter uit dan ik verwacht had."

„Zoo?"

„Ja, de oude vrouw, waarover u mij gesproken nad, Susanne Jory, is hier geregeld op en neer geweest, om te luchten en te stoken. Maar..... Er is hier heel veel, wat ik niet begrijp."

„Kom, Cradock, spreek eens op."

Cradock keek omzichtig rond, als wilde hij zich overtuigen, dat er geen vreemde ooren in de nabijheid waren. „Ik geloof niet, dat u het hier lang zult uithouden."

„En waarom niet, Cradock?"

De man talmde een oogenblik en fluisterde dan onzeker: „'t Is hier zoo schrikkelijk eenzaam."

„Mij hindert dat niet, Cradock," stelde Gwithian hem gerust. „Integendeel. Je weet toch, dat ik juist hier ben gekomen, om met de wereld voorgoed af te rekenen en zelf verzekerde je mij, dat, hoe verder ik wegging, je des te gelukkiger zoud zijn. Bovendien, Cromlech Cottage staat mij zoo bijzonder goed aan, dat ik van geen wegtrekken zou willen hooren."

„Juist dat mooie hier is zoo onbegrijpelijk."

„Hoe bedoel je dat, Cradock?"

„Wel, mijnheer, geef zelf uw oogen nu eens den kost. De inrichting van dit huis moet duizenden guldens geëischt hebben, terwijl nog duizenden guldens meer aan de verbouwing gespendeerd zijn. Men zou op niets wat kunnen aanmerken. En toch heeft de mijnheer, die al dat geld voor Cromlech Cottage overhad, er niet langer gewoond dan..... een week..... Slechts een enkele week, mijnheer."

„Slechts een week, Cradock?"

„Ja, zoo heeft men het mij verteld. Onverklaarbaar, vindt u niet? Eerst een huis zoo in te richten, dat het zelfs voor een lord bewoonbaar is, en dan zelf na een week er weer uit te trekken."

„Folkinghorne heeft mij niets daarvan verteld," merkte Gwithian op.

„Hij zal wel zijn reden daarvoor gehad hebben. U bent nog niet boven geweest, mijnheer?"

„Wel neen, Cradock, ik ben pas hier."

„'t Zijn schatjes, mijnheer, die bovenkamers, en heelemaal niet klein. Ze liggen boven de beide zalen, die u reeds kent. Maar 't is alles wanorde, wat je er ziet. Eén ervan schijnt voor boudoir te hebben moeten dienen, maar geen dame is er nog geweest." Er lag nadruk in Cradock's stem

„Vertel me, wat je zoo al weet."

„Ik heb zekerheid van niets, mr. Gwithian. Wat ik weet, weet ik van Susanne Jory. Die oude vrouw heeft mij malle dingen verteld."

„Wat voor dingen?"

„Zooals u weet, mijnheer, wees ik alle hulp van een vrouw af. Na vijf jaren met de mijne geleefd te hebben, had ik me heilig voorgenomen, nooit meer met een vrouw in aanraking te komen, maar ik ben blij als een kind, dat ik met die oude vrouw heb kunnen praten. Zoo was de gedachte aan dit doodenhuis niet zoo griezelig meer."

„Wat een onzin kraam je toch uit, 't is je in het hoofd geslagen, Cradock!" verweet Gwithian geërgerd.

„Neen, mijnheer, mijn hoofd is helder en gezond. Daaraan ligt het niet. En ik ben ook niet bijgeloovig. Maar ik durf wedden, dat u hier weer gauw vandaan zult gaan."

„Kom, kom, Cradock."

Cradock zweeg.

„Vertel, wat je hebt gehoord. Wat wist de oude vrouw?"

„Wel, mijnheer, voor zoover ik heb kunnen begrijpen, is dit oude huis al sedert jaren onbewoond geweest. Men vertelt, dat lang geleden hier een edelman heeft gewoond, een zeer voornaam heer, de graaf van Pendragon, en dat na zijn dood hier een soort nonnenklooster is geweest. Enige vrouwen, die zich tot een leven van afzondering geroepen achtten, namen in dit huis haar intrek. En verder, mr. Gwithian, weet ik niets meer, maar het schijnt, dat zij, de een na de ander, gestorven zijn."

„Zou je ze twee aan twee hebben willen laten sterven?" spotte Gwithian.

„Toen de laatste gestorven was," ging Cradock voort, zonder Gwithian's spot te beantwoorden, „bleef Cromlech Cottage onbewoond. De tuin groeide tot een wildernis, de lekke daken lieten sneeuw en water ongehinderd naar binnen en het houtwerk begon te rotten. Dit is jaren, jaren geleden. De weinige grasvelden rondom het huis waren bij een ouden pachter in huur, die op ongeveer een halve mijl afstand woonde, maar het huis zelf geraakte in verval. Men vermeed het en durfde niet in de nabijheid komen; 't was betooverd 't was een spookhuis, oordeelde men algemeen."

„Maar het huis, en de gronden er om heen moeten toch aan iemand toebehoord hebben? Wie is de eigenaar er van geweest?"

„'t Heeft toebehoord aan den heer van Pendragon-Hall."

„Dat groote huis ginds tusschen de boomen?"

„Zooals u zegt, mijnheer. Mr. Chirgwin is naar den rentmeester van Pendragon-Hall gegaan, om over den koop te onderhandelen. Hoeveel hij er voor betaald heeft, weet ik niet. Hij liet werkvolk uit den omtrek komen en zoo kwam de verbouwing tot stand. Natuurlijk hoorden zij allerlei geruchten, maar bewijzen, dat er eenige grond van waarheid achter school, waren en bleven helaas onvindbaar. Men vertelde mij, dat het meubilair uit Londen afkomstig is maar ook hierover is men het oneens. Doch een vaststaand feit is dat Chirgwin reeds na een week van hier is weggegaan en sinds niet meer is gezien. Hij had vooraf aan zijn makelaar de vrije beschikking over Cromlech Cottage gegeven..... Heusch, heusch, mijnheer, het moet hier spoken."

„De condities zijn wel laag," mompelde Gwithian voor zich heen, hoewel voor Cradock verstaanbaar.

„Ik vermoed," ging Cradock voort, „dat er vele liefhebbers zijn geweest om Cromlech Cottage te huren of te koopen. Maar zij zullen zich alleen hebben laten afschrikken door de griezelige verhalen, die er omtrent dit huis in omloop zijn..... Neen, mr. Gwithian, ik geloof niet, dat u het hier zult uithouden."

„'t Is nu de derde maal, dat je dit zegt, Cradock. Waarom zou ik het hier niet uithouden?"

„Wilt u, bij geval, eerst zien en ondervinden?"

„Wat ik heb gezien, Cradock, bevalt me best; wat ik zal moeten ondervinden, wil ik afwachten."

„'t Zal niet uitblijven, mr. Gwithian, heusch, 't zal niet uitblijven." Cradock schudde veelbeteekenend het hoofd.

„Kom, vertel verder, Cradock; je schijnt nog niet uitgepraat."

„Ik ben niet bijgeloovig, mr. Gwithian, en nooit, nooit ben ik het geweest. Ik vond het dan ook doodgewoon, hier alleen te moeten overnachten. Volgens afspraak ging ik Maandagavond uit Londen weg, en toen ik Dinsdagochtend aan het station was afgestapt, huurde ik een rijtuig en reed hierheen. Susanne Jory gaf me den sleutel, en ik viel zoo maar dadelijk aan het werk. 't Moest alles, dacht ik bij mezelf, volmaakt in de puntjes zijn, tegen dat u zou komen. Het huis was grooter, dan ik vermoedde, maar ik besloot duchtig aan te pakken en alleen en zonder hulp de schoonmaak klaar te spe-

len. Ik werkte tot omstreeks middernacht. Tegen den avond had ik een paar dekens te luchten gehangen en nam deze mee naar mijn kamertje."

„En,..... gebeurde er toen wat?" spotte Gwithian.

Cradock zweeg een oogenblik. „Gebeuren, mr. Gwithian? Wat mij overkwam, wat ik gevoelde, kan ik onmogelijk onder woorden brengen."

„Dán is er ook niets geweest. Als er werkelijk iets was voorgevallen, dan zou je het kunnen vertellen."

„Ik kon nauwelijks een kwartiertje geslapen hebben, toen ik lawaai hoorde."

„Ratten, veronderstel ik, wij moeten er zien af te komen Cradock."

„Kunnen ratten huisraad verzetten, mr. Gwithian? Kunnen ze een eettafel van den eenen kant der kamer naar den anderen overbrengen? Kunnen ratten .. ?"

„Houd op, Cradock" sprak Gwithian lachend. „'t Kunnen wel wonderratten zijn geweest, die zulke kunsttoeren hebben verricht. Maar je zult gedroomd hebben."

„Neen, mr. Gwithian, ik heb niet gedroomd..... Maar,..... kan ik nog iets voor u doen?"

„Neen, dank je, Cradock."

„Wil u dan nog even met mij meegaan?" Gwithian volgde hem naar de hall.

„Vóór ik Dinsdagavond naar bed ging," begon Cradock weer, „heb ik natuurlijk alle kamers eerst doorzocht en mij overtuigd, of wel alle vensters gesloten waren Mijn voornaamste zorg betrof de eettafel, want dat is een kostbaar antiek stuk van bepaald hooge waarde. 't Is een zware tafel, mijnheer, en zij stond dien avond, waar zij ook nu staat. Zooals ik u reeds gezegd heb, hoorde ik lawaai. Ik werd onrustig en beangst, wat natuurlijk licht verklaarbaar was. 't Is zoo'n oud huis hier en dan zoo zielig alleen. „Wie is daar?" riep ik. Ik sprong uit mijn bed overeind, stak een kaars aan en ging naar beneden. De tafel was verplaatst naar dezen hoek (Cradock gaf een aanduiding met de hand). Kunnen dat ratten geweest zijn, mijnheer?"

„Dan zouden 't wondergroote hebben moeten zijn," lachte Gwithian. „Maar zet nu alle zorg en onrust op zij. Wij zullen de oplossing wel spoedig vinden. Zoo'n spookerij maakt dit huis nog dubbel aantrekkelijk."

„Ze hebben mr. Chirgwin hier vandaan gejaagd."

„Wie heeft je dat weer op de mouw gespeld?"

„Susanne Jory," mr. Gwithian.

„En had mr. Chirgwin het spook gezien?"

„Dat weet ik niet, mijnheer. Maar wel heeft hij griezelige stemmen, lawaai, gerammel en wat al niet meer gehoord."

„Maar hij zag niets?"

„Dat weet ik niet mijnheer, zooals ik u reeds zoo even zei. Maar hij kon het niet langer hier uithouden; hij had zijn bekomst er van."

„Maar ik zal het hier wel uithouden; daar kun je vast op aan," verzekerde Gwithian. „Ik zie, Cradock, dat je vuur in den haard hebt aangelegd; doe er nog wat hout bij, wil je? 't Is vel Juli, maar toch wat kil. Zoodra ik de slaapkamers heb gezien, ga ik nog wat lezen. A propos, zijn de boeken uit Londen reeds gekomen?"

„Ja, mijnheer, ik heb ze gisteren ontvangen."

Gwithian vloog de trap op en bezichtigde de slaapkamers. 't Was, zooals Cradock had gezegd; ze lagen boven de benedenzalen. De kamer, boven de groote zaal, was een geriefelijk vertrek, en gelijk alle andere kamers smaakvol ingericht. Gwithian hield een blaker in de hand en doorzocht alle hoeken en kasten.

„Er is hier niets verdachts, Cradock. Niets wijst er op, dat hier geheimzinnige dingen op til zijn." En zonder het luidop uit te spreken hield hij er zich van overtuigd, dat Cradock in zijn slaap gewandeld had.

Gwithian keerde naar de groote zaal terug. Het haardvuur knetterde lustig, en toen Cradock de lamp op tafel had gezet, zag het er recht behaaglijk uit. Na de boeken te hebben uitgepakt, liet hij zich in een armstoel vallen en begon te lezen. Maar geen woord van wat hij las bleek tot hem door te dringen. Tegen wil en dank werd hij onrustig, of beter gezegd weemoedig, en daar was inderdaad wel reden voor.

Hij dacht terug aan de twee laatste jaren. 't Waren jaren van ontbering en van onafgebroken zwoegen geweest. Dàn verwijlde hij in den tijd, dat Ursula Sowerby hem de verzekering gegeven had, dat zij hem beminde en nooit zou ophouden hem lief te hebben; den dag ook terugroepende, waarop hij met haar vader gesproken had en tot het besluit was gekomen, om in een verafgelegen gebied zijn geluk te gaan beproeven. Wat was zijn afscheid van Ursula innig en smartelijk geweest! En hoe had de gedachte aan hare liefde hem gestaald en omhoog gehouden, als mislukking en teleurstelling hem dreigden neer te werpen! En toen het welslagen en..... de wreede ontgoocheling bij de terugkomst in zijn vaderland.

En eindelijk die advertentie in de Morning Post. Was hij niet dwaas geweest, dat hij daarop ingegaan en Londen met deze eenzaamheid verwisseld had? En toch, hij was blij, dat hij nu in Cornwall, in zijn geboortestreek, een rustig leven tegemoet mocht gaan. In zekeren zin was zijn besluit onder een onverklaarbaren drang gerijpt, en door toe te geven aan dezen drang, had hij de gedachte aan Ursula Sowerby en haar trouweloosheid weten te verjagen. De smart over het verlies was er door getemperd en afgeleid. Achteraf beschouwd was haar liefde nooit heilig en onbaatzuchtig geweest, zij had getoond, niet beter te zijn dan helaas het meerendeel van haar sekse: oppervlakkig, wuft en zonder hart. Was hij niet de speelbal geworden van een geslepen kokette? Hij wilde van geen vrouw meer weten, hij had zijn bekomst er van en zou in 't vervolg wel op zijn hoede zijn, niet meer in vrouwenstrikken verward te raken.

Hij hoorde een tik op de deur.

„Heeft mijnheer nog iets.....?"

„Neen, Cradock, merci. Mocht je bij geval vannacht het een of ander hooren, wees dan niet beangst, mij te wekken."

„Dank u, mijnheer."

„En nu, nòg iets, Cradock. Is er gepasseerden nacht iets voorgevallen?"

„Neen, mijnheer; er is niets geweest."

„Des te beter; slaap wel."

„Wel te rusten, mr. Gwithian!"

Hij hoorde hem de trap opgaan en zijn kamerdeur achter zich sluiten. Toen werd het stil..... doodstil... .. De stilte van het vreedige hart der natuur. Hij gevoelde nog geen slaap, en de gedachte, naar bed te gaan, joeg hij van zich af. Na den autorit van den eersten dag was hij reeds in slaap, zoodra zijn hoofd op de peluw rustte, maar nu bleef de slaap uit, zonder dat hij wist waarom. Waren het de vreemde indrukken, die hij in de weinige uren, dat hij op Cromlech Cottage was, had opgedaan? Spookten de griezelige verzinsels, die hij van Cradock vernomen had, door zijn overspannen geest? Maar hij geloofde er immers niet aan; hij hechtte niet de geringste beteekenis aan 't geen Cradock hem had verteld. 't Was gebazel, absurditeit, baker- en kinderpraat. Een spookhuis. Was 't niet om te gieren?

En toch..... toch moest een waarheid er aan ten grondslag liggen.

Hij dacht aan de jongste bevindingen van het „Genootschap voor Psychologisch Onderzoek." Er was nog zooveel, wat voor de wetenschap een raadsel was. Neem b.v. dit oude huis. Reeds honderden jaren stond het hier op de helling van een heuvel, gebouwd, naar alle waarschijnlijkheid, door de graven van Pendragon. Konden de zware granieten wanden geen tragische en emotievolle klanken hebben opgevangen..... indrukken van 't geen er voorviel binnen de ruimte, die ze omsloten? En indien dit nu zoo eens was, zouden dan de stormachtige tooneelen, die zich om deze wanden hadden afgespeeld, niet hebben kunnen blijven natrillen?

Een glimlach was het antwoord op zijn eigen overpeinzing.

„Er is nog zooveel, Horatio, waarvan je in uren van diep verslonden-zijn niet gedroomd hebt."

Dat heeft Shakespeare gezegd, en was niet Shakespeare de grootste denker van zijn tijd? Is er wel een grooter geweest dan hij? Gwithian gaf zijn gedachten den vrijen loop. Dan wendde hij zich naar het stapeltje boeken, dat vóór hem op tafel lag en begon ze een voor een te doorsnuffelen. Zijn boekhandelaar was in zijne keuze vrij universeel geweest. Vier novellen, een reisbeschrijving, een dichtbundel, een finantieel probleem en twee of meer andere, die onder geen rubriek te brengen waren. Hij lachte en doorbladerde ze machinaal. Een detectiveroman trok hem aan. Bijna lusteloos doorvloog hij de vóór-pagina. Deze droeg als motto eenige regels van een Griekschen, heidenschen auteur.

„Luister!" las hij. Hoewel het tegendeel een waarheid schijnt, sterven onze werken niet. Er is een macht, die alle euveldaden uit

het duister naar voren brengt. Ongekend door de wereld, zijn er krachten in actie, die vergeten waarheden terugroepen. Men wane niet, dat een gruwel verborgen kan blijven, al is ze ook door den sluier van den nacht omhuld. Zij moet aan het licht komen. Zonnen mogen op- en ondergaan, koninkrijken verrijzen en verdwijnen, eeuwen mogen wegzinken in de diepte der vergetelheid, maar den misdadiger wacht zijn loon, en zijn naam zal geopenbaard worden. Zóó willen het de Machten ....."

„Kom, ik ga slapen." besloot hij, terwijl hij het boek dichtsloeg. Een half uur later stond hij op het punt de kaars op den blaker uit te blazen en onder de dekens te kruipen, maar hij bedacht zich en schoof een der kleine gordijntjes van het venster weg. 't Was een bladstille nacht en bijna helder als bij dag. Een bijna volle maan zweefde aan den hemel. Heuvel, dal en bosch spreidden zich als een panorama voor zijn oogen uit. De zwarte donkerte van de oeroude boomen gaf iets indrukwekkends aan den nacht. De adem der duisternis, in het dichte loover bezielde alles. Hij stond eenige oogenblikken in verrukking en loosde een diepen zucht. Het panorama, dat voor hem lag, deed elk woord op de lippen verstommen, dreef elke gedachte weg. Een minuut later lag hij te bed.

Hij had volstrekt geen slaap gevoeld, maar nauwelijks had hij zijn hoofd op de peluw te rusten gelegd, of de slaap overmande hem. Moeder Natuur sloot hem in hare zachte armen en hield hem stevig daarin gekneld. Hoe lang hij sliep, wist hij niet. 't Kon uren zijn geweest, 't kon minuten hebben voortgeduurd, hij zou het niet hebben kunnen zeggen, maar opeens ontwaakte hij en voelde het bloed in zijn aderen verstijven.

Een akelige kreet drong tot hem door. een smeekende klacht, een gegil als van iemand, die in doodsangst verkeert. 't Was geen menschelijke stem, naar hij meende, doch veeleer de kreet van een in nood verkeerend wezen uit een andere wereld, dat zich van vreemde klanken bediende en daardoor een panischen schrik verwekte.

Hij stoof op. klaar wakker geworden, en wierp een blik uit het venster

Van nabij, dicht bij het ijzeren hek, zag hij een menschengestalte zoo duidelijk en onderscheidbaar, dat er van geen verbeelding sprake kon zijn Een minuut ongeveer stond ze roerloos en recht overeind als een kaars, de oogen neergeslagen tot den grond. Dan opeens hief zij de armen en het hoofd omhoog, en Gwithian zag een gelaat, dat hem van angst vervulde. Juist flikkerde het maanlicht op, en hij kon ieder trek van dat gelaat zoo nauwkeurig mogelijk onderscheiden. 't Was een afzichtelijk gelaat, dat niet alleen sporen van physieke smart, maar ook van heftigen zielestrijd vertoonde. 't Was een mannengelaat.

In stomme verbazing beschouwde Gwithian de geestesverschijning, en juist was hij op het punt zich te overtuigen of hij waakte dan wel droomde, toen de afschuwelijke schim verdween.

„Ik moet gedroomd hebben," sprak hij bij zichzelf. „Mijn verbeelding moet mij hebben misleid nog onder den indruk van

Cradock's onthullingen. Maar ik wil toch naar beneden gaan, om mij te vergewissen. Ik wil zekerheid hebben."

Vóór hij echter aan zijn voornemen gevolg had gegeven, werd zijn aandacht opnieuw geboeid. Het geluid van nog verwijderde voetstappen trof zijn oor. Zij schenen uit de richting van de beek te komen, die dichtbij in het dal stroomde. Zij werden al duidelijker en duidelijker. Dàn hielden zij plotseling op.

Recht overeind in de open tuinpoort en de oogen strak naar het venster gericht waar Gwithian stond, spookte nu een schim in de gedaante eener jonge vrouw. De verschijning had niets schrikwekkends, integendeel, 't was een en al bekoring en aantrekkelijke zachtheid, die er van uitgingen. Ze wekte gedachten bij hem op, niet aan kerkhoven of aan een hel, maar aan een verblijfplaats van gelouterden, aan een hemel of paradijs. Het maanlicht omstraalde haar geheel, zoodat hij alle gelaatstrekken kon onderscheiden. Het gelaat was zuiver ovaal, de vorm van kin en neus bevallig en voornaam, de wangen rond en teer, de groote, open oogen vol glans en tinteling. En toch scheen deze jonge vrouw geen wezen van vleesch en bloed. Daarom was alles te etherisch, te subtiel en ideaal.

Gedurende een minuut stond de verschijning als uitkijkende naar de komst van iemand of iets, waarnaar zij verlangde, luisterend, ja vooral luisterend, want dat verrieden houding en gebaren.

Mooi, ja onbetwistbaar mooi was zij, maar ook uitermate droevig. Een beeld van wanhoop in den volsten zin van het woord. Thans hoorde hij een geluid 't Kon een snik geweest zijn, een hulpkreet, een jammerklacht. Dan verscheen het visioen, of welken anderen naam men aan de verschijning geven moest, even geruischloos en stil, als het gekomen was. Gwithian tobde zich af, om zich een verklaring er van te geven, maar het gelukte hem niet. Wel hield hij zich overtuigd, dat dit nachtelijk visioen zijn uitwerking zou doen gevoelen op zijn verder leven; dat in de toekomst het geziene beeld van die in nood verkeerende vrouw hem niet meer zou verlaten.

HOOFDSTUK III

't Was mogelijk toe te schrijven aan zijn geschokten toestand; mogelijk had de wreede teleurstelling, die hij bij zijn terugkomst in zijn vaderland had moeten vinden, hem van zijn aangeboren koelbloedigheid en vastberadenheid beroofd. Maar Gwithian Trewithen stond in deze oogenblikken als verlamd. Zijn tong belette hem te spreken, en hij was buiten staat zich te verroeren. Een koud angstzweet bedekte zijn voorhoofd en ijzige rillingen doorliepen zijn rug. Dàn, neel kampjes aan, werd hij weder normaal. Zijne hem eigen kracht herstelde zich; zijn geest keerde weder terug tot zijn natuurlijke helderheid. Hij stak de kaars op den blaker aan en begaf zich naar de deur van Cradock's kamer. Hij luisterde gespannen, maar slechts een krachtig ademhalen bereikte zijn ooren. Cradock lag klaarblijkelijk in diepen slaap. Geen geluid verstoorde de rust. Alleen het eentonig gekabbel der beek en een geheimzinnig geritsel van bladeren, onder den invloed van den wind, bereikte hem.

Hij verliet geruischloos het huis en bleef stilstaan op de plek, waar hij de schim der jonge vrouw had gezien. Er was niets opvallends te bespeuren. Wat hij ook had waargenomen of gehoord, 't was verschenen en verdwenen, zonder ook maar een enkel spoor te hebben achtergelaten Hij zette zijn onderzoekingstocht verder voort en richtte zijn schreden naar de beek. Het water tintelde helder in het volle licht van de maan, en een zachte muziek neuriede uit de diepte op. De vervaarlijke, woeste rots, die de beide oevers flankeerde, stond als een reus van een schildwacht fier en dreigend op haar post, om de wacht te houden en elken indringerigen vijand met een forschen stoot terug te duwen. Ongeveer honderd y a r d s beneden den stroom stonden de boerenerfjes, in zwarte duisternis gehuld. Den heuvelkant opzwoegend, bereikte hij weer het tuinhek, vanwaar hij zijn nachtelijken zwerftocht was begonnen, maar hij ontdekte niets. Op een verren afstand verhief zich de Cromlech, waaraan de Cottage hare benaming te danken had, als een reus naar de hem

verlichtende maan. Weer wandelde hij op in de richting van de laan, doch ook hier was alles normaal. Hij was nu wellicht tweehonderd voet boven de beek en kon de geheele uitgestrektheid, welke haar omsloot, overzien. De geest van den nacht spookte geheimzinnig om hem heen.

„Natuurlijk..... dit alles heeft zijn waarom," redeneerde hij bij zichzelf, „en ik wil niets onbeproefd laten, om het uit te visschen. 't Is een griezelig ondernemen, maar tevens een grootsche taak."

De stilte van den zomernacht was op zijn zenuwen niet zonder uitwerking gebleven; de plechtige stilte deed hem nochtans andermaal huiveren.

Een gevoel overviel hem, als had een ongekende macht hem hierheen gedreven. Half droomend stond hij weer voor de Cottage. Cradock sliep nog, toen hij diens kamerdeur voorbij ging; ook hij legde zich weer te rusten en sliep ongestoord tot den morgen.

Toen hij wakker werd, schitterde de zon reeds in volle glorie; hij had ongeveer zeven uren geslapen. Hij wist, dat hij van zijn nachtelijken zwerftocht even over tweeën was teruggekeerd en 't was nu na negenen.

„Uw bad is gereed, mr. Gwithian, en ik heb heet water, zoo u belieft."

„Ik wist niet, dat er een badkamer was," lachte de aangesprokene. „Waar is ze?"

„Heb ik ze u niet gewezen, mijnheer? Zij komt in de smalle gang, dicht bij uw slaapkamer, uit."

Een minuut later voelde hij het prikkelende koude water over zijn huid. Ja, Gabriël Chirgwin moest wel met een bijzonder oogmerk dit huis hebben laten inrichten, want een weelde, zooals het vertoonde, had Gwithian niet verwacht.

„Goed geslapen, vannacht, Cradock?"

„Als een roos, mr. Gwithian."

„Niets gehoord?"

„Neen, mijnheer, Goddank niet. En hebt u ook goed gerust?"

„Ik heb langer dan zeven uur geslapen. Het bad heeft mij opgefrischt. Drommels, die oude Chirgwin was een fijnproever. Ik verwonder mij nog, dat hier geen electrisch licht aanwezig is."

„De installatie is er, mr. Gwithian. U moet maar eens in de garage een kijkje nemen. Maar 't schijnt niet geheel af geweest te zijn, toen hij Cromlech Cottage verliet."

„Ik ben blij, dat de aanleg er is. Wat er nog aan ontbreekt, zullen wij wel klaar spelen."

Hij voelde zich bovenmate opgelucht. De gebeurtenissen van slechts enkele uren te voren schenen hem niets anders toe dan een droom. Alle angst en bezorgdheid waren voorbij gedreven. De dag was veelbelovend; in weelderigen zomergloed strekte zich het landschap voor zijn bewonderende oogen uit.

Na zijn ontbijt zette hij zijn verkenningstocht van gisteren voort. Nu wandelde hij in de richting van de kleine huisjes in het dal.

„Ik ga juist naar u toe," hoorde hij zich door een oude vrouw

toespreken. „Ik ben Susanne Jory; en u kan niet anders dan de nieuwe bewoner van Cromlech Cottage zijn."

„Goed geraden, juffrouw Jory," lachte Gwithian, „en ik ben u dankbaar, dat u mijn huisknecht zoo naar genoegen hebt willen helpen."

„O, dat is de dank niet waard. Ik ben blij, als ik nog iets kan doen. Ik zag u gisteren hier voorbij rijden. En denkt u, dat Cromlech Cottage u zal bevallen?"

„Ik vind het hier prettig en gezellig."

„Dat verblijdt me om u, mijnheer. Wij, menschen, leven hier allen ons eigen leven. Maar u ziet er niet goed uit, mijnheer. Ik vrees....."

„Maak u over mij niet ongerust; 't zal wel beter worden. Elk luchtstroompje, dat ik hier inadem, doet me onuitsprekelijk goed."

„En u denkt, dat Cromlech u op den duur zal blijven bevallen?" herhaalde de oude vrouw, terwijl zij hem scherp in de oogen keek.

„Ik geloof van wel, juffrouw Jory."

De oude vrouw zweeg, doch haar blik bleef onbewogen op Gwithian gericht. Zij scheen behoefte te hebben, om verder te spreken, maar geen woorden te kunnen vinden, om zich te uiten.

„Je had het toezicht over het huis, sedert mr. Chirgwin is weggegaan," verbrak Gwithian de stilte.

„Ja, mijnheer dat is zoo. De heeren uit Truro hebben mij er om verzocht. Maar ik ben nooit anders dan overdag hier geweest."

„Waarom niet?"

Weer aarzelde de oude vrouw. Zij was blijkbaar verlangend, zich naar hartelust uit te spreken, maar gevoelde zich door iets daarvan teruggehouden.

„Kom, laat eens hooren," moedigde hij aan. „Naar 't geen ik uit de gesprekken met mijn huisknecht heb kunnen opmaken, hebt u hem reeds een en ander verteld."

„Ik heb zelf nooit iets gezien," stotterde zij; „'t is een leugenaar, als hij dit heeft gezegd. Maar Cromlech Cottage heeft een slechten naam. Het spijt me, u dit te moeten zeggen."

„En op welken grond berust die slechte naam?"

„Waarom is mr. Chirgwin heengegaan?" vroeg zij ontwijkend. „Duizenden guldens heeft hij aan het goed ten koste gelegd, en nog geen week lang hield hij het uit. Arme mijnheer, 't heeft niet gelegen aan hem! Hij had twee dienstboden meegebracht, maar reeds na den eersten nacht lieten zij hem alleen. En wat kon hij alleen op de Cottage beginnen?"

„En waarom liepen de bedienden weg?"

„Ik heb nooit iets van ze gehoord, mijnheer. Maar als doode menschen 's nachts om een huis ronddolen, kan men wel niets anders van ze verwachten."

„Maar hoe is het in vredesnaam mogelijk, dat daar 's nachts dooden om zwerven?"

„Ik weet het niet, mijnheer. Ik heb het ook van hooren zeggen.

Maar er moeten zich dingen in het huis verplaatsen, zonder dat iemand er bij is en ze aanraakt."

„Wat bedoel je hiermee, juffrouw Jory?"

„Wel, mijnheer, ik ben nu langer dan een jaar op Cromlech Cottage over den vloer gegaan; elken Donderdag ging ik er heen. En als ik de Cottage verliet, was alles opgeruimd en aan kant. Maar nooit ben ik teruggekomen, zonder dat alles schandelijk overhoop lag."

„Misschien zijn er nieuwsgierigen geweest, die....."

„O neen, nieuwsgierigen komen daar niet" riep de oude vrouw spottend. „Niemand wil daar na donker zijn rust aan wagen. Zelfs overdag zou ik nooit den drempel overschrijden, zonder eerst een schietgebedje te bidden. En 's avonds? O neen, mijnheer, dan blijf ik liever daar vandaan."

Inmiddels waren er twee vrouwen naderbij gekomen, die nieuwsgierig het gesprek afluisterden. Gwithian's komst werd schijnbaar als een gebeurtenis van groot gewicht beschouwd.

„Je kunt zeggen, wat je wilt," snauwde een der vrouwen, „maar geesten komen alleen bij menschen van ons slag; zij willen niets te doen hebben met iemand, als deze mijnheer."

„Voornaam of laag, daar malen de geesten niet om," beet Susanne Jory terug. „Mr. Chirfwin was ook een heer, en hij kon het er zelfs geen week uithouden. Maar wat nut heeft het, mijnheer bang te maken? Mijnheer moet Gramfer maar eens uithooren."

„Gramfer..... Gramfer?"

„Ja, mijnheer; Gramfer Crowle. Hij is meer dan negentig jaar oud en heeft zijn gansche leven hier gewoond. Ik zal hem vragen, of hij hier wil komen."

Een oogenblik later verscheen de oude man en Gwithian keek hem met een blik van nieuwsgierigheid aan. Hij was klein van gestalte, een weinig gebogen, maar nog krachtig en vol beweging.

„Hier is de mijnheer, Gramfer, die op Cromlech Cottage is komen wonen," lichtte hem juffrouw Jory in. „Mijnheer is niet bang voor spoken."

„Daar doet mijnheer wijs aan," sprak Gramfer goedkeurend. „Geesten doen niemand kwaad, en ik vind het onzin gewoon, over geesten te bazelen. Ik ben meer dan negentig jaar oud, maar nog nooit heeft een geest mij leed gedaan."

„Heb je er ooit een gezien?" vroeg Gwithian.

„Neen, gezien heb ik er geen," antwoordde de oude man, „maar ik heb wel gehoord, dat er 's nachts vreemde geluiden om en in uw woning vernomen worden. Maar wat beteekenen zulke geluiden? 't Zijn en blijven toch maar klanken, en klanken doen niemand leed."

„Weet je soms een en ander te vertellen betreffende Cromlech Cottage?" vroeg Gwithian.

„Vertellen.....? Over Cromlech Cottage?" herhaalde de oude man gewichtig. „Wel, wat moet ik u hierop antwoorden? Toen ik nog een jongen was, werd het bewoond door den ouden graaf van Pendragon. Eigenlijk gezegd, was het de graaf zelf niet; 't was slechts zijn jongere broeder. De graaf zelf woonde in het groote huis, dat men

van Cromlech Cottage uit kan zien. Toen de oudere broeder was gestorven, werd hij echter graaf van Pendragon en verliet de Cottage. 't Moet een soort monnik zijn geweest."

„Een soort monnik?"

„Ja. 't had allen schijn daarvan. De cottage bleef daarop jaren en jaren onbewoond."

„Zoo is het," beaamde Susanne Jory. „'t Was finaal een ruïne, toen mr. Chirgin ze kocht. Indien u ze toen gezien had en ze dan met nu vergelijkt, zou u uw oogen niet kunnen gelooven."

„En wie woont er thans op Pendragon-Hall?" vroeg mijnheer Gwithian.

„Mevrouw Pendragon."

„Dus, de familie Pendragon bestaat nog? Ik dacht, dat zij was uitgestorven."

„Daarover hangt een sluier van geheimen," liet de oude man los. „Zeker, de familie stierf uit, om het met den rechten naam te noemen, en het landgoed kwam in veiling. De man, die het kocht, noemde zich Pendragon. 't Was de grootvader van den nu overleden Mr. Pendragon. Daar zijn er, die beweren, dat hij tot den ouden stam behoorde, doch zij weten daarvan niets met zekerheid. De tegenwoordige mevrouw Pendragon was zijn tweede vrouw. De eerste mevrouw is een engel geweest, mooi en goed, zooals er slechts weinigen geboren worden. Maar zij is al jaren en jaren dood."

„Maar die geheimen, waarvan je spraakt?"

„U gaat ze vernemen," antwoordde Gramfer. „De eerste mevrouw Pendragon stierf in het kraambed. Zij waren pas een jaar getrouwd, toen er een tweeling werd geboren, een jongen en een meisje. We hebben nog nooit een man gezien, zoo geknakt en gebroken, als deze Mr. Pendragon toen zijn vrouw hem was ontvallen. Ik word nog wee, als ik er aan denk, hoe hij daar met die bloeden van kinderen zoo zielig achterbleef zonder een vriend, om hem te troosten en op te beuren. Dàt komt, omdat rijke menschen, zoolang zij gelukkig zijn, geen vrienden noodig hebben. Toen werd hij dol....."

„Dol? Je bedoelt ongetwijfeld krankzinnig?"

„Hij werd dol, mijnheer..... ging heen en kwam met een tweede vrouw terug."

„Maar dit is toch geen reden, om van dolheid te spreken?"

„Toch wel, mijnheer" verzekerde Gramfer met nadruk.

„Dan begrijp ik er niets meer van," bekende Gwithian.

„Wij evenmin, mijnheer. Wat er van de beide kinderen geworden is, zou niemand u kunnen vertellen. Zij zouden nu een jonge man en een jonge dame geweest zijn, en volgens de wetten des lands de erfgenamen van hun vader. Doch waar zijn ze gebleven? Er is niemand ter wereld, die het weet."

Gwithian stond voor een raadsel.

Heusch, 't is een geheim, dat niemand zou weten op te lossen. Mr. Pendragon had zijn kinderen lief. Ik wilde, dat ik wist, waar ze gebleven zijn. Ik was tuinman op de „Hall", toen ze nog babies waren. Maar een zou het kunnen weten, en dat is dokter Borlase."

„Wie is die dr. Borlase?"

„Hij is onze dokter, mijnheer, en woont sedert dertig jaren in Pendragon. Hij is als een jonge man hierheen gekomen en was Mr. Pendragon's vriend. Ja, ja, als iemand het weet, dan weet hij het. Doch waar ze te zoeken? Dát wilde ik slechts weten."

„Wie zijn die „ze"? vroeg Gwithian.

„Wel die arme, lieve kinderen! Ze zouden dan alles in bezit ontvangen, terwijl die vrouw... .."

Nu begon Gwithian eerst te begrijpen, wat Gramfer Crowle bedoeld had, toen hij van Mr. Pendragon vertelde, dat deze „dol" werd.

„Pas op, Gramfer," waarschuwde Susanne Jory, „je zou je vingers kunnen branden"

Gwithian bleef in afwachting, of er nog verdere onthullingen zouden komen, maar zoowel Gramfer als de vrouwen zwegen. Dit stond nu echter vast: alle bewoners uit den omtrek waren het eenparig er over een, dat Cromlech Cottage betooverd was. Maar dat had ook Cradock hem reeds verteld. Veel wijzer was hij dus niet geworden.

Gwithian wandelde onder een warreling van gedachten verder. Hij was naar Cornwall gekomen met het eenig oogmerk, om voor de wereld dood te zijn; hij had de vaste hoop gekoesterd, dat hij weinig of niets méer met de wereld te doen zou hebben. En nu was hij nauwelijks op zijn bestemming, of hij voelde een wereld van geheimen om zich heen spoken.

Vanzelf sprekend werden alle vermoedens, dat er bovennatuurlijke dingen in het spel waren, door hem verworpen. Ofschoon een rasechte Kelt, met eeuwenreeksen van sagen en tradities in zijn sterk geheugen, was hij toch te logisch aangelegd en te vast in zijne principen, om aan zulke dingen te gelooven. En toch, toch maakte hij zich ongerust. Die tafel-verplaatsing..... hoe moest hij ze zich verklaren? En welk doel werd er mede beoogd? Dit stond bij hem vast: geesten of welke andere schimmen ook konden het doodenrijk niet verlaten; zulke vermoedens waren absurd en botsten tegen het koele, gezonde verstand aan.

En toch er was een **hoe** en een **waarom**. Wel bleken hem de onthullingen van Gramfer Crowle en Susanne Jory een simpele herhaling van 't geen Cradock hem had verteld, maar zij gaven toch stof te over, om te peinzen.

Zeker, een geheimzinnig verband tusschen Gramfer's inlichtingen betreffende de familie-omstandigheden op Pendragon-Hall en wat hij zelf in den verloopen nacht gezien en vernomen had, viel zoo maar niet te loochenen. Een ongehoorde lachje speelde op Gwithian's gelaat, toen onwillekeurig in zijn brein de vraag naar voren drong, of niet de zoon en de dochter van den gestorven Mr. Pendragon waren teruggekomen, om de plaatsen te bezoeken, waaruit zij klaarblijkelijk wederrechtelijk verdreven waren?

Maar welk voordeel hadden zij daarbij? Zeker, uitgestooten als zij waren uit hun erf, was het een natuurlijke zaak, dat zij aan

het verlangen niet konden weerstaan, om Pendragon-Hall terug te zien, doch hunne komst naar Cromlech Cottage viel minder gemakkelijk te verklaren.

Neen, daartoe bestond immers geen motief. Volgens de eigen woorden toch van Crowle was de cottage een volslagen ruine geweest, voordat Gabriel Chirgwin, nu ongeveer twee jaar geleden, ze weder bewoonbaar had gemaakt.

Hij glimlachte, toen hem de advertentie te binnen schoot, die hem zoo opeens in het oog was gevallen, toen hij ziek en droef te moe in Berner's Hotel logeerde.

„Ideaal verblijf voor wie buiten rust zoeken," herhaalde hij half ironisch.

En toch, hoe landelijk en hoe rustig was het hier. Staande onder de welving van de gevaarlijke rots, die hem tevens voldoende schaduw bood, terwijl aan zijne zijde de beek kabbelde, zag hij zijn bekoorlijk gelegen cottage zich veilig en warmpjes nestelen tusschen de boomen aan den heuvelkant. Een panorama van natuurschoon spreidde zich vóór hem uit. Achter hem donkerde het zwarte woud van Pendragon vóór zijn blikken op, rechts bloemige, frisch-groene weiden en wiegende korenvelden, links de heidegronden, steeds rijzend en omhoog klimmend als vormden zij zich tot ruige heuvels, en daarboven, vol majesteit en gezag, de oeroude Cromlech. Een rustiger en liefelijker oord kon men zich moeilijk bedenken, en toch, toch drukte hem de geheimnisvolle sluier, die over al dit schoon lag uitgespreid.

Koste wat het koste, hij wilde dezen sluier wegtrekken, waarachter zoovele raadsels verborgen waren. Hij wilde zoowel het **hoe** als het **waarom** van alles uitvorschen, zich in de familie-geheimen der Pendragons, zonder onbescheiden te zijn, inwerken, en de eer van zijn cottage, die zoo ruw bleek aangerand, in haren volsten omvang herstellen.

Hij lachte over zijn vermetel en onwillekeurig gerijpt plan. Nog slechts een week te voren meende hij alles verloren te hebben, wat hem tot een levensdoel zou kunnen opvoeren. En thans reeds bezielde hem een grootsch en heldhaftig besluit. De gedachte aan Ursula en haar fortuinlijken echtgenoot baarde hem geen smart en wanhoop meer. Hij kon zich haar beeld voor oogen roepen, zonder door bitterheid overmand te worden of wraakzuchtige verlangens in zijn hart op te wekken.

Hij hoorde een motor-car in zijn nabijheid, en een oogenblik later zag hij een two-seater naderen. Doch de tweede zitplaats was onbezet. De wagen zag er uit, als had hij reeds menig jaartje achter zich, terwijl zijn berijder een man van gevorderden leeftijd scheen, die volkomen vertrouwd was met alles wat hem omgaf.

Toen hij Gwithian gewaar werd, verminderde hij zijn snelheid en zette, vlak bij hem gekomen, den motor stop.

„Goeden dag..... mooi weertje" groette hij

„Inderdaad," antwoordde Gwithian, „'t is zeldzaam mooi."

De man wipte van den wagen en doorzocht zijn zakken.

„Hebt u lucifers, bijgeval?" vroeg hij.

„Alstublieft." antwoo dde Gwithian, hem zijn doosje toereikend.

„Dank u. Onder het rijden is het hinderlijk te rooken, maar ik kan bezwaarlijk zonder een pijp."

„Kwade gewoonte," lachte Gwithian, „en bijzonder voor een dokter."

„Hé? Dat bevreemdt me. Hoe weet u, dat ik dokter ben?"

„Ik ben geen Sherlock Holmes, maar als ik mij niet vergis, steekt de punt van een stethoscoop boven uw jaszak uit. Dat heeft mij doen veronderstellen, dat u geneesheer is. En daar mij bovendien ter oore kwam, dat er in deze streek slechts één geneesheer is en dat deze zich dr. Borlase noemt, moet u wel die dokter Borlase zijn."

„Ja, mijn naam is Borlase, of juister dr. Borlase, zooals men mij algemeen noemt..... En dan moet u mr Gwithian Trewithen zijn, de nieuwe bewoner van Cromlech Cottage. Voor deze onderstelling behoeft men ook geen Holmes te wezen."

Er speelde een lach op het gelaat van den dokter, die zijn trek tot humor verried. Gwithian gevoelde zich bij hem op zijn gemak.

„Druk vanochtend, dokter?"

„Ja, 't oude liedje" lachte Borlase..... „Altijd, altijd op stap."

„Toch niet te druk, dokter, om met mij mee te gaan naar mijn Cottage en er een sigaar met mij te rooken? U weet, ik ben hier nog een vreemde eend in de bijt en brand natuurlijk van nieuwsgierigheid, iets over mijn naaste buren te vernemen. U woont te Pendragon..... niet?"

„Ja, prettig, ik zal met u meegaan," besloot de dokter. „Ik zal mijn ouden wagen maar hier laten. Ik durf wedden, dat de heele omtrek vóór vanavond weet, dat u me over uw gezondheid hebt geraadpleegd. Als een loopend vuurtje zal dit verzinsel zich verspreiden."

Gwithian lachte.

„Zie eens, hoe ze ons nakijken," schertste de dokter, terwijl hij duidde naar de drie huisjes in hunne nabijheid. „Ja, ik veronderstel, dat u me heel wat zult te vragen hebben."

„Ik wil u voor een goeden vriend van Holmes houden," verzekerde Gwithian vroolijk, en wel had hij reden zich te verheugen, want nu stond de weg om zijn nieuwsgierigheid te bevredigen, wijd en veilig voor hem open.

HOOFDSTUK IV

„Inderdaad," erkende dr. Borlase, toen zij aan de frontzijde van Cromlech Cottage waren. „'t is een paradijs in miniatuur."

„Ja, 't is een juweel," beaamde Gwithian.

„Zulke buitenverblijven vindt men weinig; ik durf wedden, dat er geen half dozijn, zooals dit, in het geheele graafschap zijn. Zelfs twee jaren geleden, voordat de oude Chirgwin het kocht, genoot het mijn onverdeelde bewondering. Zeker, 't was tot een ruïne vervallen en de tuin was een volslagen wildernis, maar iedereen kon zien, dat er iets merkwaardigs van te maken was. Ook Chirgwin heeft zulks begrepen en liet het schitterend restaureeren. Hij heeft den kunstzin van vóór drie eeuwen alle recht doen wedervaren."

„Waarom verliet hij Cromlech Cottage toch?"

De dokter keek met zijn scherpen en vorschenden blik den vrager strak aan.

„Wat weet u reeds?" vroeg hij kortaf.

„Ik wist niets van de cottage, voordat ik ze gehuurd had," antwoordde Gwithian. „Maar na mijn aankomst hier vernam ik, dat Chirgwin ze slechts een week heeft bewoond. Waarom ging hij hier vandaan?"

„Vraag me iets anders," verzocht de dokter. „Maar zouden we eerst niet naar binnen gaan?"

Gwithian gaf gevolg aan dit verzoek.

„U moet weten," begon dr. Borlase, „dat u thans de meest besproken persoon is uit het geheele graafschap."

Zij lagen beiden, in het genot eener sigaar, in een zachten armstoel weggedoken.

„Het verwondert mij niet," peinsde Gwithian.

„Inderdaad het is, gelijk ik zeg. Susanne Jory zou, als ze een man was, een onbetaalbaar stadsomroeper zijn. Toen Folkinghorne uit Truro haar opdracht had gegeven, hier alles voor uwe komst gereed te maken — want dat een mr. Gwithian Trewithen Cromlech Cottage

ging bewonen, had zich reeds als een loopend vuurtje verspreid — werd u in geheel de streek als een weldoener besproken en geroemd. De tongen zijn door uwe komst terdege losgeraakt."

„Natuurlijk is mij gezegd, dat het hier een spookhuis is," lachte Gwithian, „maar dat gelooft u toch zeker ook niet?"

„Ik weet het niet," antwoordde de dokter plagend.

„U denkt alzoo.....?"

„Ik denk niets. U is gisteravond gekomen, meen ik?"

„Ja."

„En hebt u iets vernomen of gezien?"

„Waartoe dient deze vraag?"

„Wel, omdat het volle maan is geweest, en de spookgeschiedenissen vertellen — laten we nu eens even toegeven aan onze dwaasheid om te gelooven — dat de spoken slechts verschijnen drie nachten vóór volle maan, bij volle en drie nachten na volle maan. En omdat het nu juist vannacht volle maan is geweest, ben ik natuurlijk erg benieuwd, iets te hooren. Daarom ben ik dan ook vanochtend den weg hierheen opgereden, want, zoo ik u niet had ontmoet, zou ik u toch vanochtend hebben komen opzoeken. U hebt ze reeds gehoord..... die spookgeschiedenissen, mag ik veronderstellen?"

„Graimfer Crowle en Susanne Jory hebben me al tamelijk wel ingelicht," antwoordde Gwithian.

„En u meent het hier te kunnen uithouden?"

Gwithian lachte. Thans, in den stralenden luister van den zomerschen ochtend, met al die weelde van Vrouwe Natuur vóór zijne verrukte oogen, scheen deze vraag van den dokter hem eene grove absurditeit toe

Borlase keek hem vorschend aan.

„U moet broodnoodig meer vleesch hebben," merkte hij lachend op. „Naar den schijn te oordeelen, hebt u moeilijke dagen achter u."

„Ik heb ruim twee jaren in een van de schadelijkste streken van Afrika geleefd," antwoordde Gwithian, „en veel aan malaria geleden. Voeg daarbij een onafgebroken en krachten sloopenden arbeid, een terugreis, bijna uitsluitend in de kajuit doorleefd, en eindelijk nog een arrest in een hotelkamer te Londen. Heb ik u voldoende ingelicht?

„Een dagje slechts. Uw bouw is overigens forsch en u hebt een normaal [illegible] en gezond oordeel. Als u in goede conditie verkeert, moet u sterke zenuwen hebben. U hebt een beroep?"

„Zeker, dokter, ik ben mijningenieur."

„Prachtig..... Maar ik vrees, dat u de kracht zal missen, het hier uit te houden: in allen ernst, ik meen het."

„Kom, kom, dokter."

„Ja, ik weet wel, wat u wilt tegenwerpen, mr. Trewithen. En, dàt spreekt natuurlijk vanzelf, als man van de wetenschap ben ik het volkomen met u eens. De heele historie is te ongerijmd om er woorden aan te verspillen. Maar — bedenk het wel — Chirgwin was een ontwikkeld mensch, met slechts één zwak, om het zoo te noemen, n.l. zijn verzotheid op alles, wat het Jacobean-stempel draagt. Naar mij

ter oore kwam, geraakte hij in vervoering, toen hij deze cottage voor het eerst zag, en hij kreeg ze lief met een liefde, die voor geen offers terugdeinst. Hij trok zich uit zijn zaken terug en putte uit zijn rijke middelen, inderdaad vorstelijk mild, om zijn troetelkindje te doen herleven in de volste schoonheid, die het kon vertoonen De bekwaamste werklieden werden naar Truro ontboden, en zelf tufte hij dag aan dag naar Cromlech Cottage op en neer, om de werkzaamheden te controleeren. Twee vrouwen van middelbaren leeftijd zouden zijn huishouding bestieren, maar toen eindelijk Cromlech Cottage betrokken was, hebben zij niet langer dan slechts één nacht in de cottage willen blijven."

„En u hebt ze gezien?" vroeg Gwithian.

„Men liet mij den volgenden ochtend ontbieden; zij waren hevig geschokt en bijna zinneloos van angst. Zij vertelden, onder horten en stooten, een onzin zonder samenhang en waren met geen woorden te kalmeeren. Voordat de dag ten einde liep, waren zij vertrokken."

„Zijn er ook feiten, welke zij aan het licht brachten?"

„Ik heb niets definitiefs gehoord, maar wel meen ik uit haar relaas te hebben mogen opmaken, dat zij vreemde geluiden vernomen en spookgedaanten gezien hebben. Maar dit laat zich, gelet op haar overprikkelde zenuwen, op de meest natuurlijke wijze en zonder inspanning verklaren. En Chirgwin ....?"

„Ja, Chirgwin..... hoe gedroeg zich die?"

„Hij was dol van woede en kantte zich heftig tegen het gebazel van de overspannen vrouwen. Maar een week later verdween ook hij."

„En hebt u hem nog gesproken? Heeft hij u in vertrouwen genomen?"

„Hij schonk niemand zijn vertrouwen en was als een gesloten boek voor allen. Wel moet hij, naar het heet, totaal overstuur geweest zijn. Ik kwam nog te weten, dat hij aan het makelaars-kantoor te Truro opdracht had gegeven, Cromlech Cottage te verhuren. Dan trok hij naar Plymouth, om vandaar scheep te gaan naar Australië. Men heeft hem sindsdien niet meer gezien."

„Dokter," vroeg Gwithian na een stilte van enkele minuten, „zou er wellicht verband kunnen zijn tusschen de praatjes over Pendragon Hall en de ongelooflijke dingen, die u zoo juist verteld hebt?"

„Wat weet u betreffende Pendragon-Hall?" vroeg de dokter.

Gwithian herhaalde in korte bewoordingen, wat hij van den ouden Gramfer Crowle over de beide kinderen gehoord had.

„Is dat alles waar?" vroeg hij.

„In meer of mindere mate, ja." antwoordde de dokter.

„Is u ten opzichte van Pendragon-Hall aan geheimhouding gebonden of kunt u vrij-uit spreken? Schijnbaar bestaan er geen motieven voor mij, om dit alles uit te vorschen, maar toch, ze zijn aanwezig."

„Ik wil u vertellen, wat hier van algemeene bekendheid is: de zoogenaamde publieke geheimen, wel te verstaan," stemde de dokter toe. „Misschien méér nog dan dat."

„Ik brand van nieuwsgierigheid, dokter."

„Vanwaar dat ongeduld?"

„Mijn nieuwsgierigheid dateert van het eerste oogenblik, dat ik te Truro ben aangekomen, maar zij is welig aangegroeid, sedert ik met Gramfer Crowle een gesprek had."

„Luister dan," verzocht de dokter. „De feiten, zooals ze zich aan onbevooroordeelden voordoen, komen zoo ongeveer neer op 't geen volgt. De oude Gramfer heeft u in hoofdzaak goed ingelicht. Zooals u reeds weet, zijn de Pendragons van een zeer ouden Cornwaller stam en gedurende een lange opvolging van geslachten hebben ze hier hun rechten weten te handhaven Maar zij werden roekeloos en verkwistend. De hypotheken stegen van jaar tot jaar, totdat er ten laatste van nieuwe geldopnamen geen sprake meer kon zijn. Toen dan ook de laatste der Pendragons — van den ouden stam, wel te verstaan — ten grave daalde, waren er nog slechts schulden overgebleven. Wat er van de bezittingen toen geworden is, weet ik niet, maar de grootvader van den laatst-verscheiden eigenaar vestigde zich in den loop der vorige eeuw in dit verlaten gebied en kocht de geheele bezitting. De bijzonderheden desbetreffend zijn mij onbekend; dit alles gebeurde vóór mijn tijd, maar een vaststaand feit is, dat hij zich Roger Pendragon liet noemen en over een aanzienlijk vermogen beschikte. Het landgoed, dat tot wildernissen en puinhoopen vervallen was, werd in zijn voormalige glorie hersteld; er werden hoeven om heen gebouwd en er verrezen nieuwe cottages. Hij had slechts één zoon, die naar zijn vader ook Roger heette en hem in zijn bezittingen opvolgde. Diens zoon, Mr Trewitchen, werd mijn vriend en is het tot zijn dood toe gebleven. Hij huwde een zekere miss Fortesque, een van de liefste meisjes uit het graafschap en van ideale schoonheid. De oude Gramfer Crowle is correct geweest, toen hij ze u als zoodanig uitbeeldde. Zij waren ongeveer een jaar getrouwd, toen er een tweeling ter wereld kwam; ik als huisdokter, verleende de medische hulp. Dit is nog geen geheim, wat ik u hier mededeel, maar van algemeene publiciteit. De jonge moeder heeft hare kindertjes slechts even mogen zien, en toen is zij heengegaan. De smart over haar dood wil ik u niet beschrijven. 't Kost me inspanning er aan te denken. Ik verwachtte, dat mijn vriend krankzinnig zou worden. Hij had haar zoo zielslief, hij was dol op haar."

„Ja dol, dol was hij," prevelde Gwithian voor zich heen.

„Een harde slag was het," ging de dokter voort, zonder op Gwithian's onderbreking in te gaan. „Verbeeld u, zoo'n jonge man met twee pas geboren kleintjes. Mooie baby's, dat waren het, een jongen en een meisje, Roger — zoo genoemd naar zijn vader — en Karenza."

„Karenza?" herhaalde Gwithian. „Die naam is mij vreemd; ik heb hem nooit gehoord."

„'t Is een vergeten Cornwaller klank en beteekent **Liefde**. Ik geloof niet, dat haar vader haar dien naam gegeven heeft; ik vernam althans, dat zijn vrouw hem kort vóór de bevalling heeft doen beloven, dat, mocht er een meisje ter wereld komen, hij haar Karenza

zou noemen. Karenza..... Liefde! Ik, als zijn naaste vriend, had het toezicht over alles op mij genomen. Ik zorgde voor een voedster en hield steeds een waakzaam oog in het zeil. Maanden lang bleef mijn vriend tot alles onbekwaam; hij was letterlijk totaal versuft. Maar tot zijn eer moet ik getuigen, dat hij alle liefde, die hij zijn ontslapen vrouw had geschonken, aan zijn kindertjes wijdde. Zij waren zijn afgodjes; al zijne gedachten en handelingen concentreerden zich om de beide baby's. Toen kwam er plots verwarring. Hij maakte kennis met een vrouw, Anne Trounce geheeten, een jonge weduwe met twee kinderen. Ik behoef niet in bijzonderheden te treden. Den eersten keer, dat ik haar zag, sloeg mij de schrik om het hart. Ik zag haar toen reeds in de kaart en mijn dunk stond plotseling vast: een doortrapte, verleidelijke, berekenende vrouw. Ik weet niet, wat ik er van moest denken, maar zij bedwelmde hem. Zij hield hem voor oogen, dat de kinderen zonder moeder waren en een moeder noodig hadden, en dat zij de éénige was, die de ontslapene moeder kon vervangen. Hare verlangens dwaalden natuurlijk naar Pendragon-Hall en 't geen er aan annex was. Zij wist, dat mijn vriend over een aanzienlijk vermogen beschikte en ik kon haar niet vrijpleiten van de verdenking, dat zij voor de toekomst harer eigen kinderen voor geen misdrijf wilde terugdeinzen. Ik waarschuwde Roger en verheelde hem daarbij niet, wat er in mij omging. Maar hij was doof voor mijne vermaningen. Toen reeds was hij in haar sluwe strikken verward geraakt, en zij dacht er niet aan hem los te laten. Kortom, 't kwam tot een huwelijk. Haar in misdadig veinzen verwekte droom was werkelijkheid geworden. Zij was nu meesteresse over Pendragon-Hall. En lang duurde het niet, of hare heerschende vuist werd door allen terdege gevoeld. Het ontging mij niet, dat zij Roger haatte en naijverig was op zijn invloed. Zij was er verder slechts op uit, om haar eigen kinderen te bevoordeelen."

„Ik kan mij dat alles zoo goed indenken," betuigde Gwithian.

„Mijn vriend was een zwakkeling," ging de dokter voort, „en zij hield hem onder den duim; hij was bang van haar, bang zelfs om zijn kinderen in haar bijzijn te liefkoozen. O, ik word nòg woedend, als ik er aan denk."

De dokter zweeg even, en ging dan verder:

„Ik kan er mijzelf geen opheldering van geven. Ik kan dat raadsel niet ontwarren, hoe ik mijn hersenen ook heb ingespannen, om tot een oplossing te geraken. Zij deinsde voor niets terug, wat haar duivelsplannen in den weg stond. De beide kinderen, let wèl, Roger en Karenza, werden van Pendragon-Hall verdreven en naar een kostschool gestuurd."

„Naar een kostschool?" herhaalde Gwithian, en zijn vraag klonk als een protest.

„Ja, naar een kostschool..... noem het, gelijk u wilt. Mijn vriend moest er in berusten, dat zijn lievelingen werden toevertrouwd aan een man en een vrouw, die er hun beroep van maakten, vreemde kinderen op te voeden. Bedenk toch, de erfgenaam van Pendragon-Hall en aanhoorigheden werd met zijn zuster weggezonden naar een

verafgelegen oord, terwijl de [illegible] kinderen van die vrouw, alsof het hun erfgoed was, op Pendragon-Hall heerschten."

„En hoe is het met de kinderen, ik bedoel met Roger en Karenza, afgeloopen?"

„Men heeft ze al de jaren, dat zij op die kostschool zijn geweest, niet op Pendragon-Hall teruggezien."

„En stemde hun vader in dit alles toe?"

„Ik geloof, dat hij reden had, zich er over te verheugen. Zijn vrouw maakte voor die stumperds het leven zoo verdrietig, dat hij, geloof ik, blij was, toen zij vertrokken. Daarenboven, hij was ziek. Ik weet, dat zij hem een anderen dokter in mijne plaats heeft willen opdringen, doch hij eischte, dat ik ontboden werd. Ik stond nauwelijks voor zijn bed, of de diagnose was gesteld. De dood had reeds zijn stempel op zijn wezen afgedrukt; de wetenschap stond machteloos. Ik trachtte zijne vrouw te bewegen, mij met hem alleen te laten; maar zij weigerde dit hardnekkig. Toen gebruikte ik drang en mocht ik hem een paar minuten alleen spreken. Ik legde mijn oor aan zijn lippen. 't Is, of ik een heiligschennis tegenover hem pleeg, nu ik u zijn laatste woorden ga toevertrouwen. Maar neen, 't is immers tot uw bestwil en niet om misbruik er van te maken. „Ik heb een testament gemaakt, Borlase," fluisterde hij, „'t ligt bij Trefry gedeponeerd. Zooals vanzelf spreekt, zijn Roger en Karenza mijne universeele erfgenamen; wat mijn vrouw betreft, ik heb haar voldoende vermaakt, om behoorlijk te kunnen blijven leven, maar na haar dood keert alles weer naar Roger en Karenza terug. Heb ik goed gehandeld, Borlase?"

„Zeker heb je dat, Roger," antwoordde ik, „maar we kunnen je nog niet missen en hopen je nog te behouden."

De dokter bracht haastig de hand aan de oogen; de herinneringen, die hij had opgehaald, waren hem blijkbaar te machtig.

„Hij werd niet beter," vervolgde hij na een wijl, „binnen een week verliet hij ons."

Nu ontstond er een langer stilzwijgen tusschen de beide mannen. In spannende belangstelling had Gwithian toegeluisterd; 't was, of hij-zelf deze droeve feiten had meegeleefd. Met ongeduld wachtte hij op de voortzetting van het gesprek.

„Wat ik zooeven heb medegedeeld en nu verder ga meedeelen, is geen publiek geheim meer," vervolgde de dokter. „Ik beschouw u reeds als mijn vriend..... De begrafenis was indrukwekkend. Ik weet niet hoe het kwam, doch mijn vriend werd bijgezet in het familiegraf der Pendragons bij het altaar in de oude kerk. Ik veronderstel, dat er bewijzen waren, dat hij tot den ouden stam behoorde. 't Was een lange, indrukwekkende stoet. De élite van het graafschap was nagenoeg voltallig tegenwoordig. Ook ik, als huisarts, behoorde tot de genoodigden, maar niets boeide mijne aandacht, en mijne oogen en mijne ooren waren blind en doof voor alles, behalve voor de beide weezen, Roger en Karenza, die nu vanzelf sprekend aanwezig waren en natuurlijk niet geweerd hadden kunnen worden."

Weer aarzelde de dokter voort te gaan, en een nieuwe pauze viel tusschen beiden.

„Men had hen dus van school hierheen laten komen?" vroeg Gwithian.

„Ja, zij kwamen terug, waar zij met volle recht thuis behoorden," verbeterde de dokter. „Zij telden nu zestien jaar, en een mooier span, dan die jongen en dat meisje, kan men zich moeilijk voorstellen. Roger, hoewel nog een knaap, had voor een achttienjarige kunnen doorgaan. Hij mat zes voet hoog en was zuiver gepropo.tionneerd. Karenza was nog een kind, en zacht en lief als een bloem. Frissche, donkere tint, flikkerende, bijna zwarte oogen, onberispelijk gevormde trekken, met een wonderkrans van lokken. Kortom, een beeld van een kind. Eerst na de begrafenis sprak ik hen. Nog onderga ik de ontroering, die zich, bij die ontmoeting, van mij meester maakte. 't Is, of ik nog in die warme oogen zie. Ook hunne bijzondere intelligentie ontging mij niet, ze kon niet onopgemerkt blijven, zelfs niet bij den meest bevooroordeelde. Ik brandde van nieuwsgierigheid, wat er wel zou gebeuren, als het testament geopend werd, want ik herinnerde mij de woorden, die mijn vriend tot mij gesproken had."

„Natuurlijk," beaamde Gwithian. De uitweiding van den dokter prikkelde zijn nieuwsgierigheid.

„Ook mr. Trefry, de notaris, was bij de begrafenis tegenwoordig en zag er opgewonden uit. Na de droeve plechtigheid keerden we naar Pendragon-Hall terug. Slechts weinigen onzer waren in de zaal, te weten: de weduwe, hare beide broeders, Roger en Karenza, de notaris en ik."

„U hebt het testament bij u, mr. Trefry?" vroeg de weduwe.

„Ja mevrouw," antwoordde de notaris en opende meteen zijn portefeuille. „U kent, meen ik, reeds den inhoud."

„Ik weet niets," verzekerde zij. „Mijn echtgenoot heeft mij verteld, dat ik goed bedacht was. Meer is mij niet bekend."

„Ik zag, dat er op het couvert — 't was, weet u, een geheim testament — geschreven stond: „Laatste wilsbeschikking van Roger Pendragon van Pendragon-Hall. 13 April 1910."

„Dat moet een dramatisch moment geweest zijn," merkte Gwithian op.

„Dàt was het, inderdaad. De gansche scène komt mij wederom voor den geest. Wij zaten in de bibliotheek. Trefry aan de tafel de eereplaats, terwijl aan zijn rechterzijde de weduwe gezeten was. Links van hem zaten de kinderen, Roger en Karenza. Ik schoof mijn zetel bij hen aan, terwijl haar beide broeders zich naast de weduwe zetten. Het viel mij op, dat de kinderen den notaris onrustig aankeken. De uitdrukking van de weduwe was onverschillig en koud.

„De notaris begon te lezen. De eerste volzinnen gleden vlot van zijn lippen. 't Waren de gewone phrasen, die aan elke wilsbeschikking voorafgaan. Dàn echter bleef hij steken en begon te hakkelen. Hij las als iemand, die van zijn zaak onzeker is.....

„Ik kan hieruit niet wijs worden," stotterde hij. En toen zag ik hem de hand aan zijn voorhoofd brengen, alsof hij radeloos was.

„Hoe, u begrijpt het niet?" vroeg de weduwe kalm. Zij was de eenige uit het gezelschap, die volkomen rustig was. „En u hebt zelf den tekst geredigeerd!"

„Ja, ja, dat is zoo..... u hebt gelijk," stamelde hij, heen en weer schuivend. „Natuurlijk is alles in orde, en....." Hij voltooide den zin niet.

„Maar ik zag, hoe radeloos en onrustig hij was. Hij had kort geleden een bloeduitstorting gehad en alles wees er op, dat zijn krachten gesloopt waren.

„Met denzelfden angst in zijn oogen las hij, onder haperen en blijven steken, het testament ten einde, terwijl allen ademloos toeluisterden. Toen hij aan de slot-clausule gekomen was, geteekend: „R. Pendragon, testateur; A. Chignoweth, kantoorbediende; T. Brown, huisknecht en M. Trefry, notaris, scheen hij nog slechts met inspanning te kunnen ademen, terwijl het zweet hem langs het voorhoofd gutste. Hij zag er uit als iemand, die in zijn geestvermogens gekrenkt is."

„Hoe raadselachtig klinkt dit alles!" kon Gwithian niet nalaten te onderbreken.

„Ik zat als versteend," vervolgde de dokter. „Stel u voor, mr. Trewithen, **geheel Pendragon en aanhoorigheden en alle geldswaardige papieren vervielen aan zijne „hartelijk beminde vrouw, Anna Pendragon," terwijl de namen zijner eigen kinderen zelfs niet eens vermeld werden.**"

„En mr Pendragon had u toch verzekerd, dat hij zijne kinderen tot universeel erfgenaam had gemaakt?"

„Zeker, dat had hij, en juist daarom zat ik als versteend. Maar wat kon ik zeggen? Het testament was onaantastbaar; de wettelijke voorschriften waren nagekomen. Alles was immers correct, tot zelfs de voorlezing toe bij monde van het openbaar gezag. Ook de getuigen pleitten voor de echtheid En toch, ik kon mij niet vergist hebben, de oude notaris was onrustig en buiten staat zich te beheerschen."

„Wat kon er geschied zijn, dokter?"

„Oppervlakkig beschouwd, niets. De beide weezen, die natuurlijk verwacht hadden, dat hun recht zou wedervaren, zaten met witkoude gezichten en roerloos als een beeld. Ook de weduwe en haar broeders onderhielden het stilzwijgen En mijzelf beving een gevoel, als had ik elk offer veil gehad, om dezé atmosfeer te kunnen ontvluchten De gedachte aan mijn verloren vriend en aan de confidentieele bekentenis, die hij mij op zijn ziekbed had gedaan, maakte mij onloombaar en opvliegend; ik had mijn protest willen uitkrijschen, maar het gezonde verstand behield de overhand."

„Dus, u hebt niets gedaan?"

„Wat kon ik doen? Wij zaten letterlijk versuft. Eindelijk richtte de blik der weduwe, die al dien tijd rustig en in zelfbeheersching was, zich naar Roger en Karenza.

„Uw vader heeft natuurlijk terecht voorzien, dat ik mij met uwe verdere opvoeding zou belasten. Natuurlijk kwijt ik mij van dezen plicht. Naderhand, wanneer de tijd daartoe gekomen is, zult u in uw eigen levensbehoeften moeten voorzien. U kunt vannacht natuurlijk hier blijven. Morgenochtend gaat u weer naar school."

„Dan wendde zij zich tot hare broeders, die met haar de zaal verlieten, zoodat ik met Trefry en de beide kinderen alleen bleef."

„Mijn geheugen, dokter, begeeft mij," verbrak Trefry de nieuwe stilte. Dan zweeg hij, en het wilde mij niet gelukken, nog een verder woord uit hem te krijgen. Wel keek hij mij hulpeloos en smeekend aan, maar zijn lippen bleven gesloten.

„En Roger en Karenza, lieten die zich niet hooren?" vroeg Gwithian in spanning.

„'t Was zielig, hen aan te kijken," jammerde de dokter. „Ik geloof niet, dat de inhoud van het voor hen zoo verpletterende testament tot hen was doorgedrongen. In elk geval, 't was niet dàt, wat hen zoo hevig terneersloeg. Maar dat hun vader hen had doodgezwegen, was als een angelsteek in hun hart gedrongen.

„Dokter Borlase," begon Karenza, en haar stemmetje deed een traan uit mijn oogen druppelen, „den laatsten keer, dat vader bij ons was, sprak hij ons over zijn testament. Hij zeide, dat hij alles aan ons had toegewezen en dat mr. Trefry van alles wist. Ook Roger was bij dit gesprek. En — snikte Karenza — vader smeekte ons om vergiffenis, dat hij die vrouw genomen had. Hij noemde het een onvergeeflijke fout, maar 't was òns bestwil geweest, dat hem er toe had aangezet. Hij verzekerde ons nogmaals, dat hij alle onrecht wilde herstellen, en dat Pendragon-Hall en wat er bij hoort aan ons zou toebehooren. Dit staat vast, dokter Borlase, nooit heeft vader een testament k u n n e n maken, waarin hij Roger en mij heeft buitengesloten."

„Er moet nog een tweede testament zijn," snauwde ik Trefry toe, „een testament, waarin het voorgelezene herroepen wordt."

Trefry schudde het hoofd. „Er is slechts één testament," stotterde hij. „Hier, in deze zelfde zaal is de acte van inbewaarneming gepasseerd, en Adam Chignoweth was er bij."

„En is dit uw handteekening?" vroeg ik, op het testament wijzende.

„Ja," klonk het nadrukkelijk.

„U weet het stellig?"

„Beslist."

„En is dit de handteekening van Adam Chignoweth?"

„Zonder twijfel. Ook de datum klopt. Maar..... mijn geheugen wordt zwak, dokter."

„Wat beduidt toch telkens deze uitvlucht? Rijst er twijfel bij u op?"

„O neen, heelemaal niet,..... en toch....."

„Weer zag hij eruit, als iemand, wien het moeite kost, zich iets te binnen te roepen."

„Wel, en wat gebeurde er toen?" vroeg Gwithian.

„Ik moet u weer hetzelfde antwoord geven als straks..... er gebeurde in zekeren zin niets," antwoordde de dokter. „Roger en Karenza verlieten 't huis. Waarheen? Ik weet 't niet. Ik heb hen niet meer gezien sindsdien en taal noch teeken van hen ontvangen. En wat Trefry betreft, hij kreeg op den avond van dien dag, terwijl hij op zijn kantoor was, een nieuwe bloedstorting, welke hij niet meer te boven kwam. Trefry heeft niet meer kunnen spreken."

„Een vreemde geschiedenis," concludeerde Gwithian, na een korte stilte.

„Zeg dat wel, Mr. Trewithen..... Hoe ik eigenlijk er toe gekomen ben, u, die nog een vreemdeling voor mij zijt, mijn volle vertrouwen te schenken, ik weet het niet. Maar u vraagt mij om informaties, en ik, toegevende aan een drang, heb deze gelegenheid te baat genomen, om mijn hart, als voor een intiemen vriend, uit te storten. Maar wat dunkt u van dit alles? Een buitenstaander, die voor den eersten keer iets hoort, heeft dikwijls een helderder kijk en een gezonder oordeel, dan wie jaren en jaren over hetzelfde onderwerp tobt en zich in allerlei gissingen verdiept."

„Laat mij u eerst nog een paar vragen stellen, dokter en dan wil ik gaarne mijn opinie over 't geen ik gehoord heb, laten volgen."

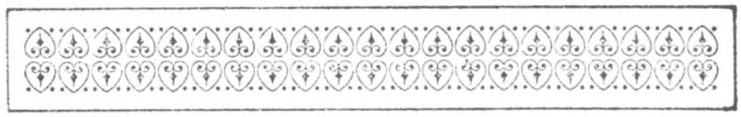

HOOFDSTUK V.

„Hebt u naderhand nooit eenige relatie met de beide kinderen van uw vriend onderhouden?" vroeg Gwithian. „Hebt u ze na de begrafenis niet meer ontmoet, noch briefwisseling met hen gevoerd?"

„Neen, mr. Trewithen."

„En mevrouw Pendragon? Leeft zij nog met haar zoon en dochter op Pendragon Hall?"

„Ja, en de jonge Trounce en zijn zuster Marjorie zijn hier zeer geliefd. Wat mevrouw Pendragon zelf betreft, zij wordt als een engel van liefdadigheid over het geheele graafschap geroemd. Niet één zou ik kunnen aanwijzen, die haar geen goed hart toedraagt. Je oude zegsman, natuurlijk uitgezonderd."

„En u hebt Pendragon-Hall later nog bezocht?"

„Neen, mijn voet is daar niet meer over den drempel geweest sedert dien droeven dag. Zij was mij reeds ongenegen, toen mijn vriend nog leefde, en als dokter heb ik haar nooit onder behandeling gehad."

„Hier, in de buurt, is natuurlijk al 't gebeurde bekend geworden?"

„Ja. Wat Gramfer Crowle u mededeelde, zou elkeen u kunnen vertellen."

„En wat wordt van dat alles geloofd?"

„Om kort te gaan, wil ik u slechts melden, dat men zich algemeen overtuigd houdt, dat mijn vriend onder vreemde invloeden — noem het hypnose of wat u wilt — zijn testament gemaakt heeft. 't Is natuurlijk slechts een gissing, waaraan geen enkel bewijs ten grondslag ligt. Het testament werd wettig erkend en in Somerset-House geregistreerd. Zoo doende trad de weduwe in den vollen eigendom en bezit van Pendragon-Hall en aanhoorigheden. Wat mij betreft, ik heb slechts ééne zekerheid. En deze is, dat mijn vriend overtuigd was, dat hij zijn kinderen hun rechten verzekerd had. Hij was hard ziek, toen hij mij dit toevertrouwde, maar zijn hersenen waren

gezond, zoo gezond als de onze. Mijne opinie staat vast, er moet een misdaad tegenover de beide weezen gepleegd zijn. En er is niemand, die mij dit uit het hoofd kan praten."

„Maar hebt u bewijzen?"

„Niet één, dat zelfs maar voor een enkele minuut voor den rechter steek houdt. Maar mijn overtuiging blijft onverzwakt."

„Jammer, dat die Trefry niet meer gehoord is kunnen worden. Maar zou Chignoweth, zijn klerk, er niet meer van weten dan hij? Leeft hij nog?"

„Ja, hij leeft nog. 't Was reeds een oude man, toen Trefry stierf, en na Trefry's dood heeft hij zich als ambteloos burger teruggetrokken. Hij woont nu bij een dochter, die wat verderop in het graafschap met een boer getrouwd is. Ik heb hem opgezocht in zijn eenzaamheid, hem honderden vragen gesteld, maar toen ik afscheid van hem nam, was ik even wijs, als toen ik gekomen was."

„Wat vertelde hij dan?"

„Wel, hij verzekerde mij slechts beslist, dat het testament, waarbij hij zelf getuige was geweest, eene universeele erfstelling ten gunste van mevrouw Pendragon bevatte."

„Zoodat alle twijfel betreffende het testament is opgeheven," concludeerde Gwithian

„Zeker, dat geef ik toe," stemde de dokter in. „Maar mijn overtuiging blijft ongeschokt. Er moet een misdaad in het spel zijn..... Maar..... u bent mij uw eind-conclusie nog schuldig gebleven."

„Ik vrees, dat ik niet veel licht in deze duistere zaak zal kunnen brengen. Doch laat mij u eerst vertellen, wat mij vannacht is overkomen."

Gwithian zette nu levendig en correct zijn nachtelijk avontuur uiteen, vertelde, hoe hij door een akelig gehuil uit zijn slaap was opgeschrikt, hoe hij uit het venster naar buiten keek, en toen de verwrongen trekken van een menschelijk wezen zag, hoe hij verder voetstappen hoorde en eindelijk de gedaante eener jonge vrouw als het helderen dag kon onderscheiden.

„En u hebt dit alles gezien en gehoord?"

Gwithian knikte.

„En u is er zeker van?"

„Zoo zeker als ik hier zit."

„En welken uitleg hebt u uzelf gegeven?"

„Dokter," betuigde Gwithian, „ik geloof niet aan geesten. In dien zin ben ik materialist, dat ik al het bovennatuurlijke, wat niet van hooger hand gesanctionneerd is, met verontwaardiging afwijs en mij bij de tastbare werkelijkheid het veiligst acht. Zouden die man en die jonge vrouw niet Roger en Karenza kunnen zijn, die, overtuigd als u, dat er een misdaad begaan is, een duren eed gezworen hebben, de schuldige hoofden te ontmaskeren? Zij kunnen wel hun reden hebben, om op zoo mysterieuze wijze in het nachtelijk uur te verschijnen, en als zij dat werkelijk plegen te doen, dan zijn ook de raadselen, naar me dunkt, die Cromlech Cottage omzweven, op reëele wijze

ontward. Of er recht dan wel onrecht tegenover hen gepleegd is, kan natuurlijk ik niet uitmaken, maar wel acht ik het aannemelijk, dat zij, evenals u zich ten volle overtuigd houden, dat zij door een misdaad ongelukkig zijn."

„Ik kan, wat hunne nachtelijke bezoeken betreft, uwe meening niet deelen," antwoordde de dokter hoofdschuddend, „en wel om velerlei redenen. U moet namelijk weten, dat reeds lang, voordat Roger Pendragon overleed, dit huis als betooverd stond aangeschreven. Ook staat het in geen verband met de gebeurtenissen, die ons bezighouden. Waarom zouden zij dus naar hier komen? Neen, vriend, uwe onderstelling is niet te motiveeren. En eindelijk, om u het meest doorslaand bewijs te geven, dat u in verkeerde richting zijt: de jonge Roger Pendragon leeft niet meer."

„Is hij dood?" vroeg Gwithian ontroerd.

„Ja, hij is in den grooten oorlog gesneuveld. Ik vertelde u reeds, dat ik, sedert de begrafenis van zijn vader, niets meer van hem vernomen had, en wat ik toen zeide, is de waarheid. Wel heb ik omstreeks het einde van den oorlog bericht ontvangen, dat hij in Egypte gevallen is."

„En is die tijding bevestigd?'

„Helaas, ja. Ik wendde mij tot het Departement van Oorlog en ontving een certificaat van overlijden. En wat Karenza betreft, ik heb redelijken grond om te gelooven, dat zij getrouwd en ergens in Schotland woonachtig is."

„Dan moet ik mijne opinie wel laten varen," lachte Gwithian tegen wil en dank. „Maar het bewijst nog niets."

„Neen, dat geef ik u toe," beaamde de dokter. „U zult echter bezwaarlijk een oplossing vinden. Zulke nachtelijke bezoeken laten zich moeilijk verklaren, gesteld nog, dat er een verklaring mogelijk is. Hoe laat was het ongeveer, toen u de gedaanten zag?"

„Te omstreeks twee uur in den nacht."

„En u hebt ze werkelijk gezien?"

„Alle twijfel is uitgesloten."

„Toch is het mogelijk, dat u gedroomd hebt. U bedenkt mogelijk niet, dat uw geest reeds van spokerijen vervuld was, toen u ging slapen. Uw huisknecht heeft natuurlijk allerlei griezeligheden opgehaald, toen hij u zijn wedervaren vertelde. Zoo geraakte u onwillekeurig in een atmosfeer van geheimenissen, die in uw droom gestalten en leven ontvingen."

„Mijn hoofd was even helder als thans," betuigde Gwithian. „Ik ontwaakte opeens door het gehuil van stemmen, die zich telkens na tusschenpoozen lieten hooren. Ik sprong opgeschrikt uit mijn bed en vloog naar het venster. En toen zag ik, wat ik u meldde."

„En zou u den man herkennen, als u hem weer terugzag?"

„Zoo vast en zeker, als ik hier zit. 't Was volle maan, maar de man stond halverwege in de schaduw van een boom; doch dit neemt niet weg, dat ik hem op 't eerste gezicht beslist zou herkennen."

„En, naar uw zeggen, was de jonge vrouw, die enkele minuten

later verscheen, geheel anders dan hij," memoreerde de dokter, half vragend. „Hoe zag zij er uit?"

„Zij was, zoover ik kan schatten, van normale lengte. Een donkere shawl dekte haar schouders. Ik kon haar gelaat duidelijk onderscheiden."

„En..... welken indruk liet het bij u achter?"

„Een zeldzaam mooi gelaat. Neen, dokter, ik overdrijf niet. Een gezichtje, omgolfd door bekoorlijke lokken en zoo teekenend en aantrekkelijk, dat men het onmogelijk zou kunnen vergeten."

„Was het een vrouw uit de werkende klasse? Uit welken kring schatte u haar?"

„Zij was eenvoudig gekleed, doch gaf den indruk van een dame uit de hooge kringen. Een stempel van voornaamheid was op dat gezichtje afgedrukt. Wat mij het diepst ontroerde, was de onbeschrijfelijke droefgeestigheid, die zich op haar gelaat en in hare oogen afteekende."

„Hoe oud schat u, dat ze kon zijn?"

„Een jonge vrouw, slechts meer dan een meisje. Ik zou haar tusschen de twintig en vijf en twintig jaren geven."

De dokter schudde het hoofd. „Ik kan mij niemand, hier uit de omgeving, voor oogen halen, die aan deze beschrijving beantwoordt. Als het menschen waren, die je gezien hebt, moeten het wel vreemdelingen geweest zijn."

„U twijfelt nog sterk, dokter," meende Gwithian.

„Ik zoek naar een draad, maar kan dien niet vinden..... De beide vrouwen, die bij Chirgwin in dienst waren, zijn reeds na den eersten nacht vertrokken. En binnen een week daarna verdween hij zelf. Bedenk eens, wat een geld en zorgen hij aan Cromlech Cottage had besteed. Buitendien was Chirgwin allerminst een week en lafhartig man. Op mijn woord, mr. Trewithen, een koelbloediger, energieker en doortastender persoonlijkheid heb ik hier zelden ontmoet..... En..... heb ik u wél verstaan, dan is u in den nacht nog op verkenning uit geweest?"

Gwithian knikte. „Ja, nadat ik mij had overtuigd, dat Cradock sliep, verliet ik het huis om in beide richtingen de laan te doorzoeken."

„U denkt het hier dus uit te houden?"

„Wis en zeker, dokter, en ik zal niet eer rusten, voordat ik den sluier van geheimzinnigheid, die Cromlech Cottage omhult, heb weggenomen."

De dokter verhief zich in zijn volle lengte en stak Gwithian de hand toe. „Ik wensch u succes," lachte hij minzaam. „A propos, ik ben vrijgezel en woon heel alleen. Een bezoek van u zal me ten allen tijde welkom zijn."

„Wat u mij van de Pendragons heeft verteld, heeft mijn levendige belangstelling," betuigde Gwithian, terwijl hij den dokter uitliet. „Ik ben erg benieuwd, of de toekomst nog ooit op Pendragon-Hall en zijne tegenwoordige gebiedster een waar licht zal werpen."

De dokter schudde het hoofd. „Dat is, menschelijkerwijze gesproken, onmogelijk. Die vrouw zit daar veilig beschermd, en er zijn nu al negen jaren verloopen, sindsdien. Neen, zij heeft niets meer te duchten, of er zou — en dat is natuurlijk een utopie — een ander testament, en wel een van latere dagteekening dan het bewuste moeten gevonden worden. En daar valt, gelet op Trefry's verklaringen, jammer genoeg niet op te rekenen."

„Best mogelijk, doch er gebeuren soms zulke vreemde dingen."

„Ik herhaal nog eens, Mr. Trewithen, die vrouw is door de wet in het bezit gesteld en de eigendom is haar toegewezen. Wie zou haar rechten nog kunnen betwisten? Zelfs, als de jonge Roger nog leefde, zou hij machteloos tegenover haar staan."

„Zeker, dokter, u hebt gelijk. Maar..... op den bodem van Pandora's doos is de hoop achtergebleven. En nu, tot spoedig wêerziens."

Gedurende de drie volgende dagen gebeurde er niets, wat de rust van Gwithian Trewithen verstoorde. Het weer bleef mooi en verlokkend en de zuivere, frissche lucht in de hem omringde natuur versterkte en verkwikte hem. De nachtelijke bezoeken hadden opgehouden, en zelfs Cradock, die eerst de overtuiging in zich omdroeg, dat hun verblijf op Cromlech Cottage van korten duur zou zijn, begon met hoop en blijde verwachtingen vervuld te worden. Susanne Jory kwam dagelijks in de huishouding assistentie verleenen, en daar de nachten een rustig verloop hadden, waren Cradock's lange vermoedens en voorgevoelens verdwenen.

„Ik begrijp er niets van," verzekerde hij aan Gwithian, toen hij sedert den eersten nacht niets meer gehoord of gezien had.

„Waarvan?" informeerde Gwithian

„Wel, ik denk nog terug aan de eettafel, die zich op onbegrijpelijke manier verplaatste..... aan het lawaai, dat ik hoorde, en aan de kreten, als om hulp, die tot mijn ooren doordrongen. Zooals ik u reeds beduidde, kon er geen menschelijke hand aan de tafel geraakt hebben, trouwens, er zouden meer handen noodig geweest zijn, want de tafel is geweldig zwaar. Maar ik ben nu gerust en er zal ook wel verder niets meer gebeuren."

„Men is hier algemeen van opinie, dat de geesten Cornwall verlaten hebben," spotte Gwithian lachend. „Zooals je weet, ben ik vanochtend met mijn „car" uit geweest. Ik ontmoette onderweg een ouden man en sprong af, om hem uit te hooren. Op mijn vraag, of hij ook bijgeval iets had gezien, antwoordde hij:

„Ik zal maar liever er over zwijgen, mijnheer."

„Hij wees mij toen naar een telegraafpaal en verzekerde mij op een toon, die allen twijfel wegnam, dat de telegraafpalen alle geesten vermoord hadden. En zoo zal het ook wel zijn, Cradock."

„Toch ben ik nog niet heelemaal gerust, mijnheer."

„Wat moet ik nu weer van je hooren, Cradock? En je verzekerde....."

„Ik bedoel, mijnheer," viel hij in de rede, „dat wanneer dit

huis zoo vele jaren achtereen door geesten bezocht moet zijn geweest, zij nu zoo maar opeens niet zullen wegblijven."

„Ze zijn immers nu vermoord," stelde Gwithian hem lachend gerust, „zoodat er van terugkomen geen sprake kan zijn. Wees nu toch eens verstandig, Cradock."

In den namiddag van dien dag was Gwithian met zijn „car" op nieuwe ontdekkingen uitgegaan. De landstreek boeide hem steeds meer, en de rijke, afwisselende natuur bereidde hem telkens weer nieuwe verrassingen. Thans, bij een verrukkelijk plekje met een zeldzaam mooi vergezicht, kon hij aan de bekoring niet weerstaan een eindsweegs te voet af te leggen. Maar de kalmte, die nu over hem kwam, en de rust, welke zijn oogen na zoovele voorbijvliegende panorama's te genieten kregen, wekten weder herinneringen op aan zijne ervaringen van de laatste dagen. De eene gedachte verdrong de andere, zoodat hij niet eens bemerkte, dat twee vriendelijk glimlachende jonge lieden, een heer en een dame, plotseling voor hem stonden.

„Mr. Gwithian Trewithen?" vroeg de jonge man hoofdbuigend.

Gwithian schrok uit zijn overpeinzingen op.

„Mijn naam is Harold Trounce," stelde de jonge man zich voor, „en dit is mijn zuster Marjorie. Wij wonen met moeder in Pendragon-Hall en zijn dus uwe naaste buren. Wij hebben al van u gehoord."

Gwithian drukte de hem toegestoken handen.

„Aangenaam, echt aangenaam u te leeren kennen," groette hij hoffelijk terug. „Ja, ik ben Gwithian Trewithen."

Mr. Harold Trounce scheen omstreeks vijf en twintig jaar oud te zijn. Hij had een prettig voorkomen en innemende manieren. Hij was slank en welgevormd. Ook zijne zuster Marjorie maakte een aangenamen indruk. „'n Lieve jonge dame," kon Gwithian niet nalaten in stilte te prevelen.

Het zeldzaam mooie weer lokte tot wandelen uit.

„Wij moeten, helaas, van u scheiden, mijnheer Trewithen," sprak Marjorie na een levendige gedachtenwisseling over Cromlech Cottage en Pendragon-Hall, waarbij zoowel Harold als zijzelf verrukt waren over de poëtische uitvallen van hun ouderen nieuwen vriend, want dat Gwithian er reeds in geslaagd was, die jonge harten voor zich te winnen, lieten zij maar al te duidelijk blijken. „Wilt u met ons opwandelen, Mr. Trewithen?" liet zij gemoedelijk en met lieve vrijmoedigheid volgen.

„Ja, moeder zal ons wachten," beaamde Harold; „zij duldt niet, dat wij over tijd thuis komen. Maar u wandelt met ons mee?"

Gwithian verweet zich zijn tegemoetkomende houding tegenover de kinderen van haar, die hij reeds als de onrechtmatige eigenares van Pendragon-Hall beschouwde. Doch zijn geweten stelde hem gauw gerust, want die kinderen verantwoordelijk en aansprakelijk te stellen voor de vermeende misdaad hunner moeder moest hij als grove onrechtvaardigheid van zich afwerpen.

„Ik zal in gindsche hoeve mijn „car" onderbrengen en met u opwandelen tot Pendragon-Hall," stemde hij vriendelijk toe.

„En bevalt Cromlech Cottage u?" vroeg Harold onder een geanimeerd gesprek over Pendragon-Hall en omgeving, waarin Gwithian, aangevuu d door de vriendelijke oogen van Marjorie, zijn dichterlijk hart in geestdriftige bewondering uitstortte.

„O, ik begin Cromlech Cottage al lief te krijgen," verzekerde Gwithian, „en er zou al heel wat moeten gebeuren om er mij afkeerig van te maken."

„Dan loopt de Cottage geen gevaar, weer verlaten te worden..... tenminste, als uw liefde echt is," sprak Marjorie warm.

Men had den monumentalen ingang van Pendragon-Hall bereikt. Een dame, in licht gewaad, trad uit de voorlaan van het park de komenden tegemoet. Gwithian wilde zich verwijderen, doch Marjorie hield hem tegen.

„Kijk, daar is Ma!" riep zij hem toe. „Zij zal ook graag kennis met u maken."

Gwithian deinsde even terug, doch Marjorie noch Harold bemerkten het. Wat moest hij doen? Eerst verzette hij zich tegen de gedachte, deze vrouw met voorkomendheid tegemoet te moeten treden, maar zijne vreugde over de kans, die hem nu werd aangeboden, om Pendragon-Hall en zijn geheimen meer van nabij te leeren kennen, kreeg in dezen tweestrijd de overhand.

„Mama," juichte Marjorie half opgewonden, „wij hebben een nieuwen vriend ontdekt. 't Is Mr. Gwithian Trewithen, die nu op Cromlech Cottage woont. Wij ontmoetten hem op onzen terugweg en hij is op ons verzoek met ons meegewandeld..... Mr. Gwithian Trewithen, Mama!"

Mevrouw Pendragon boog en reikte Gwithian de hand.

„Mijne dochter heeft het, hoop ik, u niet te druk gemaakt?" vroeg zij, half ernstig, half lachend. „Zij is een echte wildzang, die zich aan vormen en aan zelfbeheersching maar niet schijnt te willen gewennen."

„Wees dankbaar, mevrouw, dat zij zoo is," stelde Gwithian haar gerust. „Zoo'n echt natuurlijke aard, zonder aangeleerde gestes, past zich zoo goed aan deze omgeving. Trouwens," fluisterde hij zachtjes, als voor zich alleen, „de goede vormen schijnen haar aangeboren."

Mevrouw Pendragon beantwoordde, in haar uiterlijke verschijning, geheel niet aan de voorstelling, welke Gwithian onder den invloed van dr. Borlase's karakteriseering zich van haar gemaakt had. Zij kon ongeveer vijftig jaren oud zijn en droeg, zooals de volksmond zich uit, hare jaren met eere. Overigens vertegenwoordigde zij, door bevalligen eenvoud en landelijke schoonheid, het type eener Ambachtsvrouwe.

„En Mr. Trewithen heeft ons uitgenoodigd, Harold en mij, om hem op Cromlech Cottage te komen opzoeken. Ik vind dat heerlijk, Mama, vooral" — zij aarzelde even — „omdat Cromlech Cottage zoo bijzonder interessant is. Heerlijk interessant, als ik het zoo mag uitdrukken."

„Ik hoop, dat uw nieuwe woning u mag blijven aanstaan, mr. Trewithen," sprak hare moeder warm, „en dat u er uw geluk moogt vinden. 't Is een buitengewoon lief verblijf, waartoe ook de rijke natuur met haar bonte afwisseling het hare bijdraagt. Hebt u al vrienden gevonden in deze streek?"

„Ik heb kennis gemaakt met de oude Susanne Jory en enkele Cottage-menschen," lachtte Gwithian. „Anders ken ik nog niemand buiten dr. Borlase.."

„Dus, u kent dr. Borlase!"

Bedroog Gwithian zich, of zag hij inderdaad een boosaardige flikkering in hare oogen? Was dit werkelijk het geval, dan was het toch maar voor enkele seconden geweest. Doch de voorbijvliegende flikkering liet een ongunstigen indruk, waarvan hij zich niet kon bevrijden, bij hem achter.

„Trewithen is een oude Cornwaller naam," merkte zij langzaam sprekend op, als om het gesprek in neutrale richting te leiden. „U is stellig een goede bekende in het graafschap?"

„Pardon, mevrouw. Ik woonde slechts twee jaren te Camborne, waar ik voor mijningenieur studeerde. De laatste jaren bracht ik in Zuid-Afrika door."

Haar gezicht scheen op te klaren. „Ik hoop, dat u hier gelukkig moogt zijn," sprak zij opnieuw met warmte. „En nu, Marjorie," wendde zij zich tot haar dochter, „vliegensvlug naar binnen, om u voor het diner te kleeden."

„Wij houden u aan uw woord, mr. Trewithen, Harold en ik; u moet ons heusch ontvangen, als wij komen," herinnerde hem het meisje.

„Kom, Marjorie, ga nu vlug. Je moest je schamen voor mr. Trewithen."

„Ik houd wel van zoo'n ongedwongenheid, mevrouw," verzekerde Gwithian, toen Marjorie weg was, „excuseer mij, dat ik zoo rond voor mijn opinie uitkom..... U hebt hier een heerlijk verblijf," liet hij er, met een bewonderenden blik om zich heen, op volgen. „Het doet mij denken aan Hatfield Hall."

„Ja, 't is hier mooi," beaamde zij met zekere ontroering. „Het moet een van de oudste bezittingen uit het graafschap zijn. Ik vermoed, dat Drake's House, nabij Stratton, van nagenoeg gelijken ouderdom is, en volgens sommigen dateert ook Godolphin uit denzelfden tijd..... U stelt belang in oude huizen?"

„Inderdaad, mevrouw, ik heb een zwak daarvoor. Ik zou anders nooit er toe besloten hebben, mij op Cromlech Cottage te vestigen."

„Dus u weet nog slechts weinig betreffende Pendragon?"

„Ik moet u, tot mijn schande wellicht, opbiechten, dat ik enkele dagen geleden van het bestaan van een Pendragon zelfs niet afwist."

„Wij moeten, als buren, elkander meer nabij zien te komen," lachte zij bevallig. „Harold gevoelt zich hier droevig alleen, en een bezoek van u zal voor hem een onschatbare afwisseling zijn."

„Zij wil vriendschap sluiten," waren zijn gedachten, toen hij

naar huis terugwandelde, „zij schijnt op toenadering gesteld te zijn. In uiterlijk stoot ze mij niet af, integendeel, haar natuurlijke ongedwongenheid weet mij voor haar in te nemen. Zou dr. Borlase zich vergissen? Want, eerlijk gesproken, zij beantwoordt allerminst aan de karakterschets, die hij mij van haar gegeven heeft."

Een gevoel van eenzaamheid drukte hem, toen hij op Cromwell Cottage was teruggekeerd. Den geheelen avond, die op dezen lieven zomerdag volgde, werd hij door gedachten en gevoelens overstelpt..... gedachten en gevoelens, eerst verward en uiteenloopend, als wilden zij elkander verdringen, dan zich langzaam concentreerend en naar één doelpunt strevend, om zich eindelijk te bepalen tot een half vergeten, maar nu frisch ontwakend herlevend tafereel, het tafereel van den eersten nacht in zijn huiveringwekkende geheimzinnigheid.

„Mijn zenuwen zijn overstuur," stelde hij zichzelven gerust. „Als men mij er om vroeg hoe het komt, zou ik het antwoord moeten schuldig blijven. De natuur hier doet mij goed; haar uitwerking op mij is weldadig. Ik gevoel mij sterker worden en ópleven met den dag. En toch..... toch die vreemde gewaarwordingen."

Telkens en telkens probeerde hij zich af te leiden, doch het boek, dat vóór hem lag, kon zijn belangstelling niet boeien. 't Was, of de gedrukte bladzijden, die hem zoo vriendelijk noodden, slechts blanco pagina's voor hem waren.

„Ik zal gaan slapen," besloot hij. „De vermoeienissen van den dag schijnen mij uitgeput te hebben. Ik ben oververmoeid."

Maar hij stond uit zijn clubfauteuil niet op. De gedachte, in dit vroege avonduur naar bed te gaan, stond hem geweldig tegen; daaraan toe te geven, ware een wreede inbreuk op zijn ingewortelde gewoonte.

„Deze ouderwetsche schoorsteen," begon hij te peinzen, „stond hier ook, toen op deze zelfde plaats, waar ik nu zit, de graaf van Pendragon gezeten was. Dezelfde schoorsteenmantel boeide zijn peinzensmoede oogen. Ja, hij moet wel dikwijls hier gezeten hebben, vereenzaamd en in droomerijen, denkende aan zijn geslacht, waaraan een wereld van gebeurtenissen verbonden was."

Een gevoel van afmatting overviel hem, en hij besefte, dat hij in slaap viel. Waarom dien slaap te onderdrukken? Cradock sliep rustig in zijn kamertje. Kon zijn gemakkelijke stoel hem niet tot een zacht bed dienen, even zacht ongetwijfeld, als het donzen bed op zijn slaapkamer?

Deze vraag, die hij zichzelf stelde, bleef onbeantwoord: de slaap was behoedzaam op hem aangekropen, en zijn gedachten waren uit het gebied der werkelijkheid naar het droomenrijk overgenlaatst.

Met een kreet ontwaakte hij en wreef, nog half blind, zijn oogen. Hij lag nog in zijn armstoel tegenover den antieken haard; de lamp brandde nog op tafel en het boek, waaruit hij zich had voorgenomen te lezen, vroeg, nog opengeslagen, zijn aandacht. In verwarring sprong hij op en liep gejaagd door de half in donker gehulde zaal, terwijl hij zijn uiterste krachten inspande, om tot bezinning te komen. Natuurlijk, hij had gedroomd, maar 't was een akelige en

lange droom geweest, die nog wilde blijven nawerken, thans, nu hij volslagen wakker was.

„Kom, niet langer er aan gedacht," vermande hij zich, om aan den druk er van te ontkomen; „'t was immers maar een droom. En toch, hoe werkelijk was dat alles; ik zou dien man ook wel kunnen uitteekenen....."

Er gleed een lach over zijn gelaat. Was hij, Gwithian Trewithen, nu een oude vrouw geworden, een zooals Susanne Jory, die zich door een droom liet beïnvloeden?

Toch, toegevende aan een drang, greep hij naar papier en potlood en begon een schets te maken.

„Ja, zóó zag hij er uit," lachte hij na eenige minuten, het papier op een afstand houden, „zóó was hij! Als ik deze schets eens opzond naar een of ander tijdschrift met den droom er bij, zou ik ongetwijfeld succes hebben..... Maar, 't wordt nu tijd, dat ik naar bed ga."

De droom had voor Gwithian geen verdere schokkende gevolgen; hij ontkleedde zich neuriënd en sloeg nog even, voor hij in bed stapte, een blik uit het venster. 't Was een heldere stille nacht, een van die heerlijke nachten, die het heilige vuur der poëzie bij den dichter doen oplaaien.

Toen hij in den ochtend naar beneden kwam, vond hij Cradock druk bezig met de zorg voor de ontbijttafel.

„Goed geslapen, Cradock?"

„Als een roos, mijnheer."

De huisbel ging over.

„De brievenpost," stelde Cradock hem gerust. Gwithian nam de brieven in ontvangst. „Ah, hier is de verwachte brief," lachte hij vroolijk.

„Luister even, Cradock," hield Gwithian terug, toen hij de kamer wilde verlaten. „Ik ontvang daar zoo juist een brief van iemand, die mij vanavond te Plymouth verwacht. Hij staat op vertrek naar Australië en wenscht mij te spreken vóór hij scheep gaat."

„U wilt mij toch niet een nacht in dit huis alleen laten?" vroeg Cradock opgeschrikt.

„Daar zal niets aan te doen zijn, Cradock, vrees ik," antwoordde Gwithian.

„Zou u hier alleen durven blijven?"

„Met alle genoegen, vriend."

Cradock's lippen trilden. „Nu, dan durf ik het 'ook," bracht hij haperend uit.

„Meen je het werkelijk?" lachte Gwithian. „Je bent dus niet benauwd?"

„Ik wil hopen van neen, mr. Gwithian. Maar zoo heel zeker weet ik het nog niet. En toch, sedert dien nacht is hier alles rustig gebleven. Ikke..... ik..... ik wil mijn best doen, mijnheer."

„Braaf zoo, Cradock." Gwithian kon niet nalaten te lachen, in weerwil van zijn griezeligen, nachtelijken droom. De frissche ochtendgeur, die hem uit de wijd openstaande deuren tegemoet kwam,

stemde zijn hart tot danken en liet er geen plaatsje, hoe klein ook, vrij voor sombere en bange gedachten.

„Vraag den man, die in den tuin werkt, of hij vannacht hier wil slapen, dan ben je niet zoo alleen," ried Gwithian hem goedig aan.

„Voor geen geld ter wereld zal hij dat doen, geloof mij, mr. Gwithian," betuigde Cradock. „Maar ik heb het u immers gezegd, dat ik wel alleen wil blijven."

In den namiddag vertrok Gwithian met den trein naar Plymouth, en de arme Cradock bleef niet één, maar twee nachten aan zijn eenzaam lot overgelaten. 't Was in den namiddag van den derden dag, dat zijn meester terugkeerde.

„Nog iemand geweest, Cradock?" vroeg hij.

„Neen, mijnheer, geen mensch gezien. Ten minste....." Zijn stem bleef haperen.

„Nu, spreek vrij uit, Cradock....."

„Straks, na de lunch, zou ik mijnheer gaarne even willen spreken..... Hier zijn uw brieven, mr. Gwithian."

Gwithian deed een aanval op de hem voorgezette schotels en keek ongeduldig naar de brieven; een er van was afkomstig van Pendragon Hall. 't Was een uitnoodiging van de Ambachtsvrouwe, om den volgenden middag te komen dineeren.

HOOFDSTUK VI.

Gwithian herlas nog eens den brief van mevrouw Pendragon. 't Was een gemoedelijk schrijven in dien amicalen en gemeenzamen toon, waarvan slechts intieme vrienden gewoon zijn zich te bedienen. Er was geen zweem in te bekennen van die uit de hoogte zich uitsprekende gemoedelijkheid, waardoor gevoelige naturen vaak zoo pijnlijk gekwetst kunnen worden. Zij noodigde Gwithian uit, niet tot een officieel diner, waarbij alle vertrouwelijkheid blijft uitgesloten, maar tot een „gezellig onder-onsje", zonder gedwongen etikette en gewoordenheid in conversatie en beleefdheidsvormen. In dien zin althans legde Gwithian de inderdaad lief geschreven uitnoodiging van de Ambachtsvrouwe uit.

„Een prettige brief," was dan ook zijn slotindruk, terwijl hij hem toevouwde en in zijn portefeuille borg. „Zij is ongetwijfeld begaan met mijn kluizenaarslot en wil mij dus afleiding bezorgen. Er kan onmogelijk iets anders achtersteken."

Cradock was uitermate gedienstig tijdens 't verloop van de lunch. Maar gewoon als hij was om in hoedanigheid van jeugdvriend zich een praatje te veroorloven, wanneer zijn meester aan tafel zat, bleef hij thans vormelijk en sprakeloos, hoewel een droeve trek om zijn lippen niet te miskennen viel.

„Je wilde me spreken", begon Gwithian, toen de lunch geëindigd was, „is er iets voorgevallen?"

„Ja, mijnheer, en juist daarom moet ik u iets onprettigs zeggen..... iets onprettigs voor u zelven en voor mij."

„Iets onprettigs, zeg je?"

„Ja, mijnheer, ik wil hier vandaan!"

„Dus je bent me, met andere woorden, moe?"

„Dat weet u wel beter, mijnheer. Maar ik kan hier niet blijven. Liefst zou ik op staanden voet vertrekken. Het spijt mij, maar er valt niets aan te verhelpen. Heusch, mijnheer, ik ben er weeïg om. Doch ik ben vleesch en bloed, en al heb ik u ook als kind reeds gekend en

al was ik ook blij als een vogel, toen ik weer bij u mocht zijn, ik kan mijn besluit niet ongedaan maken..... ik kan..... ik kan het niet....."

„Wat is je dan overkomen?"

Cradock zweeg.

„Kom, wij moeten elkander eerst leeren verstaan. Jij en ik, Cradock, zijn oude vrienden. Je hebt me gekend sedert mijn geboorte en gedurende twintig lange jaren ben je bij mijn vader in dienst geweest."

„Ja, mijnheer."

„En toch wil je me nu in den steek laten?"

„Neen, mijnheer, zoo mag u niet spreken. Ik zou willen, dat ik altijd bij u kon blijven, dat ik bij u zou mogen sterven. Doch er kunnen dingen gebeuren..... dingen, zoo heelemaal buiten ons zelven om, waartegen vleesch en bloed niet zijn opgewassen Neen, mijnheer, u moogt mij niet voor de voeten werpen, dat ik u in den steek wil laten. Ik moet hier vandaan, zeker, dat staat onherroepelijk vast, doch het kan mij niet schelen, als u slechts besluiten wilt, mee te gaan. Zoo is het, mijnheer, en anders niet..... 't Is het huis, 't is niet u, wat mij hier vandaan jaagt."

Gwithian zag den man oplettend aan. Ja, de schrik moest hem wel om het hart zijn geslagen, want zijn geheele lichaam rilde, als had het een geweldigen schok ondergaan. Zijn tint was vaalbleek en zijn wangen hingen slap en rimpelig.

„Heb je hier alleen geslapen, die twee nachten? Een gevoel van eenzaamheid zal je parten gespeeld hebben. Waarom niet iemand gevraagd, om je gezelschap te houden?"

„Alsof iemand daarvoor te vinden was," protesteerde Cradock. „Ik vroeg den tuinman, om bij mij te blijven, ja zelfs bood ik hem mijn eigen bed aan, als hij het wilde doen, maar hij bedankte er feestelijk voor. „Voor al den rijkdom van het Oosten zou ik het niet willen," verzekerde hij.

„En dat maakte je natuurlijk bang?"

Cradock antwoordde niet.

„Kom, zeg op, wat er is."

„Ik kan niet, Mr. Gwithian..... 't Is..... te..... vreeselijk..... te erg!"

„Ja, in je ziekelijke verbeelding. Ik geloof, dat je nog droomt, terwijl je wakker bent."

Er verstreek nog een poosje, voordat Cradock bij machte was, zijn overbelast gemoed te luchten. Maar eindelijk, na telkens vergeefsche pogingen om zijn wedervaren te vertellen, begon hij haperend:

„De eerste nacht liep slecht af, maar in vergelijking met den tweeden zou ik hem nog rustig kunnen noemen. Ik geloof niet aan geesten, en weet maar al te wel, dat 't geen er van spoken verteld wordt, onzin is. Maar ik ben dom en ongeleerd en kan mij dus geen verklaring geven van 't geen er om mij heen gebeurde. Want iets gebeurde er toch. En toen ben ik gekneld voor mijn bed gaan liggen, om tot God te bidden. Zoo had mijn moeder mij geleerd, als ik 's nachts onrustig was."

„En hoe bad je toen, Cradock?

„Ik vroeg aan God, mij voor booze droomen te bewaren en alle helsche geesten van mij af te weren. Maar het lawaai, dat mij uit mijn slaap had opgeschrikt, werd al erger en erger, 't was, of er met mokers op de granietwanden onder de vloeren gehamerd werd. En toen hoorde ik een vrouwenstem, een gegil, zoo snijdend, dat ik nog huiver, als ik er aan denk."

„Kom, kom, Cradock, dat is immers onzin; je verbeelding heeft je weer misleid. Die Susanne Jory zal met haar dolle praatjes je nog krankzinnig maken."

„Maar ik heb duidelijk dien gil verstaan. Ik hoorde duidelijk den naam **Roger.**"

Gwithian huiverde even.

„Natuurlijk. Wij worden door al dat gebazel en door al die namen, die er aan annex zijn, totaal van streek gebracht. Ik herhaal het nog eens, Cradock, 't is alles onzin."

„En toen ik naar buiten keek, zag ik iets wits..... 'n jonge, bleeke vrouw."

„Wij moeten geduld hebben, Cradock. De verhaaltjes, die ons nog van dag tot dag bereiken, hebben onze zenuwen overstuur gebracht en aan onze verbeelding vrij spel gegeven. Maar er komt natuurlijk een einde aan die praatjes, zooals er aan alles een einde komt En dan zullen we om onze eigen domheid lachen, omdat wij zoo dwaas waren, ons er aan te storen."

„U moet wel gelijk hebben, mijnheer, maar ik durf hier toch niet langer te blijven; geen nacht houd ik het hier meer uit."

„Dus, je wilt me alleen laten?"

„Ik heb u gezegd, mijnheer, dat ik er nooit aan zou kunnen denken van u weg te gaan Maar in dit huis blijven, neen, voor geen geld ter wereld. Liever een bedelaar langs den weg, zonder een cent en een onderdak, dan nog één nacht binnen deze muren."

„Welnu, Cradock, ga dan. Wat mij betreft, ik wil blijven en mij niet eerder rust gunnen, voordat ik die dwaze praatjes heb uitgeroeid."

„Maar u blijft hier toch niet alleen?"

„Als 't niet anders kan, ja. Ik geloof in een God, Cradock, en wie gelooft, heeft niet te vreezen Ik laat je volkomen vrij en wil geen pressie op je uitoefenen. Maar dat ik alles zal onderzoeken, totdat geen restje van den sluier, die Cromlech Cottage omhult, meer zichtbaar zal zijn, daarvan geef ik je een briefje."

Cradock aarzelde.

„Luister eens, Cradock, ik wil je uit de verlegenheid helpen. Je hebt dan ten minste te kiezen tusschen twee Als ik nu eens beloof, dat ik de eerstvolgende zes maanden je 's nachts niet meer alleen zal laten, en aan deze belofte nog toevoeg, dat ik na verloop van dien tijd voorgoed dit huis verlaat, als mijne onderzoekingen tot niets leiden, hoe zou je er dan wel over denken?"

„Ik laat u niet graag alleen..... ik kan het niet van mij verkrijgen," peinsde Cradock half luid.

„Dus je gaat op mijn voorstel in?"

„Ach, mijnheer, ik heb er heusch geen oogenblik aan gedacht, u hier alleen te laten. Ik wilde u slechts dwingen van hier te gaan. Ik maakte mij ongerust over u. Maar nu ik weet, dat u besloten zijt trots alles hier te blijven, blijf ook ik, zooals vanzelf spreekt."

Zijn lippen trilden en een vochtig vlies omsluierde zijn oogen.

Toen Gwithian alleen was, gaf hij den vrijen loop aan zijn gedachten. En meer en meer werd hij, onder den invloed van Cradock's relaas, in zijn voornemen gesterkt, om, koste wat het koste, de geheimzinnige raadselen te ontwarren.

Hij gevoelde zich vermoeid van hoofd en besloot tot een wandeling in den tuin, die hem van het venster uit scheen te lokken. Ja, hij zou buiten opfrisschen en daar te midden zijner lievelingen, die hem lachend tegengeurden, al die nare gedachten vergeten. Echt natuurkind als hij was en vol poëtische begeestering voor zonnegloed en zomerpracht, had hij de probaatheid van dat middel reeds herhaalde malen ondervonden.

Toch, hoezeer ook alles hem bekoorde, mocht hij er ditmaal niet in slagen, zijn onverdeelde aandacht aan den tuin te schenken. Telkens en telkens richtten zijn schreden zich terug naar de achterzijde van het huis, als om een oplossing te vinden van 't geen Cradock hem gezegd had over de mokerslagen uit het fundament.

Toen Cradock beide voor de thee, was zijn jonge meester nergens te vinden. Maar het duurde niet lang, of deze verscheen in de tuindeur, opgemonterd en kalm. Ook vóór het diner ging hij weder uit.

„Cradock," begon hij eerst, toen deze in den loop van den avond kwam informeeren, of hij zijn diensten voor 't naar bed gaan nog noodig had, „ik heb nog eens rustig over je woorden nagedacht."

„Ja mijnheer."

„En nu zou ik nog gaarne weten, of je hier al kennissen hebt?"

„Ja, de oude Gramfer Crowle is een paar malen hier geweest, en natuurlijk ook Susanne Jory, die hier elken dag komt."

„En heb je hun iets verteld over 't geen je meent gehoord en gezien te hebben?"

„Ik heb verteld, wat hier den eersten nacht is voorgevallen. U weet wel..... van de tafel....."

„En verder?"

„Verder niets."

„En er is niemand bij je geweest, terwijl ik weg was?"

„Geen mensch, mijnheer."

„Dus je hebt verder niets verteld?"

„Geen woord."

Den volgenden ochtend bracht dr. Borlase een bezoek.

„Ik zie, u is nog hier," groette hij met een lach. „U zult spoedig het record van Mr. Chirgwin gemaakt hebben."

„Ja, die heeft het tot een week hier uitgehouden, naar ik hoor," lachte Gwithian terug. „Ik hoop het langer te maken."

„En hebt u nieuws?" vroeg de dokter belangstellend.

„Nieuws..... nieuws?" herhaalde Gwithian, zonder lust te gevoelen verder op die vraag in te gaan.

„Ik heb gehoord van uw ontmoeting met de jonge Trounce's," ging de dokter voort, „en kon mijn ooren haast niet gelooven. U is met hen opgewandeld naar Pendragon Hall. U begrijpt mijn verbazing, toen ik zulks vernam. Hoe vindt u die twee?'

„Over den jongen man moet ik zwijgen, want dien doorzie ik nog niet," antwoordde Gwithian, „maar het jonge meisje bevalt me. Een natuurlijker aard, zoo ongedwongen en oprecht, heb ik nog niet ontmoet. Zeg eens, dokter, is uw oordeel over hunne moeder niet te scherp geweest? Zou mevrouw Pendragon inderdaad de doortrapte vrouw zijn, zooals u mij haar hebt geschetst? Ik kan het haast niet gelooven."

„Verklaar u eerst nader, mr. Trewithen."

„Wel, zij ziet er zoo als 'n goedhartige en bescheiden vrouw uit, dat men haar van geen kwaad zou kunnen verdenken."

„U hebt haar dus leeren kennen?"

„Ja, ik heb kennis met haar gemaakt." Gwithian gaf een verslag van zijn ontmoeting met de Ambachtsvrouwe. „En nu ben ik ten eten bij haar gevraagd."

„Wat?" — riep de dokter uit. „U moet dan wel indruk op haar gemaakt hebben; er is geen andere verklaring daarvoor te vinden. Haar deur blijft ook potdicht gesloten, vooral voor vreemdelingen. En u is toch nog verre van een intieme kennis. Maar ik vergeet, dat het jonge meisje in uw smaak is gevallen, en sympathieën, dat is onbetwistbaar, ontstaan gewoonlijk van beide zijden."

„Ik ben niet op jacht naar een vrouw," antwoordde Gwithian rustig. Toch was hij inwendig licht geraakt over deze spee'sche ironie.

In den namiddag van dien dag heerschte er een intieme gezelligheid in de eetzaal van Pendragon-Hall. Gedurende het laatste half uur waren er exquise schotels opgediend; bedienden in livrei bewogen zich geruischloos achter de gasten, weelde en smaak, waarheen ook de oogen zich wendden, dwongen bewondering en verbazing af.

Gwithian, tusschen de gastvrouw en Marjorie gezeten, genoot met volle teugen van dit alles. Man van smaak, als hij was, kon hij de gevoelens, die hem bezielden, niet in zijn hart verborgen houden, een onweerstaanbare drang, om daaraan uiting te geven, ontsloot zijn spraakzame lippen.

De voormalige luister, waarvan elk voorwerp, dat men zag, zoo welsprekend getuigde, kwam als vanzelf ter sprake, en in het vuur zijner bewondering kon Gwithian niet verzwijgen, dat het voorrecht, in een atmosfeer van zooveel kunst te mogen ademen, toch veel geluk moest aanbrengen. 't Was zonder bijbedoeling, dat hij deze meening geuit had, maar nauwelijks was zij uitgesproken, of een eigenaardig gevoel beving hem, een gevoel, als had hij, zonder zich rekenschap er van te geven, een weerlegging van de aanklacht, door dr. Borlase tegen mevrouw Pendragon uitgesproken, uit haar eigen mond willen vernemen.

Onwillekeurig richtte hij zijne oogen naar mevrouw Pendragon, en een lichte huivering kwam over hem. Een uitdrukking van smart, die aan pijn deed denken, teekende zich op hare trekken af; de dunne lippen waren saamgeperst, en de oogen stonden bewegenloos en star. Doch dit duurde slechts één seconde. Dan keerde de milde lach, die hem reeds bij de eerste kennismaking had bekoord, op haar gelaat terug en hare trekken spraken weer van innerlijke rust. Neen, hij mocht haar niet verdenken op een los vermoeden, in dr. Borlase's brein gerijpt.

„Och, wat moet ik u antwoorden," sprak zij week tot Gwithian. „U weet zulks evengoed als ik..... Weelde baart zorg, gelijk ook armoede zorgen baart. Mogelijk de weelde in nog erger mate. De natuur kan wreed zijn; waar zij met de eene hand overlaadt, neemt zij met de andere weder af."

„Is het niet Emerson geweest ,die een verhandeling over compensatie in het licht heeft gegeven?" vroeg Gwithian instemmend. „Was niet hij het, die gezegd heeft, dat de Goddelijke Voorzienigheid, in teedere bezorgdheid voor ons, alles zóó heeft geregeld, dat over het geheel genomen de armen even gelukkig zijn als de rijken? Ongetwijfeld, weelde schenkt gezelligheid en comfort, maar geluk, ik moet u gelijk geven, is toch nog geheel iets anders."

„Ja, Emerson sprak waarheid," betuigde zij stil, als voor zichzelve.

Deze woorden, die als van een snik vergezeld gingen, grepen Gwithian tot in de ziel. Weer keek hij zijn gastvrouwe aan, als wilde hij in die zachte trekken lezen, wat er in haar zuchtend vrouwenhart omging. „Zij is niet gelukkig," was zijn droeve eindbeslissing.

„Ik houd van rijkdom..... ik bemin het geld....." bekende Harold eerlijk. „Maar ik word nu nog kort gehouden en kan nog niet er over beschikken. Maar later..... later....."

„Ik vind rijk te zijn, zonder iets meer, de ergste armoede," zuchtte Marjorie halfluid. „Toen ik nog school ging, was er een meisje, dat letterlijk met geld kon spelen en van de eene verkwisting in de andere verviel. Maar niemand was van haar gediend. Vriendinnetjes had zij niet. Wij plaagden haar dikwijls en wierpen haar vaak voor de voeten, dat het geld een loopje met haar nam..... Wordt het geld soms zoo misbruikt, omdat men 't vaak zoo gemakkelijk verkrijgt?.....

Zoo gewonnen, zoo geronnen."

Gwithian's blik, met instemmende bewondering op Marjorie gevestigd, dwaalde weer in de richting van de Ambachtsvrouwe. Zij was nu uitermate kalm en liet door geen trek op haar gelaat blijken, dat zij hare zelfbeheersching verloor.

„Borlase heeft ongelijk..... wat hij vertelde, moet onwaar zijn," dacht hij, stil voor zich ziende. „Deze vrouw is geen huichelaarster."

Maar opnieuw, zooals telkens, wanneer zijn gedachten in die richting, wijlden, overviel hem bange twijfel. 't Was, of Roger en Lorenza verwijtend vóór hem stonden en hem met gevouwen handen smeekten, toch voor hunne rechten op te komen. En hij meende ook

Roger Pendragon op zijn ziekbed te zien tobben. „Ik heb een testament gemaakt, Borlase, en Trefry heeft het in bewaring. Roger en Karenza zijn mijn eenige erfgenamen.'"

Waar leefden zij nu, die uit hun erfgoed verstootenen? Was de jeugdige Roger inderdaad gesneuveld, ver van zijn vaderlijk bezit, en zette de onterfde Karenza, wie weet aan wien verbonden, haar wellicht zorgelijk bestaan ergens in Schotland voort, zonder dat een vriend verscheen, om voor haar rechten op te komen en het haar aangedane onrecht te wreken?

Hij meende in de oogen van mevrouw Pendragon iets weifelends te lezen, als voerde zij een innerlijken strijd. Zeker, zij was een vrouw, die een hart voor zich wist te winnen en als gastvrouw bezwaarlijk haar wedergade vond Maar dan die vermoedens van dr. Borlase? Natuurlijk, de mogelijkheid was niet buitengesloten, dat er op mr. Pendragon pressie was uitgeoefend, toen hij zijn laatste wilsbeschikking maakte, een pressie, als vaak, onder gelijke omstandigheden, aan testamenten het aanzijn heeft gegeven.

Doch hij wilde er niet meer aan denken, vooral heden niet. Hij was hier de gast van de Ambachtsvrouwe, en ware het geen zwarte ondank deze op losse gronden te verdenken?

„Interesseert het u, het huis te zien, mr. Trewithen?" vroeg zij noodend, terwijl zij van tafel opstond en de eetzaal met hem verliet. Gwithian opende voor haar de deur en liet haar onder een buiging voorgaan; Harold en Marjorie volgden.

„'t Zal me een waar genoegen zijn, vooral onder uw geleide," antwoordde hij complimenteus. „Ik heb een bijzonder zwak voor antiquiteiten en kostbaarheden. En aan kostbaarheden schijnt Pendragon-Hall bijzonder rijk te zijn."

„Ja inderdaad, mr. Trewithen..... mijn man is een hartstochtelijk verzamelaar geweest, en het geluk heeft hem daarbij gediend. Zullen we afspreken over tien minuten? U kan dan eerst nog met Harold een sigaret opsteken."

„Ik ga met uw beidjes mee..... mag ik moeder?" vleide Marjorie. „Ik kan dan mr. Trewithen ook mijn Chineesche vazen laten zien en zijn oordeel er over hooren. Ik geloof, moeder, dat mijnheer een kenner is." En mr. Gwithian ontving een glimlach, die als een lieve zonnestraal tot zijn hart doordrong.

Een uur later had mr. Gwithian, onder geleide der Ambachtsvrouwe, de ronde gedaan. Marjorie had woord gehouden en hare moeder en hem vergezeld, maar tegen het einde der ronde was zij, als volgens afspraak, onder een voorwendsel weggegaan.

Toen Gwithian met Marjorie's moeder alleen was, veranderde hare houding plotseling. Zij scheen geen woorden meer te kunnen vinden, om haar inlichtingen betreffende het huis en de kostbaarheden, die het bevatte, ten einde te brengen. Het geanimeerde gesprek werd door een pijnlijk zwijgen onderbroken, en een uitdrukking van verlegenheid, die Gwithian niet kon verklaren, teekende zich af op haar gelaat.

„Hoe vindt u Pendragon?" vroeg zij opeens.

„De streek bevalt me; ik begin ze reeds lief te krijgen."

„Er wordt hier veel over u gepraat."

„Ik weet zulks, mevrouw. En ook het waarom is voor mij geen raadsel. Het huis, dat ik heb betrokken, lokt natuurlijk ook praatjes uit over mij. Ik woon, zooals u wel zult weten, in een betooverd huis..... een spookhuis.'

Beiden lachten even. Deze mannelijke toon, zonder een zweem van ongerustheid, beviel haar.

„U is nog vrijgezel, mr. Trewithen, en juist daarom groeien deze praatjes van dag tot dag aan. Want dat u, die nog zoo jong zijt, u hier is komen begraven in deze doodsche eenzaamheid, kan men zich maar niet verklaren. En ik verwonder mij daarover ook."

„Uwe verbazing en die der overigen zou nog veel grooter zijn, als ik u zeg, dat ik het zelf ook niet begrijp," lachte Gwithian. „Ik ben mijningenieur en gedurende de twee laatste jaren ben ik in Afrika geweest. Bij mijn terugkeer in Londen nam ik in Berner's hotel mijn intrek. Maar ik gevoelde dringend behoefte aan rust, want het rumoer en gekrioel daar bracht mijn zenuwstelsel in beroering. Toen viel heel toevallig — ik tuurde lusteloos in de Morning Post — mijn oog op een annonce betreffende Cromlech Cottage, en even machinaal als ik de krant had ingekeken, schreef ik aan de makelaars om inlichtingen. Het eindverloop was mijne komst hierheen en het betrekken van de cottage..... Ik haat het stadsleven en houd van de vrije natuur. Ziedaar alles."

„Dus, u had geen enkel motief om u hier te vestigen?"

„Niet één, buiten mijn verlangen naar rust en eenzaamheid."

„En is u voornemens, hier lang te blijven?"

„Ik heb Cromlech Cottage voor één jaar gehuurd, met optie bij verkoop. Denkelijk zal ik mij wel voorgoed hier vestigen."

„Harold en Marjorie zijn dolblij, dat u gekomen zijt. Er is hier zoo weinig jong volkje, waarbij zij zich kunnen aansluiten, zoodat zij uw komst als een beschikking Gods beschouwen. Ik hoop, dat Harold u zal bevallen."

„'t Lijkt me een open, rondborstige natuur, waarmede ik het wel zal kunnen vinden. Maar ik moet hem eerst nog beter leeren kennen."

„Ik zou willen, dat u goede vrienden werd. Hij schijnt wel van u te houden en..... Zij voltooide den zin niet, hoewel zij blijkbaar van plan was nog meer te zeggen.

„Wij hebben, dunkt me, nu zoo wat alles gezien, Mr. Trewithen," veranderde zij van onderwerp, „en nu zou ik graag nog uw dunk over MaMrjorie's stem willen hooren. Zij is dol op zingen, en gelijk alle moeders ben ik niet weinig ijdel op de talenten mijner beide kinderen. Ik geloof dat zij wezenlijk een goede stem heeft."

„Niets zal mij liever zijn, mevrouw, dan miss Marjorie te hooren. Er zijn n.l. twee amusementen, waarop ik bijzonder verzot ben, en dat is muziek en lectuur. Wat de lectuur betreft, ben ik nagenoeg door mijn kleinen boekenvoorraad heen. Ik moet dien weer noodig gaan aanvullen."

„Onze bibliotheek staat te uwer beschikking. Wilt u me straks nog even er aan herinneren, dat ik ze u nog moet laten zien?"

Mevrouw Pendragon had niet overdreven, toen ze Marjorie's stem goed noemde. Ze had veeleer zeldzaam mooi genoemd mogen worden, zoodat Gwithian dan ook verzekerde, nooit een dilettante gehoord te hebben, die haar ook maar van verre evenaarde.

En Marjorie liet zich niet nooden. De kunst was haar een behoefte, die haar als vanzelf tot zingen drong; haar warm, poëtisch hart moest zich van zijn volheid kunnen ontlasten, om steeds weer voor nieuwe indrukken plaats te ruimen.

Gwithian's oogen en ooren waren in gespannen aandacht naar Marjorie gericht, en meer dan eens vroeg hij zich af, hoe het toch mogelijk was, dat hij zoo gemakkelijk over het verlies van Ursula Sowerby had kunnen heenstappen. Hoe kort was het nog slechts geleden, dat hij zijn geluk als onherroepelijk verloren waande, en nu bekreunde hij zich reeds niet meer om haar en was zij uit zijne herinnering als weggevaagd.

Marjorie Trounce was fijngevoelig en intelligent, neen, zij was meer dan dat, zij was betooverend, als slechts weinigen, en toonde zich een waardige erfdochter van Pendragon-Hall.

Eenige uurtjes later bevond hij zich met Harold in de bibliotheek. 't Was een indrukwekkende zaal, die een schat van duizenden boekwerken bevatte. Alle wanden waren met boekenkasten gevuld, slechts een enkel hoekje, aan het einde der zaal, waar ook de haard zich bevond, was vrij gebleven.

Gwithian's blik werd door een portret-schilderij geboeid boven dezen enormen massieven haard. Aan Harold ontging deze belangstelling niet. En om aan Gwithian's onuitgesproken verlangen te voldoen, liet hij het scherpe licht eener electrische lamp op het artistieke portret vallen. Maar er moest wel iets anders dan kunstgevoel bij Gwithian aan het woord zijn. Zijn oogen waren wijd geopend en een uitdrukking van ontroering verried, dat er iets omging in zijn gemoed. 't Was, of de zaal met alles, wat zich daarbinnen bevond om hem heen draaide en alsof de twee oogen van het portret, die hij strak op zich gericht waande, hem onder verwijten bedreigden.

„Roger Pendragon," lichtte hem Harold in. De jonge man vermoedde natuurlijk niet, dat er nog iets anders dan bewondering uit Gwithian's blik en gebaren viel te constateeren. De portret-schildering was een meesterstuk, en Gwithian had zich immers reeds leeren kennen als een vurig kunstminnaar, die zich gemakkelijk tot geestdrift liet vervoeren.

't Was, of hij nu trek na trek van het geschilderde gelaat in zijn geheugen wilde vastleggen. Dan opeens trilden zijn lippen: „Ja, zóó zag hij er uit," sprak hij binnensmonds. „Zóó was de man, dien ik in mijn droom gezien heb. Maar ook hoe sprekend komen die trekken met die van het jonge meisje, dat ik dien eersten nacht zag, overeen!"

„Mooi, vindt u niet?" verbrak Harold de stilte. „'t Moet Roberto's beste werk zijn. Ik zelf kan dat zoo niet beoordeelen. Maar autoriteiten hebben hun bewondering er over uitgesproken."

Gwithian plaatste zich dichter bij het schilderij, om het nog scherper in zich op te nemen. Zijn hoofd duizelde en bonsde. Hij had nooit voorheen Roger Pendragon gezien, zich zelfs niet de flauwste voorstelling van hem kunnen maken, en toch die houding en dat gelaat, zooals het doek ze als levend te aanschouwen gaf, waren hem niet onbekend. Neen, hij vergiste zich niet; er kon van overspanning en verbeelding nu geen sprake zijn.

„U hebt hem wellicht gekend?" vroeg Harold zacht.

„Neen, ik heb hem niet gekend," schudde Gwithian het hoofd, en zijn stem klonk als een echo uit de verte, „maar zijn portret ontroert me....."

„Zien we u nu spoedig terug?" vroeg Marjorie bij het afscheid. „Ik vind het zoo prettig, als u er is."

„Vleistertje," lachte Gwithian. De komst van Marjorie had hem uit zijn droom wakker geschud. Want had hij niet wakend gedroomd?"

„En u moet ons nog inviteeren, mr. Trewithen. U hebt 't Harold en mij beloofd, en als u het doet, dan komen we," verzekerde ze blij. „Maar," liet zij er stout op volgen, „ook als u me niet inviteert, kom ik."

„U moet haar excuseeren," lachte mevrouw Pendragon. „Zij schijnt van u te houden en zich op haar gemak te gevoelen bij u. Ik hoop, dat uw oordeel over haar mij niet te schande zal worden. Aan hare opvoeding heb ik kosten noch zorgen bespaard."

„Zeg maar, dat u content zijt, dan zijn moeder en ik gered," schertste zij knipoogend.

„U is, gelijk u wezen moet," verzekerde Gwithian. „Ik zou u niet gaarne anders wenschen..... Ja, natuurlijk, u moet komen en Harold ook. En als ook mevrouw....."

„Bepaal maar een dag," viel Marjorie hem in de rede, „en u zult zien, we zijn er."

Deze woorden dreunden hem nog na, toen hij weer rustig thuis zat.

„Goed geamuseerd, Mr. Gwithian?" vroeg Cradock benieuwd.

„Uitstekend, Cradock."

„Kan ik nog iets voor u doen?"

„Dank je..... Alles goed?"

„Ja, mijnheer, goeden nacht."

Toen hij zekerheid had, dat Cradock boven was en zijn kamerdeur gesloten had, haalde Gwithian uit een la de schets te voorschijn, die hij den vorigen nacht na zijn droom gekrabbeld had. De gelijkenis van wat hij had getoekend met het portret op Pendragon-Hall was onbetwistbaar sprekend 't Was natuurlijk slechts een ruwe schets, geproportionneerd, doch de trekken waren onmiskenbaar dezelfde als die van Roberto's schilderij. De groote Italiaan had naar hetzelfde model gewerkt als hij; ook uitdrukking en pose waren in volmaakte overeenstemming.

Gezond van geest, als hij was, en afkeerig van alles, wat naar bijgeloof zweemde, deed hij zijn geheugen geweld aan, om tot eene oplossing te komen, waarmede zijn verstand zich kon verzoenen. Hij

had Roger Pendragon bij diens leven nooit gezien, ja, nog slechts enkele dagen geleden wist hij van het bestaan der Pendragon's niets af; de naam was hem vreemd, en hij kon zich zelfs niet herinneren, hem ooit gehoord te hebben. En nu moest hem dit alles overkomen. Waarom? Het onverklaarbare had hem altijd tegengestaan. En wat een ziekelijke verbeelding, onder ziekelijke invloeden, als bestaanbaar erkende, vond in zijne oogen nooit genade; liever offerde hij rust en krachten op, om het ongelooflijke, dat hem bereikte, langs verstandelijken weg te beduiden. Zeker, en meer en meer drong die zekerheid tot hem door, er was een God, die alles leidde. Een God, die aan het leven waarde gaf en zonder Wiens wil en toestemming ons niets kon overkomen. En had Jezus niet gezegd: „Verkoopt men niet vijf musschen voor twee penningen. En niet één dezer is in vergetelheid bij God..... Vreest dus niet: ge zijt meer waard dan vele musschen"?

Deze woorden drongen als een openbaring tot in het diepst van zijn hart.....

Plotseling schrok hij op. Dichtbij, bijna onder zijne voeten, hoorde hij een ruw lawaai, en Cradock's relaas over mokerslagen en wat al meer schoot hem gelijktijdig in de gedachten. Hij ontworstelde zich aan zijne vrees en besloot met koel beraad te werk te gaan. Welk geheim er ook verborgen was in zijn droom van den vorigen nacht, waaraan de schets, die vóór hem lag, hem voortdurend zou blijven herinneren, hier stond hij voor een werkelijkheid, en deze werkelijkheid had zijn waarom, en dat waarom wilde hij uitvorschen, koste wat het koste.

Hij rende door de kamer en gluurde, als een valk, in alle hoeken en gaten, om tot een oplossing te geraken. Dan trok hij met een ruk de zware eettafel van den wand en eenige seconden later zag hij den vloer onder zijne voeten gapen. Waar kwam die opening vandaan? Steenen treden leidden naar een onderaardsche gang. Hij daalde af in de diepte, en nauwelijks raakte zijn voet den bodem of een spookachtig gehuil drong door de zwarte schemering. Er ontstond een worsteling op leven en dood tusschen hem en een onzichtbaren tegenstander.

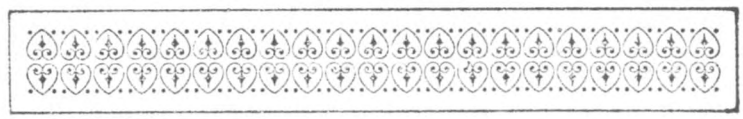

HOOFDSTUK VII

De aanval kwam zoo plotseling, dat Gwithian aanvankelijk de zwakste was en bijna het evenwicht verloor. Wat of die aanvaller was, zou hij moeilijk hebben kunnen zeggen, want het vreeselijk gegil, dat hem in zijn rust gestoord had, had hem zoo hevig doen ontstellen en hem zoo voortvarend gemaakt, dat hij niet eens voorzorgen had genomen, aleer in de diepte af te dalen.

Iets onnatuurlijks deed zich bij de worsteling voor. De aanvaller stiet zulke vreemdsoortige kreten uit, dat men aan geen menschelijke stem kon denken, terwijl ook de bewegingen meer weg hadden van de aanvallen van een wild dier, dan van een mensch, die uit zelfverdediging een tegenstander van zich af stoot.

Maar Gwithian bleek allengskens tegen den indringer opgewassen. Ofschoon in lichaamskracht verzwakt door zijn overspannenden arbeid in Afrika en nog onder den druk van alle wederwaardigheden, die hem sedert zijne terugreis hadden getroffen, bleken zijn spieren toch bestand tegen de forsche grepen van zijn tegenstander. Spieren, door boksen en worstelen jarenlang getraind, verliezen niet zoo spoedig hare kracht.

De aanvaller raakte uitgeput. Een hijgend ademhalen had het angstwekkend gegil vervangen, en uit houding en gebaren meende Gwithian te mogen besluiten, dat hij om genade wilde smeeken. Maar hij begreep, dat hij met omzichtigheid moest handelen. Hij kende zijn tegenstander nog niet en kon zich zelfs geen voorstelling van hem maken, omdat duisternis alles omhulde. Ten laatste bleek hij te bezwijken. Er kwam geen klank meer van zijn lippen, en men zou gezegd hebben, dat hij dood was, ware het niet, dat een zwakke ademhaling nu en dan het tegendeel bewees.

Met een gewicht als lood in zijn armen werkte Gwithian zich nu omhoog, de nauwe, steile trap op, waarna hij zijn last voorzichtig op den vloer zijner kamer nederlegde. Nu kon hij bij het lamplicht zijn overwonnen tegenstander opnemen.

De eerste indruk, dien hij van hem kreeg, viel niet ten gunste van dezen uit. Was het een mensch, die daar vóór hem lag? Zijn kleeren waren gehavend en gescheurd, en omhulden een vormelooze massa, waaraan hij de passende benaming niet zou hebben kunnen geven, als hem er om gevraagd was geworden. Maar die raadselachtige onzekerheid was niet van langen duur. Hij zag, hoe die massa zich in een jongen man ontpopte, die machteloos en uitgeput zijn medelijden afdwong en in zijn toestand van verdooving geen huivering meer kon opwekken.

Thans opende hij de oogen, maar 't scheen, dat 't lamplicht ze verblindde, want bijna onmiddellijk sloten zij zich weer. Ook zijn bewustzijn keerde terug, naar Gwithian meende, en symptomen van angst vertoonden zich op zijne gelaatstrekken.

„U hebt mij belet, het weg te nemen," kreunde hij bitter teleurgesteld. „Maar u zult medelijden met mij hebben en mij niet laten gevangen nemen..... Ik ben niet krankzinnig..... neen, ik ben niet gek."

„Je bent veilig," antwoordde Gwithian, „en geen haar van je hoofd zal gekrenkt worden. Maar wie ben je en wat kom je hier doen?"

Hij perste de lippen strak samen en scheen niet geneigd tot antwoorden. Gwithian sloeg hem met spanning gade en de gedachte, met een idioot te doen te hebben, rees onwillekeurig bij hem op.

„Neen, ik moet zwijgen, ik mag niet spreken," kreunde hij tegen wil en dank. Zijne wangen waren bebloed en ook de handen vertoonden bloedvlekken. Een beeld van ellende, in den meest letterlijken zin van het woord," prevelde Gwithian voor zich heen. Doodsbleek, zooals hij daar lag, had hij het voorkomen van een stervende, die uitgehongerd en uitgeput zijn laatste krachten samenraapt.

„Kom, zeg nu eerst, wie je bent," drong Gwithian aan. „Wat kwam je hier doen?"

„Ik moet zwijgen," herhaalde de ongelukkige klagend, „als ik spreek, laat u mij gevangen nemen."

„Wie zou er aan denken, dat te doen; je hebt immers niets gedaan," bemoedigde Gwithian.

„Ik kan..... ik mag niet ..... mijn hoofd duizelt....."

Gwithian had zijn krachten reeds terugbekomen en was weer in staat, geregeld te denken. Die jonge man was geen onbekende voor hem, hij had reeds eerder dat gezicht gezien. Nu schoot hem de wonderlijke verschijning van den eersten nacht, dien hij op Cromlech Cottage doormaakte, vóór den geest. Zijne oogen bleven onafgewend op den stumperd gericht.

„Hij ziet er uit, alsof hij verhongert," bedacht hij zich opeens.

Hij schreed naar het buffet en schonk een verfrisschenden drank in, dien hij voor de lippen van den jongen man hield.

„Hier drink eens," noodde hij, „'t zal je goed doen".

Er kwam weer leven in de fletse oogen, en een blosje teekende zich op de vale wangen af. Dan vloog Gwithian naar de keuken, om wat versterkend voedsel te halen. Toen hij terugkwam, zat de stakkerd

overeind en keek nieuwsgierig om zich heen. Gwithian tilde hem in een stoel.

„Vertel het niemand," smeekte hij, en het viel hem blijkbaar lastig, zich verstaanbaar te maken. „U zult me niet laten opsluiten....., O zeg toch, dat u het niet doen zult..... Ik ben niet gek..... ik....."

„Laat die gedachte varen," onderbrak Gwithian hem geruststellend. „Je hebt van mij geen leed te duchten. Eet, en als je weer op krachten zijt gekomen, kunnen we verder spreken."

Als een uitgehongerd dier viel hij op het voedsel aan. Zijn gulzigheid verried, dat Gwithian's zorgen niet overtollig waren. En terwijl het eene na het andere in zijn mond verdween, dwaalden zijne oogen vol argwaan naar alle hoeken van het vertrek. Doodsangst teekende zich op zijn gelaat en in zijne bewegingen af.

Geen oogenblik verloor Gwithian hem uit het oog, en nu viel het hem eerst op, dat de eene zijde van het gezicht minder gevuld was dan de andere. Ook het eene oog was gekwetst, wat aan zijne uitdrukking iets weerzinwekkends en terugstootends gaf.

„Voel je je nu beter?"

De man knikte.

„Nu, begin dan met te zeggen, wie en wat je bent. Wat ben je hier komen doen?"

Hij schudde het hoofd. „Als ik spreek, laat u mij gevangen nemen."

„Dat zou ik ook kunnen doen, als je het niet doet."

„Ik zal hier nooit meer terugkomen..... nooit..... nooit, dat beloof ik u," stiet hij angstig uit. „O heb medelijden en wees niet hardvochtig. Ik weet, dat ik verkeerd deed, maar er is een drang, die mij beheerscht. Nachten achtereen ben ik hierheen gekomen. „Ga naar Cromlech Cottage!" gebood mij een stem, waaraan ik geen weerstand vermocht te bieden. „Daar zul je het geheim vinden..... daar..... daar is h e t!"

„Vanwaar kwam die drang?" vroeg Gwithian. „Wie gebood je naar Cromlech Cottage te gaan?"

„Ik weet het niet, ik zou het u niet kunnen zeggen."

„Maar je moet het toch weten....."

De ongelukkige keek Gwithian vragend aan. 't Was, of hij zich inspande, de diepte van diens hart te peilen en zijne gedachten er uit te lezen.

„Wie is u?" vroeg hij nu.

„Op het oogenblik ben ik de bewoner van dit huis."

„En wat heeft u hierheen gedreven?"

„Dat doet weinig ter zake, en gaat u, ronduit gesproken, niet aan."

„En u hebt h e t gevonden?"

„Gevonden.....? Wat.....?"

„H e t. Er bestaat voor mij slechts één ding. Al het overige laat me koud. Ook om mij zelf bekreun ik mij niet. Ze mogen met me doen, wat ze maar willen. 't Is voor haar..... voor haar alleen, en

voor niemand of niets anders. Als ze me opsporen en gevangen nemen, zal haar arm hart breken." Als in doodsangst waren zijn oogen op Gwithian gericht.

„Over wie spreek je?" vroeg Gwithian.

„Karenza!" Het hooge woord was eruit. „Hoort u..... Karenza. Zij is mijn alles. Voor haar nog slechts leef ik. Zij heeft mij lief, en haar hart zou breken, als zij hoorde, dat ik gevangen genomen was."

Gwithian's gedachten namen een snellen loop, en zoo kregen de onsamenhangende klanken en geheimnisvolle kreten van den ongelukkige spoedig een vasten en logischen vorm, waaruit hij een geordend verhaal kon opbouwen. En mogelijkheden, die hij zich wel gedroomd, doch aan de verwezenlijking waarvan hij even spoedig getwijfeld had, zag hij tot werkelijkheid geraken.

„Je bent hier reeds eerder geweest?" begon hij opnieuw zijn verhoor. „Je hebt hier reeds vaker een bezoek gebracht?"

„Tegen wil en dank. De drang naar deze plaats was heftiger dan mijn verzet. De drang naar het geheim, waarvan Karenza's geluk afhangt. Ik moet haar herstellen in haar rechten."

„En ben je ook op Pendragon-Hall geweest?..... Ken je Pendragon-Hall?"

Deze naam was nauwelijks van zijn lippen, of Gwithian gevoelde spijt over zijn vraag. De oogen van den jongen man, waarin nog pas een uitdrukking van rust gekomen was, werden weder wild en dreigend, en ook de trekken van zijn gelaat werden uit hunne kortstondige kalmte tot de oude bitterheid en spanning teruggebracht.

„Pendragon-Hall!" schreeuwde hij, en zijn geluid was als het gehuil van een verscheurend beest. „U kent Pendragon-Hall!" Hij deed zich moeite, om zich te bedwingen. „Neen, ik kan, ik mag het u niet zeggen. Karenza wil het. Zij heeft mij het zwijgen opgelegd. En ik moet..... ik moet aan haar gehoorzamen."

Hij begon weer kalmer te worden. Ook zijn gelaat kreeg weer een zachter uitdrukking.

„Beloof, dat u zult zwijgen..... Zweer, dat u met niemand er over zult spreken. U ziet er zoo vriendelijk uit. Ik zou geneigd zijn, u te vertrouwen."

„Ik beloof, dat je niets zal overkomen, dat geen haar van je hoofd gekrenkt zal worden. Een je nu gerustgesteld en tevreden?"

„Ik heb een plicht. Daarvoor alleen leef ik nog. Als ik dien plicht niet had, zou ik willen sterven. Wij zijn tweelingen, Karenza en ik, en kunnen niet leven buiten elkander. De liefde houdt ons bijeen. Reeds, toen we nog kinderen waren, waren we onafscheidenlijk aan elkander verbonden. Karenza is een deel van mij, en ik ben een deel van haar. En daarom moet ik bij haar blijven en mag ik niet in handen der justitie vallen. Ik moet opkomen voor haar rechten en mag niet eerder rusten, voordat ik het heb gevonden."

„Het?..... Welk het?" vroeg Gwithian benieuwd.

„Het", herhaalde hij nadrukkelijk. „Als ik het gevonden heb, is

Karenza gered. Dan ontvangt zij, wat haar toekomt. En dan mag men mij gevangen nemen. Ik wil dan gaarne sterven."

Weer zag Gwithian hem scherp aan. Het voedsel, dat hij had gebruikt en de gerustheid, welke hij nu genoot, hadden ook op zijn uiterlijk een weldadige uitwerking. Hij zag, dat achter die verweerde trekken nog sporen uit beter dagen verscholen waren, sporen, die tevens van een betere afkomst, dan zijn kleeding deed vermoeden, getuigenis aflegden. Maar zelfs nu, in lompen gehuld als hij was en ongeschoren en vervuild, zag hij er weerzinwekkend en terugstootend uit.

„En nu mag ik zeker gaan?" verzocht hij hoopvol. „Ik heb u geen leed berokkend..... ik heb u niet bestolen. Dat bezweer ik u op mijn woord. En ook u hebt mij uw woord gegeven, mij stellig beloofd, dat u mij ongedeerd zou laten vertrekken. Mag ik nu gaan.....? om wille van Karenza."

„Nog niet. Ik moet mij eerst bedenken."

„Bedenken.....? waartoe.....? waarvoor.....?"

„Bedenken, wat mij te doen staat. Hoe ik u het best kan helpen."

„Mij helpen.....' Ik ben een onbekende, een wildvreemde voor u".

Hij gaf nu blijk, dat hij volkomen bij zinnen was. Zijn vragen liepen vlot en waren gezond van inhoud.

„U is Roger Pendragon," verzekerde Gwithian, den gemeenzamen toon latende varen.

„Neen, u dwaalt, ik ben niet, wie u meent," stotterde de jonge man. „O, spreek toch niet over mij..... nooit..... met niemand. U hebt mij geheimhouding toegezegd. Hoe weet u, wie ik ben?"

„U is Roger Pendragon," herhaalde Gwithian met nadruk. „U is geboren op Pendragon-Hall, u en uwe zuster Karenza."

„Vertel het toch aan niemand," smeekte hij handenwringend, „zweer mij, dat u het niet zult doen." Hij sprak in opgewondenheid met vreemde onzinnige gebaren, als was hij weder in een toestand van waanzin teruggekeerd.

„U hebt niets te vreezen. er zal u geen leed geschieden," stelde Gwithian hem gerust. „Maar u moet vertrouwen in mij stellen. Er is niet de minste grond tot wantrouwen."

„Vertrouwen stellen in u.....? Wat bedoelt u hiermee?"

„U moet mij alles vertellen, wat u weet..... mij zeggen, waar u woont en wat u op deze plaats heeft gevoerd. Eerst, als ik dit alles van u heb gehoord, kan ik u mogelijk afdoend helpen."

De ongelukkige lachte in wilde drift. „Neen, dat doe ik niet..... ik mag het niet doen." weerde hij huilend af. 't Was. of hij deernis met zichzelven had. „O, mijn arm, arm hoofd! Ik kan niet meer denken en overleggen. Ik ben alles, alles vergeten, en weet zelfs niet eens, waarom ik hier ben."

„Zoek je hier iets?" vroeg Gwithian, om hem op weg te helpen.

„O ja, nu herinner ik 't mij weer, ik ben hier om het te zoeken."

„Alweer dat het," schudde Gwithian het hoofd.

„Maar ik mag het niet zeggen," ging hij minder luidruchtig voort, „ik moet zwijgen, alsof ik niets weet. Karenza wil het."

„En waarom zoek je juist hier? 't Is hier Pendragon-Hall niet."

„Pendragon-Hall, o neen, dat is hier niet. Maar er is een drang, die me hierheen roept. „Ga naar Cromlech Cottage", zegt m'n verstand, „en ge zult er vinden, 't geen ge zoekt." Er is hier al één man voor mij gevlucht. Eerst verdween het personeel, en toen vertrok hij zelf. Alle hoeken en gaten heb ik hier reeds doorzocht, maar nog niets ontdekt. Ik heb het nog niet gevonden. En toen ik zag, dat u er waart, wilde ik u dwingen ook weg te vluchten, ten einde hier vrij te kunnen verwijlen. Maar u hebt getoond, niet bang te zijn. U is niet teruggedeinsd door mijn komst."

„Neen, gelukkig, ik ben niet bang," beaamde Gwithian zacht.

„En nu moet u mij laten gaan," drong hij innig smeekend, „want 't zal aanstonds dag zijn. Karenza wil het; zij duldt niet, dat ik gezien word."

„En waar wil je naar toe?"

Hij lachte als een dwaas. „Ik **moet** weg. Maar..... wat hoor ik?" Een uitdrukking van angst verscheen in zijn oogen.

Ook Gwithian onderging een schok. 't Was, of er buiten iemand tegen het venster tikte; wel heel zacht, maar toch duidelijk hoorbaar.

„'t Is Karenza," lispelde de stakkerd. „Zij heeft gemerkt, dat ik ben uitgegaan en is me natuurlijk achterna gekomen. Juist iets voor Karenza."

Het getik herhaalde zich, en Gwithian sprong uit zijn stoel om naar buiten te gaan.

„Neen, neen, u moet hier blijven..... U mag haar niet zien..... zij zou doodelijk beangst worden." Gwithian voelde een greep om zijn arm..... „Als u naar haar toegaat en haar bang maakt, vermoord ik u! Ja, reken er op, **ik vermoord u!**"

„Maar ik wil haar niet bang maken..... ik wil haar helpen," stelde Gwithian hem gerust.

„Geef uw woord daarop," drong hij aan.

„Ik verzeker je, dat ik je beiden helpen **wil.** Ga nu weer rustig zitten; je behoeft niets te vreezen."

Hij gehoorzaamde als een hond, en keek Gwithian onafgewend aan.

Gwithian verliet het vertrek en ontgrendelde de huisdeur. Nu zag hij, ter zijde van het venster, waartegen hij had hooren tikken, de slanke gedaante eener jonge vrouw.

„Miss Karenza," naderde hij haar, „uw broeder zit bij mij. Kom, en ik zal u bij hem brengen. Hij wacht u."

De jonge vrouw ontstelde en zag weifelend naar hem op. Zij durfde schijnbaar spreken, noch zich verroeren.

„Vrees niet, miss Karenza Pendragon," trachtte hij te kalmeeren, „er zal u beiden geen leed geschieden..... hèm noch u..... Hij is onwel geworden, maar 't gaat al beter nu. Kom, willen we naar binnen gaan?"

Hij hoorde haar snikken, maar volgzaam liep zij achter hem en betrad de kamer.

De oogen van den zinnelooze staarden haar onbeschrijvelijk teeder aan en een vreugdekreet ontsnapte hem.

„Karenza," kreunde hij..... Karenza..... mijn Karenza!"

Hij greep haar hand en kuste ze zonder ophouden, terwijl onsamenhangende klanken, door zonderlinge kreten afgewisseld, uit zijn keel opstegen.

„Roger," verweet het meisje, „hoe ben je er toe gekomen, weg te gaan? Wat heb je uitgevoerd, hier.....? Je weet toch, dat ik het je verboden had..... En je had me nog wel beloofd, het niet te doen."

„Vergeef me, Karenza, ik kon. .... ik kon niet anders. Ik moest hierheen. Al mijn gedachten dwaalden naar Cromlech Cottage. En ik wist, dat ik hier veilig was, dat niemand ons geheim kende. Maar deze man heeft het ontdekt, hij heeft den ondergrondschen weg gevonden. En..... hij was sterker dan ik."

„Maar je had die gedachten, om naar hier te gaan, uit je hoofd moeten zetten."

„Ik heb het niet gekund, Karenza; zij waren krachtiger dan mijn verzet. En daarom ging ik hierheen. Maar deze man is goed voor mij geweest, en hij heeft mij beloofd te zullen zwijgen. Wij hebben eerst gevochten, want ik dacht, dat hij me wilde dooden. En toen viel ik hem aan, maar moest het tegen hem afleggen."

De oogen van het meisje welke al dien tijd aandoenlijk zacht op Roger gevestigd waren, richtten zich nu naar Gwithian.

„U hebt hem gekwetst," verweet zij hem.

„O neen," protesteerde de dwaas. „hij heeft mij niets gedaan, maar hij was sterker dan ik. En hij is goed voor mij geweest, Karenza; hij heeft me laten eten en drinken, en zal met niemand er over praten. Ik had gedacht te kunnen terugkeeren zonder dat je iets had kunnen merken. Hoe wist je, dat ik hier was?"

Terwijl hij sprak, verloor hij Karenza geen oogenblik uit het oog. Hij was als een hond, die naar zijn meester kijkt. Zijn vertrouwen in haar en zijn kinderlijke gehechtheid aan haar waren roerend en deerniswekkend.

„Ik ben nu niet bang meer, Karenza," troostte hij haar. „Deze man is goed en zal ons niet verraden. Zeg nu, dat je niet boos zijt en dat je me vergeeft."

Weer greep hij haar hand, om ze aan zijn lippen te brengen en te kussen. Hij streelde ze, gelijk een moeder haar baby streelt.

Al dien tijd keek Gwithian met onderzoekenden blik naar Karenza. Hij trok zijn horloge uit zijn zak, om te zien, hoe laat 't was. 't Was op slag van drieën. Nieuwsgierigheid prikkelde hem. Waar woonden ze wel, die twee? Wat voerden zij uit en waarvan leefden zij? Het meisje had nog weinig of geen notitie van hem genomen. Al haar aandacht gold haar broeder. Meer dan eens merkte hij op, dat haar lippen trilden en dat er tranen in haar oogen waren. Wat moest er omgaan in haar hart? Zij was het — dat stond vast — die hij

in den nacht bespied had. En nu vertoonde ze zich aan hem als een getrouwe bewaarengel, die het haar toevertrouwde pand in onbeschrijfelijke teederheid bewaakte.

Zij leek hem nog jong. De herinnering verplaatste hem terug naar zijn eerste ontmoeting met dr. Borlase. Had deze hem niet gezegd, dat zij vier en twintig jaar oud was? Maar zij zag er jeugdiger uit: slechts weinig meer dan een meisje kwam zij hem voor, zooals zij nu vóór hem stond. Edel-belijnd was haar gelaat, en een wonderbaar licht glansde in haar groote, zwarte oogen. Weelderige zijden haren golfden om haar hals en schouders.

Een langdurig stilzwijgen gaf aan beider gedachten den vrijen loop. Zij was de eerste, die de stilte verbrak.

„Ik dank u voor uw goedheid jegens hem," prees zij. „Hij is zwaar geworden in den oorlog, zóó ernstig, dat men hem gesneuveld waande. En hij werd als dood gesignaleerd, en nu..... och, u ziet het zelf..... nu is hij hier.. ... Nogmaals dank ik u, omdat u zoo goed voor hem zijt geweest. En u zult goed voor hem blijven, vertrouw ik?"

„Zeker, miss Karenza, wil ik dat. Maar wat mag ik verder voor hem doen?"

„U hebt beloofd, hem niet te zullen verraden. Hij is werkelijk niet kwaad en doet niemand leed. Dus u spreekt er met niemand over?"

„Ik beloof niets, voordat u wat gegeten en gedronken hebt. U is moe en uitgeput. Ik ga gauw iets voor u halen."

„Neen, neen" weerde zij krachtig af. „Ik heb geen behoefte, oets te gebruiken. Liefst zou ik op staanden voet willen gaan..... U kunt er op rekenen, dat hij hier niet zal terugkomen."

„Maar ik laat u niet gaan. .... ten minste zóó niet," protesteerde Gwithian. „Kom, zet u neder," en hij schoof een stoel naderbij. „U hebt niets te vreezen en in een ommezien ben ik terug."

Het meisje liet zich overreden en gaf, nog half onwillig, toe. Zij was blijkbaar dood-òp, haast een flauwte nabij. Reeds na verloop van een minuut at en dronk ze, op zijn wenk.

„U is wel goed," herhaalde ze tolkens, „en ik weet niet, hoe u naar behooren te danken. Maar u weet toch beslist, dat niemand onze aanwezigheid hier kan ontdekken?"

„Wij zijn alleen," kalmeerde hij; „er is geen sterveling hier buiten ons en..... mijn knecht, maar ik onderstel, dat hij slaapt."

„Dus, hij kan niets vermoeden? Ik had niet eens aan dien knecht gedacht."

„Als hij niet sliep, zou hij stellig hier zijn..... Doch ik zal mij even gaan vergewissen."

Hij verliet de kamer en legde zijn oor aan Cradock's deur. Dan keerde hij op zijne schreden terug.

„Hij slaapt vast" lachte hij, „wij kunnen ongestoord spreken."

„Maar we moeten weg, Roger en ik," drong zij aan; „'t begint reeds langzaam-aan dag te worden."

„Ik denk, dat u verstandig doet, met nog een poos te blijven,"

adviseerde hij, met een hoofdwending naar Roger. „U ziet, de stakkerd slaapt, en ik geloof niet, dat het geraden zou zijn, hem nu te wekken. Laat hem rustigjes uitslapen en blijf. U hebt beiden niets te vreezen."

Terwijl hij sprak, keek hij Karenza onderzoekend aan. „Ja, de arme jongen is in slaap gevallen," stemde zij droevig toe.

„Ik wil u helpen," verzekerde Gwithian weer.

„In welk opzicht zou u dat kunnen?"

„Ik ken uw familie-geheimen."

„Onze geheimen.....? Wat zou u kunnen weten van ons?" En zij bespiedde hem achterdochtig.

„Ik weet, dat u Karenza Pendragon is en dat die daar" — zijn vinger duidde in de richting van den slapende — „Roger Pendragon is. Dr. Borlase heeft mij over u gesproken."

„Dokter Borlase! Dus, u kent den dokter?"

„Ja, hij is reeds een paar weken hier geweest. Hij sprak mij over uw vader, over diens dood en over zijn testament."

„Heeft hij dàt gedaan," vroeg het meisje.

„Ja, en 't geen hij me vertelde, greep me geweldig aan. Geloof me, ik wil u helpen."

„Helpen,..... maar hoe?"

„Ik weet het zelf nog niet, en misschien blijkt het ook onmogelijk. Maar wàt ik doen kan, wil ik doen."

Zij dankte hem met een blik.

„Ik geloof niet, dat er nog te helpen valt," schudde zij ongeloovig het hoofd. „Neen, de hoop op hulp is uitgesloten. En toch, ik kan het niet gelooven, ik kan mij niet indenken, dat....."

Zij hield plotseling op.

„Welnu?" vroeg Gwithian ongeduldig.

Een blik uit hare groote, donkere oogen was het antwoord op zijn vraag. 't Was, als wilde ze in zijn ziel lezen. Een lange, zwijgende blik, waarin alle gemoedsbewegingen elkander verdrongen: twijfel, schrik, argwaan, hoop, geloof en vertrouwen. Toen volgde een diepe, verlichting brengende zucht.

„Ik geloof, u is een goed mensch..... Ik wil u mijn vertrouwen geven." En beider oogen, als ware het volgens afspraak, wendden zich naar den armstoel met den slapende.

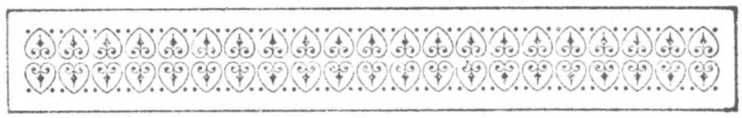

HOOFDSTUK VIII

„Al weet u van ons?" vroeg zij opeens.

„Al wat dr. Borlase kan vertellen."

„Wat vertelde hij over ons?"

Gwithian gaf een zakelijk en nauwkeurig relaas van 't geen hij had gehoord. „Dus, dr. Borlase gelooft, dat Roger dood is?" vroeg ze aan het slot.

„Ja, hij had geschreven, naar hij zei, naar het Oorlogs-departement, en ontving de bevestiging van het doodsbericht."

„Was u tijdens den oorlog onder de wapenen?"

„Ja, ik ben mijningenieur en werd op dien grond bij de genietroepen ingelijfd."

„Waar hebt u gediend?"

„Ik was ingekwartierd te Bapaume."

Zij zuchtte en verviel weer in zwijgen.

„Ja," herhaalde hij, „ik was in Bapaume, toen de oorlog eindigde. „Waar was toen uw broer?"

„En de dokter gelooft vast, dat Roger dood is?" informeerde zij verder, zonder op zijn vraag in te gaan.

„Ja, hij verzekerde mij, dat hij dood was, en dat u in Schotland woonde en gehuwd waart."

Zijn oog dwaalde naar haar hand, maar geen trouwring viel te bespeuren. Eerst nù echter viel het hem op, dat haar kleine handen ruw en vereelt waren.

„En klonk er vastheid uit zijn stem, toen hij u vertelde, dat ik getrouwd was?"

„Neen, hij scheen daaromtrent in twijfel. Hij wist het van hooren zeggen. naar hij voorgaf."

Een oogenblik dacht zij na.

„U heet Trey:then..... niet? Ten minste, zoo vertelde men mij."

„Ja, mijn naam is Trewithen..... Gwithian Trewithen."

„Ik begrijp het zelf niet," lispelde zij voor zich heen. „Ik had

alle hoop reeds opgegeven, maar nu begin ik te gelooven, dat u me helpen kunt. Wij, Roger en ik, zijn de slachtoffers van een misdaad, men heeft ons schandelijk bedrogen. Wij zijn de dupe geworden van gewetenlooze schurken."

Zij keek met bloedend hartzeer naar den ongelukkige in den armstoel.

„Bedenk, mr. Trewithen, hij is de eenige zoon van mijn vader, Roger Pendragon, geboren op Pendragon-Hall, en dus de rechtmatige erfgenaam. En zie hem nu slechts aan, geknakt, straatarm en zonder steun. Wie bekreunt zich om hem, buiten mij? Maar de gruwel moet ontsluierd worden, het recht moet zegevieren. Ach, zeg mij, wat ik moet doen."

„Vertel mij eerst wat over u zelf....."

„Dat wil ik," riep zij gedwee. „Ik zou er uit eigen beweging ook toe overgegaan zijn, want, zooals ik u reeds zeide, ik vertrouw u. Of ik iets er mee zal bereiken, laat ik voor het oogenblik er buiten. In elk geval zal het mij goed doen. Mijn hart zal er door verlicht worden. Ach, ik heb zoo dikwijls gevreesd, dat ik, als Roger, krankzinnig zou worden. Maar ook u gelooft het niet? Zeg mij, dat u het niet gelooft."

„Wat zou ik niet gelooven, miss Karenza?"

„Dat mijn vader ons bedroog..... dat hij ons opzettelijk aan ellende en ontbering prijsgaf. Ik kan, ik mag er niet aan denken. O, ja, ik weet, dat zij nu alles bezit en dat Pendragon-Hall haar wettelijk is toegewezen. Zij en haar zoon en dochter profiteeren nu ten koste van ons. Maar drie maanden vóór zijn dood bezocht hij ons. En hij verzekerde ons, dat wij bezorgd waren, dat wij alles, alles zouden erven. Neen, bedriegen, ons wat voorliegen, kon hij niet. Hij was een edelman, mijn vader. Nooit zal ik hem kunnen wantrouwen..... nooit..... nooit!"

Haar lippen trilden en de stem uit haar keel klonk schor.

„Zoo spreekt dr. Borlase ook," viel Gwithian haar bij.

„Herhaal wat de dokter zei," eischte zij, bijna gebiedend.

Gwithian gehoorzaamde. Hij liet zijne gedachten teruggaan naar den dag der begrafenis en 't geen er op volgde. De verdachte houding van den notaris..... de verbazing, dat Roger en Karenza in de akte waren doodgezwegen..... de woorden, door de weduwe tot hare stiefkinderen gericht..... 't Herleefde alles in zijn herinnering, als was hij zelf oog- en oorgetuige er bij geweest.

„U ziet, zelfs de notaris was van streek," viel zij hem diep geroerd bij. En dokter Borlase ging tegen hem te keer en zwoer bij hoog en laag, dat er nog een ander testament moest zijn. Allen, allen waren buiten zichzelf, alleen die vrouw wist zich te beheerschen."

„Ik voel, wat u toen geleden hebt..... Roger en u", sprak hij warm.

„Och, 't was niet het geld, waarom we zoo bitter schreiden, 't waren niet de bezittingen," verzekerde zij onder tranen en een uitdrukking van fierheid mengde zich daartusschen, „o neen, daarom jammerden wij niet. Maar dat hij ons verloochende, dat hij deed, alsof

we er niet waren, dat sneed ons door de ziel en liet er een wonde achter, waarover we nu nog kreunen. Vader hield van ons, hij had ons beiden lief. En bij dat laatste bezoek smeekte hij ons, hem te vergeven, wat hij had misdaan. Maar was hij niet zelf een slachtoffer van die misdadige vrouw geworden? Had hij haar niet gehuwd om onzentwil, bedrogen en om den tuin geleid door hare valsche bezorgdheid voor ons? Ik zou zinneloos kunnen worden, als ik er slechts aan denk. Ik was een klein meisje en nog thuis, maar ik heb alles onthouden, als was het pas gebeurd. Zij haatte ons en maakte ons het leven tot een hel. En ook vader sarde zij. Zij duldde niemand naast zich: zij alleen regeerde, zij tyranniseerde alles....."

In hare volle lengte stond zij voor Gwithian. Een wilde drift vlamde in haar oogen.

Zij was niet meer het zachte, moederlijk-teedere meisje van voor weinige seconden, maar als een andere Portia schreeuwde zij gebiedend om recht, in de volle majesteit van haar gewettigd gezag.

„En u hebt nog niets gevonden, nog geen enkel bewijs?" vroeg hij in diepe overweging.

„Niets."

„Dokter Borlase zei me, dat hij u sindsdien niet heeft teruggezien," vervolgde Gwithian zijn gedachtenloop.

„Ja, verbeeld u," riep ze, „die vrouw had de brutaliteit, ons voor één nacht gastvrijheid op Pendragon-Hall aan te bieden. Een onderdak voor één nacht aan Roger en mij, in het vaderlijk huis! We moesten dan 's morgens weer terug, ver, ver van huis. Het geld zou ze wel voorschieten, totdat onze schooljaren ten einde waren. Kunt u gevoelen, mr. Gwithian, wat er in onze jonge harten omging?"

„Ja, miss Karenza, dat kan ik," verzekerde hij aangedaan.

„Maar wij wilden niet blijven op Pendragon-Hall..... zelfs dien éénen nacht niet," hijgde zij. „Toen we alles wisten, zijn we gevlucht."

„Gevlucht? Roger en u?"

„Ja, wij liepen weg. We hadden nog zakgeld van vader, dat hij bij zijn laatste bezoek gegeven heeft. In een plaatsje, dicht bij de stad, waar onze kostschool was, kregen we werk op een papierfabriek. Roger verdiende achttien shillings per week en ik veertien; daarvan hebben we geleefd."

Gwithian pinkte een traan weg. „Ik bewonder u, miss Karenza."

Haar groote oogen straalden hem toe. „Wij wilden aan die vrouw niets schuldig zijn. Liever hadden we beiden willen sterven, dan uit hare hand een aalmoes aan te nemen. Ook ons doel dwong ons, zoo te handelen."

„Welk doel?" vroeg Gwithian, toen zij zweeg.

„Vraagt u dat nog?" verweet ze hem zacht. „Toen vader begraven was, waren Roger en ik vastbesloten, niet eerder te rusten, voordat de misdaad gewroken zou zijn. Want we waren toen reeds overtuigd, dat die vrouw bedrog gepleegd en aan vaders wilsbeschikkingen helsche sluwheden in den weg gelegd had. Dat zij zich ten koste van ons verrijkte, stond onherroepelijk bij ons vast. Maar

inmiddels moesten we leven, zoodat we wel verplicht waren, de handen uit de mouw te steken. Doch ons levensdoel was en bleef, de misdadigster te ontmaskeren en aan de justitie ovr te leveren..... Uw hooge dunk over mij zal nu wel geluwd zijn, meen ik."

„Allerminst, miss Karenza. En hoe lang bleef u in die fabriek?"

„Twee jaren om en bij."

„En hebt u al dien tijd uw oud tehuis niet teruggezien?"

„Neen. We vonden het raadzamer weg te blijven. Zoowel Roger als ik waren van oordeel, dat die vrouw van ons verblijf onkundig moest gehouden worden. Als zij er achter gekomen was, dat wij naar de waarheid speurden, zou zij tegen geen gruwelen hebben opgezien, om onze pogingen te verijdelen. Trouwens, het idee in de nabijheid van Pendragon-Hall te zijn, dat ons rechtens toekomt, was ons beiden onsympathiek."

„Dus, in die twee jaren deed u niets?"

„Wat konden we doen? Had de notaris nog geleefd, dan zouden we ons tot hem hebben kunnen wenden, maar, gelijk u weet, stierf hij in den nacht na de begrafenis van mijn vader. Alles keerde zich tegen ons, de eene ramp voegde zich bij de andere. Toen kwam de oorlog....."

Zij huiverde en kon niet verder spreken. Beiden zwegen een tijd lang.

„En toen?" waagde hij eindelijk.

Zij ontwaakte, als uit een droom.

„Roger was pas zeventien jaren oud, en dus volgens de wet nog niet dienstplichtig. Maar hij nam dienst als vrijwilliger. Een echte Pendragon....."

Haar blik straalde, en er trilde fierheid uit hare stem.

„Ja," vervolgde zij, „hij werd vrijwilliger, maar zag zich reeds na korten tijd met een bijzondere opdracht belast. Zijn kolonel zag al spoedig, dat hij van goeden huize en welopgevoed was. Gelijk u hem nu hier ziet, valt het bijna niet te gelooven. Maar hij was vlug van geest en correct in handel en wandel."

„En wat deed u, nadat hij u verliet?"

„Ik bleef nog een tijd lang op de fabriek en eerst toen de gewonden van de slagvelden naar huis keerden, kwam ik bij de ambulance. Ik weet niet, hoe het kwam, maar tijdens de jaren onzer scheiding geraakte ons levensdoel op den achtergrond. Slechts één zaak nam onze gedachten en zinnen in beslag: wij moesten den oorlog winnen. U zult me denkelijk begrijpen."

„En werd u gewond?" vroeg hij deelnemend.

„Neen, van begin tot einde heb ik zelfs geen schrammetje bekomen. Ook Roger bleef langen tijd gespaard. Toen vertrok hij naar het Oosten, waar de strijdkrachten van Lord Allenby versterking noodig hadden." Weer huiverde zij en zweeg.

„De oorlog liep ten einde," besloot zij na lange stilte, „en langer dan een maand hoorde ik niets van hem. Maar ik vertrouwde, dat alles goed was." Zij begon luid te snikken. „Toen ontving ik een

telegram. Roger werd vermist en men vermoedde met grond, dat hij tot de gesneuvelden behoorde. Nu was alles om mij heen zwart. Ik stond alleen op de wereld. Wij waren tweelingen, gelijk u weet, en meer, onbeschrijfelijk meer voor elkander dan broeder en zuster. Ik werd bijna waanzinnig. Doch langzaam aan herleefde het besef van mijn plicht. De eer van mijn vader was er mee gemoeid. De misdaad, aan zijn nagedachtenis en aan Roger en mij gepleegd, mocht niet ongewroken blijven."

Zij viel uitgeput in haar stoel achterover en bleef een tijd lang met gesloten oogen, als in gedachten verloren.

„De hospitalen waren nog vol gewonden, en ik verliet mijn post niet. Op een avond, na een dag van harde inspanning, ging ik naar buiten, om mij te verfrisschen. Het hospitaal lag aan de grens van Londen, in een lieve, landelijke omgeving. De boschlucht deed mij goed; 't was bijna even rustig als hier. Daar droomde ik, terwijl ik wandelde, een langen droom. Alle beelden uit mijn kinderjaren herleefden voor mijn oogen, en een verlangen en heimwee naar de plaatsen, waar mijn ouders geleefd hadden, overheerschten, overweldigden me. Zoo sterk had ik nog nooit dat heimwee gevoeld..... En ik gaf gevolg aan dien drang. Ik vertrok naar Cornwall. Mijn middelen waren toereikend om de reiskosten te bestrijden."

„En u ging niet naar Pendragon?"

„Neen. Men had mij mogelijk kunnen herkennen, en ik wilde liever onbekend blijven. Wel waren er vele jaren verloopen, sedert ik Pendragon verliet; Roger en ik waren toen nog kinderen, zoodat het gevaar, herkend te worden, niet bijzonder groot was. Maar ik koos het zekere voor het onzekere en vestigde mij te St. Elisabeth. U kent dat plaatsje mogelijk wel, in het mijngebied?"

„Ja, 't ligt circa vier mijlen van hier. Doch wat dreef u daarheen?"

„Ik zou het u niet kunnen zeggen. Weet u iets van de Cornwaller mijnen af, mr. Trewithen?"

„Zoo'n beetje, miss Karenza..... 't Moet een snel opbloeiend tingebied zijn."

„Ik vond er werk in de mijnen, en..... ik werk er nog."

Een roerend medelijden maakte zich van Gwithian meester. Hij zag in zijn verbeelding dat moedige kind — die laatste bloeiende spruit aan den stam der Pendragons — onder smart en zorgen de moeilijke reis van Londen naar Cornwall ondernemen, en een blik op hare kleine, door zwaren arbeid verharde handen, bracht hem inwendig aan het schreien. De moed van dat kind schokte zijn eerlijk gemoed. Maar zij bedelde geen deernis af. Fierheid en energie vlamden uit die groote, zwarte oogen, die haar een schoonheid verleenden als die der heroïeke vrouwen uit het in den schoot der eeuwen begraven, maar nog in glorie voortlevende Hellas.

„Ik vond een kosthuis bij een brave, oude vrouw, die eenzaam en op een afstand van het dorpje woont. Zij was doodarm en was blij, dat zij aan mij iets kon verdienen."

„En weet ze, wie u is?"

Zij schudde het hoofd. „Zij weet niets, zij kent niet eens mijn naam. Voor haar ben ik Jane Smith. Zij is, in hare soort, een karakter. Nieuwsgierigheid is haar vreemd, en zij is door voor praatjes. Wij kunnen met elkander goed overweg, en toen ik haar onder het oog bracht, dat ik liefst alleen wilde blijven en mij met niemand bemoeien, begreep zij mij terstond."

„Ik kan mij dat alles indenken," verzekerde Gwithian, toen zij zweeg. „Maar wat bewoog u, Cromlech Cottage te bezoeken?"

„Ook hier..... hier in dit huis..... leven herinneringen aan mijn geslacht. En door de weg naar Pendragon-Hall voor ons is afgesneden, joegen onze gedachten ons hierheen; hier konden ze, mits vreemde meesters ons niet in den weg treden, aan de verwezenlijking van ons doel vorm en leven geven."

Zij keek medelijdend naar den slapende.

„De oorlog eindigde in November en in de eerste dagen van het nieuwe jaar verliet ik het hospitaal en kwam te St. Elisabeth. Tot Mei gebeurde er niets. Toen begonnen mijn gedachten mij hierheen te drijven, en menigmaal bezocht ik, onder begunstiging van den nacht, deze mij vanouds bekende plaatsen. Hier kon ik peinzen, hier kwamen herinneringen uit mijn jeugd mijn op wraak zinnende gedachten te hulp. En 't was op zekeren nacht..... in een dier nachten van wraakgepeins..... dat ik Roger hier vond. De doodgewaande lag voor mijn voeten. Hij sliep. Ik verbeeldde mij, dat ik droomde. Het angstzweet brak bij mij uit, en ik jammerde als radeloos om hulp. Roger werd wakker en een vluchtige blik in zijn oogen had mij reeds het vreeselijke geopenbaard; hij was gekrenkt in zijn geestvermogens. Hoe hij naar Engeland is teruggekeerd en wat hem hier naar deze plaats dreef, is mij nog onbekend gebleven. Wat hij vertelt, is zonder samenhang en zoo hopeloos verward, dat men in een griezelig donker blijft rondtasten. Dit alleen meen ik met zekerheid te hebben begrepen, dat hij in Palestina heeft omgezworven en te Jeruzalem gewond werd. Toen ging hij op een of andere wijze scheep in de haven van Beyrout....."

„En u hebt hem gevraagd, waarom hij hierheen kwam?"

„'t Zullen wel dezelfde motieven zijn, die ook mij hierheen jagen," lachte zij bitter.

„Maar hij heeft nog een idee fixe, dat ik hem niet uit het hoofd kan praten. Hij is vast overtuigd, dat hier op Cromlech Cottage het testament verborgen is."

„Was hij ziek, toen u hem vond?"

„Neen, uitgeput enkel. Ik onderstel, dat hij te Plymouth landde en toen zijn weg hierheen gevonden heeft. Hij vertelde me, dat hij, op reis, onophoudelijk mijn naam noemde. Wij wonen sindsdien bij elkander."

„En niemand weet, wie hij is?"

„Niemand. Ik vertelde u reeds, dat de vrouw, bij wie we inwonen, zwijgzaam van natuur is en zich niet met andermans zaken

bemoeit. Zij geloofde me, toen ik haar zei, dat hij mijn broeder is en in den oorlog had meegevochten. Wel wordt er veel over hem gepraat, maar ik trek me weinig daarvan aan.

„En alle lasten van zijn onderhoud vallen nu op u?"

„Lasten?" verweet ze koud. „Neen, Roger is mij niet tot last. Hij is mijn broeder, mijn tweelingbroeder. Ik wilde, dat ik meer voor hem kon doen, maar mijn weekloon bedraagt slechts enkele shillings."

„t Moet toch een groote onrust voor u zijn," wierp Gwithian op.

„Ja, soms, maar 't schikt nog al. Meestijds is hij handelbaar en kalm, slechts af en toe is er met hem geen huis te houden. Vooral, als zijn idee fixe hem niet los wil laten. Dan wil dan moet hij hierheen, en hoe ik ook bid of dreig, om hem bij mij thuis te houden, hij is voor geen rede vatbaar. En 't is altijd 's nachts, dat hem die buien overvallen..... Toen mr. Chirgwin Cromlech Cottage kocht en met de restauratie er van begon, was hij meer dan ooit buiten zijn doen en bezwoer me, dat hij wel er voor zou zorgen, dat Cromlech Cottage onbewoond bleef. Wat er gebeurd is, is u bekend. Roger schijnt van de meening niet te kunnen afstappen, dat vaders testament hier verborgen is."

Gwithian's blik dwaalde naar den slapende. De zijde van het gelaat, die thans naar hem was toegekeerd, was gaaf en welgevormd. Ook zijn hoofdhaar was glanzig en gegolfd. Slechts die eene wang, welke hij nu niet zag, gaf aan zijn wezen dat weerzinwekkend voorkomen. Zooals hij daar lag, zou hij er moeilijk het afzichtelijke spook, dat hij voor het venster nog waargenomen, uit herkend hebben.

„En ik kon niets daartegen doen, zonder gevaar te loopen, ons beiden te verraden," begon Karenza weer, hoezeer ik ook deelnis had met mr. Chirgwin. Ik kon niets daartegen doen. Maar nu u beloofd hebt, mij te helpen....."

„Laat me tijd tot nadenken," viel Gwithian haar in de rede. De laatste onthullingen hadden hem pijnlijk aangedaan, en hij kon het onrecht tegen mr. Chirgwin niet zonder protest aanhooren. Dan, spijt gevoelend over zijn eenigszins onvriendelijk bescheid, liet hij er zacht op volgen: „Zeker, ik zal u helpen, inzoover ik mag."

„Als men wist, wat ik u verteld heb, zou men Roger opsluiten," schrok zij op. „Hij zou naar een krankzinnigengesticht gevoerd worden. En dan zou die vrouw alles ter oore komen en al mijne plannen zouden mislukken. Zie hem aan," drong ze, „en vraag u onpartijdig af, of het geen misdaad zijn zou, hem op te sluiten. Ik weet, dat hij waanzinnig is. Een splinter van een granaat heeft zijn gezicht misvormd, en de schok, dien hij toen onderging, heeft zoo geweldig nagewerkt, dat hij zijn verstand er bij verloor. En ..... was 't niet voor zijn vaderland, dat hij stond?"

„Maar intusschen.....?"

„O, 't begint nu duidelijk voor me te worden. Ik heb u mijn

volle vertrouwen eerst geschonken en nu wilt u hem verraden....."

„Ik ben nog tot niets besloten, miss Karenza."

„Laat toch alles tusschen ons blijven, u hebt het immers beloofd," herinnerde zij snikkend. „Laat niemand er iets van weten. En help..... help ons, mr. Trewithen."

Hare smeekende oogen roerden hem; zijn hart zegepraalde over zijn verstand. Karenza had het pleit gewonnen.

Een bang en langgerekt zwijgen volgde; slechts de rustige ademhaling van den slapende drong door de stilte.

„Ja, ik beloof het u, miss Karenza, ik zal zwijgen en u beiden helpen."

Had Gwithian geweten, wat deze belofte inhield, hij zou ze ongetwijfeld niet gedaan hebben.

HOOFDSTUK IX

Eerst thans, nu hij aan Karenza zijn hulp had toegezegd, begon Gwithian zich van den toestand, waarin hij tegen wil en dank verzeild was, rekenschap te geven. 't Was nu over drieën en nog nacht. Zonder Cradock mee te tellen, die nog rustig boven sliep, waren ze met hun drieën alleen in het stille huis. Hij had uren lang als in een droom een roman doorleefd. Toen hij van Pendragon-Hall thuiskwam, waren zijn gedachten reeds verward onder de meest tegenstrijdige gevoelens, waarbij nog de raadselachtige ontdekking kwam van de gelijkenis tusschen Roberto's schilderij en zijn in den nacht gekrabbelde schets; 't was alles pure werkelijkheid. Toen volgde het avontuur in de donkere ondergrondsche gang en zijn worsteling tegen wil en dank met een gelukkig niet gevaarlijken maniak.

Maar was het werkelijkheid, was hij niet de speelbal van zijn zinnen? Alle twijfel was uitgesloten. Vlak tegenover hem, in den armstoel, lag de waanzinnige nog te slapen, terwijl de jonge vrouw, als een bewaarengel over hem heengebogen, zijn minste bewegingen bespiedde.

Wat stond hem te doen?

Sedert den dag, dat Borlase over het testament met hem had gesproken, had hij zich meermalen afgevraagd, of diens vermoedens wel gewettigd waren. Maar tegen dezen twijfel kwam de verwarring van mr. Trefry in verzet. Had niet de notaris door zijn gedrag aan die vermoedens grond gegeven? Daartegenover rees weer de vraag, hoe mevrouw Pendragon had kunnen fraudeeren, gesteld, dat zij was, gelijk de dokter haar als psychiater geteekend had. En waren niet de formaliteiten aan een testament verbonden, een onverkomenlijk bezwaar, voor wie inderdaad fraude zou willen plegen?

En thans, nu 't ongeloofelijke tot werkelijkheid was geworden..... nu de beide verlaten weezen, bij de scheiding tusschen nacht en dag, in zijn kamer toefden, dakloos, zonder vrienden en van alle middelen

ontbloot, nu begon de twijfel aan Borlase's woorden voor geloofwaardigheid en zekerheid plaats te maken. Neen, ook hij kon het zich niet meer indenken, dat een man als Robert Pendragon zijn kinderen in dien staat had kunnen achterlaten.

„Nu moeten we weg." 't Was Karenza, die de lange, geheimzinnige stilte verbrak.

„Waarheen?" De vraag klonk meewarig.

„Naar huis. Zie, Roger is wakker..... Kom, broertje, 't is nu alles tusschen Mr. Trewithen en mij besproken. Hij zal zwijgen en ons helpen."

De stumperd rekte zich en wreef de oogen. „Waar ben ik? Heb ik geslapen?"

„Ja, Roger, je zult nu wel uitgerust zijn. We zijn op Cromlech Cottage."

„Cromlech Cottage! O ja, daar moet ik het zoeken. Daar is het!"

Waanzin spiegelde zich weer in zijn gelaatsuitdrukking af. Dan, naar Gwithian duidend, vroeg hij: „Wie is dat?"

„Denk eens na, Roger. Je kent mr. Trewithen nu toch?"

„O ja, ik heb met hem gevochten. Ik wilde hem vermoorden. Maar nu houd ik van hem. Dat doe je toch ook, Karenza?"

„Hij wil ons helpen, Roger, en we moeten hem dankbaar zijn daarvoor. Kom, nu moeten we weer naar huis."

„Ik wil niet..... ik wil hier blijven," verzette hij zich. „U zult ons toch niet wegjagen?" smeekte hij Gwithian.

„Neen, Roger, we moeten naar huis. Ik moet naar de mijn."

Zij stak hem de hand toe en hij stond op.

„Ja, ik zal meegaan. Karenza, maar ik houd van hem, en je moet ook van hem houden."

Nu drukte zij Gwithian de hand.

„Ik dank u, Mr. Trewithen, u is lief voor ons geweest. Ik heb nu weer moed gekregen. Ik dacht, dat er voor ons geen hoop meer was. Maar nu hoop ik weer."

Zoolang hij kon, oogde hij hen na, toen zij in de eerste ochtendschemering, hand aan hand, verdwenen.

„Karenza Pendragon," lispelde hij. „Zij is een heldin....."

Hij zou geen andere benaming hebben kunnen vinden. Zelfs als Roger naar geest en lichaam normaal was geweest, zou zij voor hen beiden gehandeld hebben.

Gedurende negen jaar was zij overtuigd gebleven, en niets had die overtuiging in haar kunnen doen wankelen, dat haar broeder en zij door een helsche misdaad uit hun rechtmatig erf verdreven waren. Negen jaren lang had zij met taaiheid en energie haar wraakplannen in zich omgedragen en voor zichzelf den eed gezworen, niet eerder het moede hoofd te rusten te leggen, voordat de nagedachtenis haars vaders in eere hersteld en de gruwel van het onrecht gewroken zou zijn.

En deze looden last, dien ze met hare teere krachten had te

torsen, was helaas niet de eenige. Nog een andere voegde zich daarbij. Toen haar broeder, na een lange en smartvolle scheiding, van het verre oorlogsterrein terugkeerde, was hij niet slechts uitgeput en verminkt, maar weinig meer dan een ongeneeslijke maniak, die onafgebroken zorg en voortdurend toezicht behoefde. Twee jaren lang had zij zich steeds zwijgend opgeofferd, om hem tegen letselen en vervolging in bescherming te nemen.

De gedachte aan dit alles maakte Gwithian's oogen vochtig, en nog had hij zich niet alles voor den geest geroepen. Haar lijdensweg reikte nog verder. Zij moest arbeiden, zwoegen voor hun beider dagelijksch brood. En welk een lot moest zij verduren! Hij, Gwithian, wist, wat mijnarbeid beduidde; hij wist, wat sterke mannen er van dachten. En hoe teer, hoe zwak en delicaat van bouw, had zij hier voor hem gestaan, zij, de eenige dochter van den heer van Pendragon-Hall. Karenza..... Karenza Pendragon!

Voor nog slechts weinige dagen was deze naam hem vreemd, maar toen hij voor 't eerst hem hoorde uitspreken en uit dr. Borlase's mond de beteekenis er van vernam, had hij een diepen en blijvenden indruk bij hem achtergelaten..... Karenza..... liefde!

Wat vermocht hij voor haar te doen? Had de Voorzienigheid haar lot in zijn handen geworpen? Beider levens hadden zich gekruist en nu had een belofte een band gelegd tusschen haar en hem. Was dat geen onvoorzichtigheid voor hem geweest? Was niet het doel, dat zij beoogde, onbereikbaar en allerdwaast? Zeker, 't zou even aannemelijk zijn, het rotsgevaarte van Gibraltar op te heffen, als de Ambachtsvrouwe van Pendragon uit het haar toegewezen erf te stooten.

Maar sympathie en medelijden hadden de belofte van hem geëischt, zijn hart was bij de aarzeling sterker geweest dan de geest. Nu viel het scherm voor zijn oogen en een ander bedrijf begon. Karenza en Roger waren achter de coulissen verdwenen, en stralend in schoonheid en jeugd verrees Marjorie Trounce voor zijn oogen. Alles beviel hem in haar. De onschuldige lach, de open natuur, de ongedwongenheid in doen en laten trokken hem als magnetisch naar haar toe. En toch, zoo de mogelijkheid er was, aan Karenza de reddende hand toe te steken, hij zou niet geaarzeld hebben, haar ten koste van Marjorie, hoe zwaar hem dit ook zou vallen, ter wille te zijn. Hij werd peinzensmoede, en door het gesloten venster begon het roze morgenlicht reeds te gloren. Droevig en met een zucht besloot hij te gaan slapen.

Uren later — hij had juist ontbeten — drongen een frissche lach en een zilveren stem tot zijn ooren door. Hij wierp een blik uit het venster en zag Marjorie en haar broeder hem toewuiven.

„Is u geschrokken?" lachte zij, toen hij de deur voor hen openschoof. „Knap, vindt u niet, den leeuw in zijn hol op te zoeken, zonder hem vooraf te vragen, of het mag? Maar het verlangen was sterker dan het nuchter verstand. Eigenlijk gezegd, is u zelf de schuld, dat ik hier met de deur in huis kom vallen. Uw loflied op Cromleh Cottage dreunt me nog in de ooren en ik kon aan mijn

heimwee — heusch, lach niet, mr. Trewithen — geen weerstand bieden. Harold durfde eerst niet, maar met zoete woordjes heb ik hem toch er toe gekdegen, den auto naar hier te sturen. En nu zijn we hier, gelijk u ziet, om den leeuw in zijn hol te zien. Als moeder 't wist..... Maar..... komt tijd, komt raad....."

Zij had als in één adem gesproken, en keek hem nu vragend aan.

„Ik ben meer dan blij, ik ben in de wolken over dit bezoek," lachte Gwithian terug. „Er woelden juist muizenissen in mijn noofd, die me danig den baas speelden, maar nu zijn ze weg."

„U moest haar terecht zetten, mr. Trewithen," maande Harold. „Alle verantwoordelijkheid valt op haar. Zij gunde me gewoonweg geen rust, voordat zij haar zinnetje kreeg."

„Ik zie, u komt zoo juist van het ontbijt," plaagde zij. „Schaamt u zich niet? Ik heb het mijne al twee en een half uur achter den rug. 't Is nu elf uur. Maar kom, u moet me nu alles laten zien. Ik vind het schattig hier. En zijn er spoken geweest vannacht? 't Moet wel huiverig zijn, als alles zoo stil is. En u hebt goed geslapen?"

't Was Gwithian aan te zien, dat hij geheel onder haar bekoring geraakte. De frissche blos op hare wangen gaf nieuwen gloed aan haar schoonheid. Zij wandelden door de hall.

„Och!" riep zij uit, en de klank in haar stem was die der hoogste bewondering. „Maar hoe is 't mogelijk? vraag ik mij af. Verbeeld u, een man, te midden van zoo veel weelde!"

„Dat is 't werk niet van mij," verontschuldigde hij. „Ik heb het hier alles zoo gevonden. Mr. Chirgwin heeft het zoo gewild."

„Ik bewonder zijn smaak. Maar u vindt het toch ook mooi, meen ik?"

„Natuurlijk, miss Marjorie. En — u mag het gerust weten — ik houd er wel van. Comfortabel en gezellig, wie kan daartegen iets inbrengen?"

„U hebt gelijk, mr. Trewithen," stemde Harold toe, en ook zijn oogen verrieden, dat hij de bewondering zijner zuster deelde. „Die mijnheer Chirgwin moet wel een vermogen aan dit huis gespandeerd hebben. Hoe jammer, dat hij er slechts enkele dagen pleizier van heeft gehad."

„Hij was bang voor spoken," spotte Marjorie.

Gwithian schudde het hoofd. „Ik ben niet bijgeloovig," lachte hij, „maar toch kan ik niet loochenen, dat hier vreemde dingen gebeuren."

„En?" vroeg ze uitlokkend.

„Ik zal u een voorbeeld noemen. Mijn knecht zweert bij hoog en laag, dat de tafel, waartegen u leunt, door spoken wordt opgetild en naar een anderen wand gedragen."

„En verder?' lachte zij, „o vertel verder, mr. Trewithen. Ik vind zulke dingen gloeiend interessant."

Gwithian verhaalde nu, wat Cradock en Susanna Jory hem verteld hadden.

„Maar dat kan toch niet?" protesteerde zij. „Dat is klinkklare onzin. En u zelf gelooft het immers ook niet. Verbeeld u, zoo'n zware massieve tafel. 't Moet wel een reus zijn, die haar van haar plaats zet. Kijk" — en zij spande energiek al haar krachten in — „ik kan ze niet eens even optillen."

„En gelooft uw knecht er aan?" vroeg Harold.

„Ongetwijfeld, mr. Trounce. Maar ik stel hem niet in de gelegenheid, nog verder daarop terug te komen. Hoe meer er over gezwegen wordt, des te eerder sterft het uit."

„Zoo is het," beaamde Marjorie, „en daarom stappen ook wij van dit onderwerp af. Wat is het buiten verrukkelijk, mr. Trewithen. Willen we niet liever naar den tuin gaan?"

Herhaaldelijk nadien zagen Gwithian en Marjorie elkander terug, 't zij op Pendragon-Hall, 't zij op Cromlech Cottage, en menig autotochtje door het graafschap kon er in die dagen, die nu volgden, geboekt worden. Alle twijfel dienaangaande bleef uitgesloten. Marjorie hield van hem en hij was trotsch op deze genegenheid, die hij niet minder warm beantwoordde.

„Ik vind Pendragon er op vooruitgegaan, sedert u hier zijt," lachte zij. „Toen u er niet was, was alles saai, vervelend en dor, en nu leeft alles in frissche jeugd. Ik heb te voren nooit geweten, dat Cornwall zoo mooi was. U is een encyclopedie, mr. Trewithen, ten minste in zoover het Cornwall en zijne wonderen betreft."

„U verwondert u daarover, miss Marjorie? Zou 't niet veeleer een schande zijn, als het anders was? 't Is hier het mooiste graafschap, waarop Engeland zich kan beroemen. Niet één, dat zoo'n verleden en zoo'n natuurschoon heeft. En vergeet niet, ik ben Cornwaller en heb altijd van bewondering voor deze streek gegloeid. Maar nooit zoo erg als sedert kort. En dat komt door u, miss Marjorie."

„Heusch?" vroeg ze, en hare oogen flikkerden. „U vleit me, mr. Trewithen. Maar houd nu op mij miss te noemen. U weet immers, hoe ik heet, en mijn naam zonder meer hoor ik veel liever uit uwen mond."

Gwithian ontstelde even. Zij stonden nu op een plek, die voor hun bewonderende oogen een bijna sprookjesachtig panorama ontvouwde. De dag was als weinige. Gedachten, tot nog toe aan hem vreemd gebleven, deden de vlam der poëzie in zijn dichterlijk gemoed oplaaien, en de heerlijke zon aan het stille blauwe firmament gaf aan zijn gevoelens tint en leven. Sinds het intieme diner op Pendragon-Hall had hij haar bijna dagelijks gezien; zij liep bij hem in en uit en maakte hem deelgenoot van alles, wat er in haar kinderlijk rein hart en haar levenslustigen geest omging. 't Was alles zon en vreugdedans, wat zij met zich medebracht. Een lief, klein vriendinnetje, dat warmte en zonneschijn in zijn eenzaam bestaan bracht, had hij haar in stilte vaak genoemd.

„We zijn immers vrienden," pleitte zij, terwijl ze haar hand op zijn arm liet rusten

„Dat wil ik hopen," klonk het uit zijn droom.

„Ja, ja, we zijn vrienden, en ik ben er zeker van, dat ik nog nooit een vriend heb gehad. Een echten vriend, bedoel ik. En daarom wil ik, dat u me voortaan Marjorie noemt."

Er brandden woorden op zijn lippen, die aan zijn leven niet onwaarschijnlijk een blijde wending hadden kunnen geven, maar ze bleven ongesproken. Iets — zelf wist hij niet, wat het was — hield hem onweerstaanbaar tegen. Boven alle geluiden uit, die bij den terugrit tot hem doordrongen, meende hij een naam te hooren, die den horizon van zijn leven letterlijk geheel in beslag nam: Karenza, Karenza.

Hij had weinig meer aan haar gedacht, sedert dat laatste nachtelijke bezoek. Zijn onafgebroken verkeer met Marjorie was daarvan ongetwijfeld de oorzaak. Zeker, haar levenslot was een roman, waarin de rol van ridder hem was toegewezen. Maar er nevelde iets onwerkelijks, iets bovennatuurlijks om de heldin. En bij Marjorie was alles werkelijkheid, alles van natuurlijken groei en bloei, zooals zij in de rijke natuur, die hem omgaf, in hare stralende schoonheid ontvouwde. De lach harer oogen, het zilver in hare stem had bijna de beeltenis van het stille, bleeke, verlaten meisje uit zijn herinnering verdreven.

Maar iets, iets had ze weer voor zijne oogen teruggeroepen en meteen kwam ook de herinnering aan de belofte, haar te zullen helpen. Doch op welke wijze kon hij haar helpen? Geen enkele mogelijkheid, hoe diep hij ook schouwde, vertoonde zich aan zijne blikken. En — dook er werkelijk uit de diepte een op, die aan Karenza hulp kon brengen — zou dan die hulp niet leiden tot de diepste vernedering en het ongeluk over haar, die nu met een glimlach van geluk naast hem in den auto gezeten was?

„Ik wil u graag Marjorie noemen, miss Trounce," fluisterde hij droomerig toe, „maar hoe zou uw moeder dat kunnen opnemen?"

„Onzin," wierp zij terug, „wat zou....."

Zij kon haren volzin niet beëindigen want een troepje wandelaars kwam den auto tegemoet, zoodat Gwithian's onverdeelde aandacht in beslag werd genomen.

„'t Wordt tijd, dat we naar huis rijden," sprak hij een beetje kortaf. „Uw moeder is mogelijk ongerust, nu we het zoo lang maken."

De verdere rit verliep in zwijgen, 't was, of in beider hart iets omging, wat zij zelven niet hadden kunnen uitspreken, als hun er om gevraagd was geworden, maar dat er iets gekomen was tusschen hen, dat als het ware hun lippen verzegelde, dat gevoelden zij beiden maar al te wel.

Mevrouw Pendragon stond op het terras, toen zij de oprijlaan binnenreden. Er lag een uitdrukking van ongerustheid op haar spiedende oogen. Misschien had het wel haar misnoegen opgewekt, dat haar eenige dochter zoo in het oog loopend het gezelschap van mr. Gwithian Trewithen boven al hare vroegere amusementen verkoos. Natuurlijk rekende zij er op, dat weldra [illegible]

lijk zou overgaan, deze naar de algemeene zegswijze „een goede partij" zou doen, en wat wist zij eigenlijk van mr. Trewitten, die nog zoo in deze streek als uit de lucht was komen vallen, af? Zeker, naar zijn uiterlijk beoordeeld, was hij een gentleman en zij voelde zich sterk tot hem getrokken, doch wie, wat en waar vandaan was hij? Het eenige, wat zij uit zijn eigen mond te weten was gekomen, was, dat hij mijningenieur was en eerst sedert kort uit Afrika was teruggekeerd. Ongetwijfeld was hij vermogend en in de voorname kringen geduld, maar mocht zij zich hiermede tevreden stellen, waar het de toekomst van Marjorie gold? En had zij niet zelf, door haar voorliefde tot hem, op onverantwoordelijke wijze een al te intiemen omgang tusschen hen beiden in de hand gewerkt?

„Ik kom u miss Marjorie veilig en wel terugbrengen, mevrouw," lachte hij met een eleganten groet. „Wij hebben een eenig mooien namiddag achter den rug. Maar nu moet ik vlug beenen maken, om thuis te komen, want Cradock zal ongerust worden en zich in het hoofd zetten, dat mij een ongeluk is overkomen."

„Maar u blijft toch eerst hier thee drinken?" noodde zij met drang. „Neen, neen, geen excuses alsjeblieft. De thee is gezet." En zij troonde hem mee naar binnen.

't Was niet zonder opzet, dat zij hem aan de theetafel wenschte. Zij verlangde een onderhoud met hem, om hem nog beter te leeren kennen. Kon een moeder wel te bezorgd zijn over de toekomst van haar kind? En was het geen gebiedende plicht, zich terdege zekerheid te verschaffen ten opzichte van den persoon, die mogelijk reeds pogingen in het werk stelde om in den boezem van haar gezin een plaats te veroveren?

Hoe wonderbaar zijn onze wegen! De onbeduidendste dingen — futiliteiten plegen we ze te noemen — beslissen vaak over ons lot. 't Was in den kleinen salon, dat de afternoon-tea gedronken werd. Mevrouw Pendragon placht er tevens hare correspondenties te doen. En terwijl Gwithian de theetafel genaderd was, viel zijn oog onwillekeurig op een miniatuur-schrijftafel in de nabijheid, waarop een hoopje brieven voor verzending gereed lag. 't Was slechts een vluchtige blik, dien hij op de schrijftafel wierp, maar dit niet noemenswaardig moment was toereikend geweest, om hem hevig te doen ontstellen. Slechts een naam op een der couverten had hem een schok bezorgd. Hij had niet eens opzettelijk naar de brieven omgezien, maar die naam grijnsde hem eensklaps toe en deed zijn gedachten wegdwalen naar een andere plaats dan den weelderigen kleinen salon van Pendragon-Hall.

„Adam Chignoweth!" — Zou hij wel juist gelezen hebben?

HOOFDSTUK X.

Er heerschte weinig animo aan de door bloemen omgeurde theetafel. En de stemming werd er niet beter op, toen mevrouw Pendragon en Gwithian op het eind alleen waren. 't Leek wel, of ze haar gast in verhoor wilde nemen. Zij informeerde naar zijn ouders, naar de scholen, die hij had bezocht, naar zijn handel en wandel in het zwarte werelddeel. Maar Gwithian's gedachten waren mijlenver weg en zijn antwoorden waren verward. Zelfs toen Marjorie weer verscheen, bleef zijn stemming gedrukt, zijn gezicht betrokken. Haar geestige zetten en belangstellende vragen konden hem niet tot zijn oude opgeruimdheid terugroepen, en hij stond dan ook tegen verwachting veel vroeger op, dan men van hem gewoon was.

Met een hoofd vol tegenstrijdige gedachten, bijna als in een verwarden droom, kwam hij thuis. Hij liet zich lusteloos in zijn diepen stoel nedervallen en staarde langen tijd in stilzwijgen in een leege ruimte.

Adam Chignoweth!

Ja, hij herinnerde zich dien naam. Was 't niet bij zijn eerste bezoek, dat dr. Borlase over den man, aan wien deze naam toebehoorde, gesproken had? Adam Chignoweth, de klerk van notaris Trefry en mede-getuige en onderteekenaar van het testament.

Wat kon zij aan dien man te schrijven hebben? Deze vraag begon allengskens al zijn gedachten in beslag te nemen. Natuurlijk, er was geen reden, waarom zij het niet zou doen, maar wat had zij er mee voor, wat beoogde zij?

Woord voor woord riep hij in zijne herinnering dat eerste gesprek met dr. Borlase terug, en terwijl hem alles weer voor oogen kwam, herleefde ook de gedachte aan zijn samenzijn met Karenza. Het teere, bleeke, verlaten meisje stond weer voor hem, zooals hij haar dien laatsten nacht gezien had, terwijl zij in gemoedelijke bezorgdheid haar ongelukkigen broeder in zijn slaap bespiedde.

En dan zag hij Marjorie weer voor zich. Hoe vertrouwelijk legde zij, terwijl zij samen het panorama, dat hen omgaf, bewonderden, haar blanke hand op zijne arm. Dat was nog slechts enkele uren geleden. En toen kwam tusschen hen beiden, terwijl zij naast elkander in den auto terugreden, het beeld — de beteekenisvolle naam van Karenza. Was het de stem geweest van zijn geweten, die hem aan zijn gegeven woord moest herinneren? Hoe weinig had hij meer aan zijn belofte gedacht. Maar nu stond zij hem verwijtend voor oogen, nu eischte zij uitsluitend zijn gedachten op. 't Was, of zijn lippen dichtgeknepen werden, toen hij in den auto Marjorie had willen beantwoorden, en nu begreep hij, waarom zulks gekomen was: zijn gegeven woord had zich tusschen hem en dat meisje geplaatst.

En later, toen hij den naam van Adam Chignoweth op het briefcouvert gelezen had, was ten koste van zijn rust een heir van wilde gedachten op hem komen aanstormen, die hem tegen wil en dank noodzaakten afscheid te nemen en Pendragon-Hall te verlaten.

Ja, die brief, wat had ze er mee voor? Zeker, er waren honderden redenen te gissen, waarom zij aan dien ouden getrouwe van den raadsman van haar overleden echtgenoot een brief zou schrijven, immers die man kon, zelfs nu hij in ruste was, haar nog met raad en daad ter wille zijn.

En toch, die vraag drong zich telkens bij hem op, en hij kon ze maar niet uit zijn gedachten te zetten. Had dr. Borlase hem niet verteld, dat hij in zijn vertwijfeling over het testament dien Adam Chignoweth had opgezocht en dat deze hem onverholen had verzekerd, dat er aan de indentiteit van het testament niet te twijfelen viel? Was niet alles klaar en helder, zoodat er aan geen vervalsching viel te denken.....? En toch.....

Meer dan eens bekroop hem de lust, dr. Borlase in vertrouwen te nemen, hem alles, alles te vertellen, ook dat Karenza en Roger in hun nabijheid waren. Maar telkens was hij voor de uitvoering van dit plan teruggedeinsd. Waarom, hij wist het zelf niet. Of was het de belofte van geheimhouding, welke hij tegenover Karenza had afgelegd, die hem gebood te zwijgen en als het ware een zegel op zijn mond legde?

In een toestand, alsof hij nog voortdroomde, kleedde hij zich voor het diner en zelfs toen hij aan tafel was, droomde hij voort, zoodat hij zelf niet wist, wat hij at of dronk. Direct na tafel reed hij in haastige jacht uit.

„Is dr. Borlase thuis?" De meid, die voor hem open deed, knikte met het hoofd.

„Ja, dokter is thuis en zoo juist van tafel opgestaan."

„Wel, dat noem ik amicaal," trad de dokter hem tegemoet „nu begin ik te gelooven, dat we goede buren zijn. Ik heb juist een harden dag achter den rug en ben moe voor tien. Maar kom binnen en val neer. Ik ben blij, dat u gekomen is."

Een minuut later hadden beiden hun pijp gestopt en rookten dapper er op los.

„Gaat het goed?" vroeg de dokter belangstellend.

„Beter dan ooit," lachte Gwithian.

„En de spoken? Hebt u vriendschap met ze gesloten of spannen ze nog tegen u samen? Ik moet u wel mijn compliment maken, dat zij, in alle geval, u niet de baas [illegible] geworden."

„Ik denk, zij zullen het rozenpad gekozen hebben," schertste Gwithinan. „Maar ik kom om een gunst bij u aankloppen."

„Spreek òp, mr. Trewithen."

„Zou u er erg tegen opzien, mij nog eens van meet af te vertellen, wat u omtrent het testament van Roger Pendragon weet?"

„Welneen, ik ben volkomen daartoe bereid. Is uw belangstelling door het een of ander opnieuw gaande gemaakt? Er wordt tegenwoordig geheel anders over u gepraat, dan in de eerste dagen, dat u hier waart."

„Zoo.....?"

„Ja, de spoken zijn op het oogenblik op den achtergrond geraakt. Zij hebben tijdelijk afgedaan. 't Zijn nu miss Marjorie en mr. Trewithen, die stof te over voor praatjes geven. Neen, frons maar niet. Er zijn daarvoor meer dan voldoende gronden. Wanneer een ridder als mr. Trewithen en een jonkvrouw als miss Trounce samen autotochtjes maken en samen in bewondering voor een blauwe lucht en voor natuurschoon opgaan, dan..... dan....."

„Dan is er nog geen reden om daaruit gevolgtrekkingen te maken."

Gwithian lachte, maar zijn lachje was onnatuurlijk. Wat zou de dokter wel gezegd hebben, ware hem bekend geweest, dat hij voor nog slechts enkele uren het beslissende woord op de lippen had gehad?

„In ernst, Borlase," sprak hij, „ik heb u het een en ander te vragen en ook eenige geheimen toe te vertrouwen. Maar onder de roos, wel te verstaan."

„Dus u is verloofd met miss Marjorie Trounce?"

„Pardon, dokter. Er is zelfs geen sprake daarvan. En wat beweegt u tot deze vraag? U begrijpt toch wel, dat de gebiedster van Pendragon-Hall hare dochter niet zal verbinden aan den eersten den besten vreemdeling, die als uit de lucht hier komt aangewaaid? Neen, wat ik u te vragen heb, betreft heel iets anders."

„Spreek dan op mr. Trewithen."

Gwithian begon met den droom, die hem tot het krabbelen van de merkwaardige schets aanleiding had gegeven.

„En u had dien man werkelijk in een droom gezien? Kon het geen te-binnen-schieten zijn van een bekend gezicht?"

„Pardon, dokter, de trekken waren me volkomen vreemd. Ik had nooit te voren zoo'n man ontmoet."

„Kunt u me hem nauwkeurig beschrijven?"

„Tot in de uiterste finesses. De indruk, dien hij op mij maakte, was zoo overweldigend diep, dat ik na mijn ontwaken zonder [illegible] de reeds genoemde schets teekende."

„Hoe zag de man er uit?"

„Gwithian gaf nu, in korte bewoordingen, een gedetailleerde beschrijving.

In zichtbare spanning luisterde de dokter toe. „Maar dat moet Robert Pendragon zijn geweest," riep hij diep getroffen aan het slot.

Dr. Borlase zat met neergeslagen oogen als monsterde hij de schoenen aan zijn voeten. Dan sprong hij op en doorliep als in onrustige jacht de kamer.

„Ja, ik herinner het mij nog levendig. Gun me een oogenblik tijd tot denken. Uw verhaal heeft me danig geschokt."

„Ik ben nog niet uitgesproken, dokter," opperde Gwithian.

„Als er nog meer is, kom dan er mee voor den dag. Ik brand van nieuwsgierigheid."

„U is natuurlijk met Pendragon-Hall bekend?"

„Ik ben er geregeld over den vloer geweest, toen Roger Pendragon nog leefde. Maar na zijn dood had men mij niet meer noodig. Ik ben er sindsdien niet meer geweest. Doch waartoe dient uwe vraag?"

„Zooals u weet, was ik er voor enkele dagen te dineeren gevraagd. Ik heb toen aan die uitnoodiging gevolg gegeven. Vóór het afscheid liet Harold Trounce mij nog de bibliotheek zien. Toen zag ik ook de schilderij....."

„Ik bid u, ga voort," drong dr. Borlase, toen Gwithian bleef zwijgen.

„Is dat portret te vertrouwen? Gelijkt het werkelijk op Roger Pendragon?" vroeg hij.

„'t Is een juweel," betuigde de dokter. „Roberto heeft nooit iets grootschers en meer natuurgetrouw gecreëerd. Waarom stelt u die vraag?"

„Omdat," stotterde Gwithian, en 't was, of hij naar woorden zocht om zich uit te drukken, „omdat het portret sprekend gelijkt op mijn schets. Hoe het mogelijk is laat ik voor het oogenblik buiten beschouwing; dat zal wel te zijner tijd aan het licht komen. Maar het feit is er en valt niet te loochenen."

„Hebt u die schets nog? Hebt u ze meegebracht?"

De vraag van den dokter was gejaagd en bijna als buiten adem geuit.

„Neen; ze ligt op Cromleeh Cottage opgeborgen."

„Mag ik ze zien?"

„Mijn auto staat buiten. Ik kan in een ommezien terug zijn."

„Neen, ik ga mee. Laten we voortmaken."

Tien minuten later zaten ze in Gwithian's kamer. De schets lag voor hen en alsof hij droomde, keek de dokter strak naar de scherp omlijnde trekken.

„Ja, hij is het, hij is het!" riep hij schor. „En 't is alles gebeurd gelijk u zegt?"

„Naar de letter," verzekerde Gwithian.

„En u hebt nog met niemand er over gesproken?"

„Met niemand. Wat nut zou het hebben gehad?"

„En u hebt de schets gemaakt, voordat u de schilderij zaagt? Vergeef me, dat ik blijf doorvragen, maar ik ben totaal perplex."

„Ik heb alles naar waarheid verteld en geen woordje te veel of te weinig gezegd. De droom, of wat anders het ook mag zijn geweest, liet zulke diepe indrukken achter, dat het mij niet de geringste inspanning kostte, mijn schets, zocals u ze hier ziet, neer te krabbelen. Hoe ik er toe kwam, ik zou het u niet kunnen zeggen. Wel was ik geheel onder den indruk en handelde blijkbaar onder impulsie. Ik behoef u niet te zeggen, hoe ik innerlijk te moede werd, toen ik in de bibliotheek van Pendragon-Hall boven den geweldigen schoorsteenmantel die schilderij zag hangen, vooral toen Harold Trounce mij beduidde, dat het het portret van zijn stiefvader was."

„En hebt u met Trounce er nog over gesproken?"

„Ik heb mij tegenover niemand daarover uitgelaten; u is de eerste, dien ik in mijn vertrouwen neem."

„'t Klinkt me alles zoo vreemd en ongeloofelijk," schudde de dokter het hoofd, „en toch, toch is uw schets een sprekend beeld van mijn ouden dooden vriend. Jammer, dat u zelf ook voor een vraagteeken staat. Hebt u alles gezegd, wat er te zeggen valt?"

Gwithian brandde van verlangen om den dokter zijn samentreffen met Karenza Pendragon en Roger toe te vertrouwen. Maar hij deed zulks niet. Karenza had immers op geheimhouding bij hem aangedrongen, en haar bidden en smeeken was door hem met de belofte beantwoord, dat hij van zijn ontmoeting met haar en haar broeder en over 't geen er tusschen hem en haar verhandeld was, geen woord zou reppen.

„Ja, ik heb nu alles gezegd. 't Is voor mij een verlichting en geruststelling, dat ik mij tegenover u heb mogen uitspreken. Nu hoop ik, dat u nog eens zult willen herhalen, wat u van Roger Pendragon en van Pendragon-Hall weet."

Er volgde nu een lang gesprek, waarin dr. Borlase al zijn herinneringen aan zijn gestorven vriend ophaalde.

„Was zijn eerste vrouw reeds lang dood, toen hij voor de tweede maal huwde?" vroeg Gwithian.

„Drie jaren, zoo om en bij. Maar misschien ook langer. Er was langzaam-aan een verwijdering tusschen ons gekomen, sedert zijn ontmoeting met mevrouw Trounce. Mogelijk giste hij vooraf, dat ik tegen haar ingenomen zou zijn en zijn stap zou afkeuren. Hoe het ook zij, we zagen elkander weinig meer sindsdien."

„En wat weet u van die mevrouw Trounce?"

„Ik geloof, dat zij uit een voornaam geslacht, verder op in het graafschap, afstamt. Haar vader was grondeigenaar, doch, naar het zeggen, erg verarmd, toen zijn dochter met een advocaat uit Bodmin of Liskeard, dat is me ontgaan, in het huwelijk trad. Hij heette Trounce, gelijk u weet. Na twee of drie jaren werd zij weduwe. Zeker is het, dat Roger haar te Lostwithiel leerde kennen en in hare fijn

gesponnen netten verward raakte. Spoedig had zij hem geheel en al voor zich ingepalmd."

De dokter zette nu, na deze korte onderbreking, zijn verhaal weder voort. Hij schetste de komst der pas-gehuwden op Pendragon-Hall en de lage intriges, waarvan de jonge vrouw zich bediende, om Roger te bewegen, zijn beide kinderen weg te zenden. Eindelijk volgde nog een herhaling van 't geen er op Roger's ziekbed, dat zijn sterfbed zou worden, was voorgevallen.

„En u hebt niet den geringsten twijfel..... 't staat dus onbetwijfelbaar bij u vast, dat hij een testament moet hebben achtergelaten ten gunste zijner beide kinderen? Dat Roger en Karenza als zijn universeele erfgenamen in dit testament genoemd waren?

„Wat ik gezegd heb, houd ik voor gezegd. Mijn overtuiging is nog even sterk, als toen ik destijds de ziekenkamer verliet. 't Is niet de eerste maal, dat ik deze vraag van u hoor. Is uw vertrouwen in mijn woord zoo zwak?"

„Pardon, dokter, zoo moet u mijn vraag niet opnemen. Maar volgens uw eigen woorden was uw vriend hard ziek, toen hij over zijn testament met u sprak. Wat ik u slechts vragen wil, is dit: Heeft uw vriend nadrukkelijk verklaard, dat hij een uitersten wil had gemaakt, of kunnen zijn woorden ook uitgelegd worden in den zin, dat hij voornemens was het te doen? Ik kan mij voorstellen, dat u bij uw zieken vriend in overspannen toestand verkeerde, 't geen natuurlijk tot misverstand aanleiding zou hebben kunnen geven. Het gebeurde na de begrafenis wettigt, dunkt me, dit vermoeden."

De dokter zweeg eenige oogenblikken en verdiepte zich blijkbaar in gedachten.

„Ik weet stellig, dat hij gesproken heeft, zooals ik u heb gezegd. „Ik heb een testament gemaakt, Borlase, en Trefrij heeft het in bewaring."

„En toch, volgens uw eigen woorden, geraakte de notaris in verwarring bij de voorlezing van het testament. Het wil er bij mij niet in, dat een notaris de clausules van een acte, die hij zelf moet geadviseerd hebben, uit het geheugen kan verliezen. En bovendien, uw vriend, Roger Pendragon, was niet de eerste de beste cliënt. 't Betrof hier aanzienlijke bezittingen, zoodat de veronderstelling ondenkbaar is, dat eene beschikking van zoo algemeene strekking in het vergeetboek zou zijn geraakt. Was er van eene verdeeling sprake geweest waarbij aan dezen en genen iets werd toegewezen, dan — ik stem zulks grif toe — zou er omtrent het een en ander verwarring kunnen ontstaan. Maar van zulk een testament met zoo'n enkelvoudige erfstelling den inhoud te vergeten, neen, dat wil er bij mij niet in."

„Hetzelfde heb ik honderden malen gedacht", verzekerde de dokter. „Maar wij mogen niet vergeten, dat Trefry de raadsman en notaris van nagenoeg alle groote landheeren uit dit deel van ons Graafschap was, zoodat Pendragon-Hall in zekeren zin een quentité négligable zou kunnen genoemd worden. Ook moet u niet vergeten, dat hij een oud man was, een notaris in ouderwetschen trant. Hij dronk

een stevig glaasje wijn en kon zelfs met behulp eener hoog opgedreven verbeelding geen dunk van schranderheid vestigen. In zijne laatste levensjaren drukte nagenoeg alle zorg van het omvangrijke kantoor op Adam Chignoweth, die in den waren zin des woords de rechterhand van zijn patroon geworden was. Chignoweth verheugde zich in diens volle vertrouwen. Voeg bij dit alles nog de ongerustheid, die hem geen oogenblik verliet, dat namelijk twijfel aan den gezonden toestand zijner geestvermogens hem in zijn ambtelijke bediening zou schaden."

„Dus, u acht geen twijfel aannemelijk, dat Mr. Pendragon zijne beide kinderen tot universeel erfgenaam heeft ingesteld?"

„Neen," antwoordde de dokter nadrukkelijk.

„Dan moet de waarheid ook te achterhalen zijn. Het testament kan gerechtelijk onderzocht worden. 't Geldt hier geen onderzoek naar iets, waarbij men eeuwen moet teruggaan. Volgens uw eigen woorden dateert de akte van slechts eenige jaren her, zoodat er in dit opzicht geen onoverkomelijke bezwaren in den weg treden."

„Ik ben het volkomen hiermede eens. Maar zooals ik u reeds meen gezegd te hebben, kon ik in die eerste dagen en sindsdien geen stroohalmpje vinden, waaraan mij vast te houden, om tot een oplossing te komen."

„Wat is die Adam Chignoweth voor een man?" vroeg Gwithian. Hoe het kwam, wist hij zelf niet, maar hoewel Chignoweth al den tijd, dat hij met den dokter in gesprek was, zijn gedachten bezighield, was toch tot nu toe zijn naam niet door hem genoemd.

„Ik heb het u reeds gezegd," antwoordde de dokter, „Chignoweth was de rechterhand van zijn patroon. Hij was geen man van wetenschappelijke opleiding, maar toonde zich degelijker doorkneed in het recht dan de notaris zelf. U weet, dat ik hem na de begrafenis bezocht, maar dat bezoek liet me even onkundig, als ik voor mijn gesprek met hem geweest was."

„Was hij trouw aan zijn patroon?"

„Trouw als een hond. Niemand zou trouwer hebben kunnen zijn, dan hij. Ik verbaas mij zelfs daarover, omdat hij zoo karig gesalarieerd werd. Hij moet van meerdere zijden voordeelige aanbiedingen hebben gehad, maar wilde zijn patroon niet in den steek laten. Hij ging letterlijk voor Trefry door dik en dun. Toch bleef hij arm als een kerkrat. Hij had een groot gezin te onderhouden en men vraagt zich dan ook terecht af, hoe hij dat klaar speelde. Zijn vrouw moet wel een bijzonder talent op economisch gebied geweest zijn."

„U zegt, dat hij onmiddellijk na Trefry's dood ging rusten?"

„Ja, hij trok zich uit de werkzaamheden terug en ging bij een zijner getrouwde dochters wonen, wier man, niet ver van Lostwithiel, een hoeve bezat. 't Was daar, dat ik hem bezocht. Maar hij moet nu, naar ik hoor te Fowey wonen."

Gwithian sprak geen woord, maar prentte den naam van deze plaats in zijn geheugen. Hij besloot den volgenden morgen naar Fowey te rijden

HOOFDSTUK XI

't Was heel laat in den avond, dat Gwithian met den dokter naar Pendragon reed, om dezen naar huis te brengen. Maar hij wilde aan het verzoek van den dokter, om hem nog gezelschap te blijven houden, niet voldoen, verlangend als hij was, alleen te zijn en aan zijn gedachten den vrijen loop te geven.

„Mijn woord er op, Trewithen," luidde Borlase's voorspelling, „ik zal geen oog sluiten vannacht. Daar geef ik u een briefje van. Ik was al doodop, toen u me kwaamt bezoeken, maar nu heb ik een gevoel, alsof ik niet moe meer zou kunnen worden. U hebt me weer nader gebracht tot mijn vriend, zoodat ik hem bijna voor me zie, alsof hij nog leeft."

„Misschien had ik beter gedaan, u niet te storen," verontschuldigde zich Gwithian, „want nu boet u uw zoo hoognoodige rust er bij in. Maar 't was me onmogelijk langer te zwijgen. Wellicht zal, bij nader bezien, mijn verhaal u absurd voorkomen, maar ik sta u voor de waarheid er van in."

De dokter antwoordde niet dadelijk. Dan, als uit zijn gedachten wakker geroepen, vroeg hij: „Waar zou toch kleine Karenza nu zijn?"

„U hebt haar, sedert de begrafenis van haar vader, niet meer teruggezien, zegt u?"

„Neen, nooit sindsdien. Wel heb ik me dikwijls harde verwijten gedaan, dat er mijnerzijds niets geschiedde, om verbinding met haar te krijgen en zoodoende de helpende hand aan haar te reiken. Wat had ik echter voor haar kunnen doen? Ik wendde nog pogingen aan om uit te visschen, waarheen ze met haar broeder kon zijn weggevlucht, maar deze pogingen bleven gevolgloos en ik was laks genoeg, om het daarbij te laten."

„Weet u, bijgeval, ook, of er nog iets is voorgevallen, na de voorlezing van het testament, tusschen de beide kinderen en hun stiefmoeder?"

„Neen, ik heb niets daaromtrent gehoord, wat geloof verdient. Wel hebben er praatjes geloopen over een heftig conflict, dat zou zijn uitgebroken, maar geen verstandig mensch heeft er naar willen luisteren. Ik wil u nog iets zeggen, mr. Trewithen. Die vrouw daar op Pendragon-Hall moet wel hellepijnen doorstaan."

„Ik heb nog niets daarvan bemerkt," lachte Gwithian schamper.

„Maar zij moet toch weten, dat, aangenomen zelfs de echtheid van het testament, waardoor zij in het volle bezit van alles geraakte, haar echtgenoot toch nooit de bedoeling kan gehad hebben, zijn kinderen onverzorgd en dakloos achter te laten. Geloof me, er blijft nog zooveel te raden over.

„En toch troost ons het oude spreekwoord: „De waarheid komt vroeg of laat aan het licht!" Maar nu moet ik van u scheiden. Ik wensch u goeden nacht."

Den volgenden ochtend zat Gwithian reeds vroeg aan de ontbijttafel, om aan zijn plan, naar Fowey te rijden, gevolg te geven. Meer dan eens tijdens den rit verbeeldde hij zich, dat het dollemanswerk was, wat hij ondernam. Een vast plan had hij niet ,en als men hem gepolst zou hebben over 't geen hij Chignoweth wilde vragen, zou hij het antwoord schuldig hebben moeten blijven. 't Was zelfs nog twijfelachtig, of hij den man zou kunnen vinden.

Hoe meer hij er over nadacht, des te dieper nestelde zich in hem de overtuiging, dat Roger Pendragon het testament in kwestie toch gemaakt moest hebben, natuurlijk onder den drang zijner vrouw, wier willooze slaaf hij door eigen schuld geworden was. En wat dr. Borlase betreft, deze liet zich door zijn vooroordeelen tegenover mevrouw Pendragon beïnvloeden, zonder eenige verantwoordelijkheid op zijn ouden vriend te willen laden. Welk gewicht konden Karenza's verklaringen en die van haar zwakhoofdigen broeder in de schaal leggen? En wat ging dit alles eigenlijk hèm aan? Hij was, als onder impulsie, naar Cornwall gekomen. Hij had de eenzaamheid gezocht en ze in deze mooie omgeving mogen vinden. En nu ook de rust, na bange en inspannende nachten, tot hem gekomen was, had hij alle reden, om erkentelijk en tevreden te zijn. Waarom zich verder nog in te laten met dingen, die hem eigenlijk volstrekt niet aangingen?

Neen, hij wilde terugkeeren, naar Pendragon-Hall rijden en met Marjorie van den zonnedag en de zomerweelde genieten.

Toch reed hij in noordelijke richting voort, met telkens toenemende versnelling, ongeduldig en driftig als hij was, om zijn doel te bereiken. Reeds was hij St. Austell voorbijgereden, en thans, vlak voor het dorpje Par, moest hij den weg rechts nemen en de laan afrijden, die naar Fowey leidde.

Gwithian was verrukt, toen hij het dorpje binnenreed. De steile heuvels en de nauwe, bochtige straten, de typische huisjes en vooral de stemmige rust, die dit alles omzweefde, verwarmden zijn hart en joegen alle wrevelige gedachten op de vlucht. Niemand scheen hier iets te doen te hebben of gepresseerd te zijn. De menschen groetten elkander en hadden een vriendelijk lachje en een minzaam

woord voor elkander over. Schippers drentelden langs de haven op en neer en bespraken onder het genot van een pijpje de sensatienieuwtjes van den dag. Zelfs de winkeliers schenen vrijen tijd in overvloed te hebben, ofschoon men nog wel in het drukke seizoen was. Ja, Fowey was een stadje van rust..... een stadje, om eens echt van alle vermoeienissen uit te blazen en alle stugheid, uit de wereld daarbuiten, onder deze lieve menschen te vergeten.

Hij stalde zijn auto in de garage van het Fowey-Hotel en sloeg het glooiende pad, dat naar het zeestrand leidde, in. 't Was nu elf uur in den voormiddag en snikheet.

„Ik ben in alle geval blij, dat ik mijn plan heb doorgezet," sprak hij bij zichzelf. „De plaats is dit ritje van veertig kilometer wel waard."

Op zijn wandeling deed hij het post- en telegraafkantoor aan, om naar Adam Chignoweth te informeeren. Een hooghartig juffertje stond hem aan het loket te woord. Ja, er woonde te Fowey wel een man van dien naam. Zijn huis heette „Dahlia Cottage", maar waar het lag, wist zij niet te vertellen. Hij moest zich maar vederop op de hoogte stellen aan het politiebureau.

„Belieft mijnheer een boot?" trad een visscher op hem toe.

„Waar zou men beter kunnen zijn dan hier?" vroeg Gwithian terug.

„Nergens mijnheer, ik zou niet weten waar."

„En je vraagt me, of ik een boot wil."

„Ja, mijnheer, wat zal ik u zeggen. Er zijn lui, die altijd ergens anders willen zijn, dan waar ze zijn, en ik dacht, mogelijk is mijnheer wel een van die lieden."

„En je leeft van dat soort menschen?"

„Om u de waarheid te zeggen, ja, mijnheer. Maar ik zou voor geen geld van hier weg willen. Op mijn woord, mijnheer, ik ontmoet hier vaak menschen, die je maar niet uit het hoofd kunt praten, dat de regenboog altijd ergens anders, dan waar ze zich bevinden, den grond raakt. Die menschen zijn dan ook nergens tevreden. Ze vinden nergens rust."

„Je hoort zeker hier te Fowey thuis?"

„Ja, mijnheer, ik ben hier geboren en getogen."

„Dus je zult nagenoeg alle luitjes hier wel kennen?"

„Ja, op een enkele na, ken ik ze wel allemaal. Toch komen er vele vreemdelingen hierheen..... Dus, mijnheer belieft geen boot? Dan zal ik weer verderop moeten, want ik mag mijn klanten niet verliezen."

„Ik kan je daar geen ongelijk in geven. Waarheen zou je me aanraden te gaan, als ik bij geval een boot van je huur?"

„Wel, mijnheer, u kunt Lostwith voorbij varen..... Mevagissey of Polperra. 't Hangt natuurlijk er van af, wat u besteden kunt. Als u arm is en slechts een shilling te spendeeren hebt, zou ik u Polruan aanbevelen."

„Ik ben heel, heel arm," lachte Gwithian. „Meer dan een shilling zou ik heusch niet kunnen missen."

Hij sprong, zonder verder nog iets te zeggen, in de boot, terwijl

de man de riemen aanzette en de smalle waterstrook binnenvoer, die Polruan van Fowey scheidde.

„'t Is hier een mooie streek: ik kan mijn oogen niet genoeg den kost geven," prees Gwithian. „En de menschen hier zijn dol op bloemen, naar ik meen te zien....."

„Bloemen? Hoe komt u daarbij?" verwonderde zich de man.

„Ik heb hooren praten van „Dahlia Cottage" en stel me voor, dat daaromheen wel dahlia-velden zullen zijn.

„Niets daarvan, mijnheer. Ik ken „Dahlia Cottage" goed. Maar u zult er geen dahlia kunnen vinden. De man, die er woont, zegt niet meer dan hij zeggen moet; hij is potdicht, zooals we dat hier noemen. Als u hem vraagt, hoe laat het is, geeft hij u nauwelijks asem. Kijk, u kunt het huis van hier uit zien. Ziet u het hotel, daarginds? Welnu, verder op, achter dat hotel ziet u een rij huizen. En daarachter is weer een rij. Daar woont hij, mijnheer."

„'t Moet een mooi huis zijn," waagde Gwithian.

„Zeg u dat wel! Ja „Dahlia Cottage" is mooi. Die Adam Chignoweth zit er warmpjes in, maar ik zou toch niet met hem willen ruilen. Want met al zijn geld, geloof ik niet, dat de man gelukkig is. Kent u hem, mijnheer?"

„Neen, ik heb hem nog nooit in mijn leven gezien."

„Van mij zelf gesproken ben ik wat men noemt een karakter. Groote menschen spreken van filosoof. Maar ik blaas me daarover niet op. Ik ben nooit een zwoeger geweest; aan ploeteren heb ik het land. Zoodoende ben ik ook altijd straatarm gebleven. Maar een pint bier wil ik er onder verwedden, dat ik gelukkiger ben dan die Chignoweth."

„Waarom vertel je me dat?"

„Wel, wat zal ik u zeggen? Die Adam Chignoweth trekt doorloopend een gezicht, alsof hem zijn ontbijt nog zuurder smaakt dan azijn. Ja, zijn huis is mooi, en hij heeft een trouwe ziel, die voor hem zorgt en zijn boel bereddert. Alles ziet er fleurig bij hem uit. Maar er komt nooit een lachje op zijn gezicht, nooit een vriendelijk woord op zijn lippen. Wat ik nu wil zeggen, is dit. Als geld werkelijk iets waard is, dan moet het ook gelukkig kunnen maken. En gelukkig..... neen, dat is die Chignoweth niet."

„Hoe is die man aan zijn geld gekomen?"

„Vraag het aan een maanbewoner, die kan het u mogelijk beter zeggen dan ik. Een paar jaar geleden is hij hierheen gekomen, en nu woont hij hier nog. Dit is alles, wat ik verder weet. Men vertelt, dat hij eerst bij zijn dochter inwoonde, die met een farmer is getrouwd, maar dit zou ik niet met zekerheid kunnen zeggen..... Nu zijn we er. Wilt u hier te Polruan aan wal stappen of varen we direct terug?"

„Ik wensch den heuvel op te tippelen," besloot Gwithian, „en dan kom ik terug. Tegen lunchtijd wil ik weer in het hotel zijn."

„Dan blijf ik hier. Ik presseer u niet. Er is niemand, die op mij wacht. Hebt u, bijgeval, wat tabak voor me?"

Gwithian vulde 's mans tabaksdoos en sloeg de dorpsstraat in.

Dan, na een kort wandelingetje, ontdekte hij een aardig zitje. Hij liet zich behaaglijk nedervallen en tuurde een tijdlang voor zich uit naar de in zonnegoud deinende zee.

Nu wist hij, waar Adam Chignoweth woonde. Hij was nu zonder moeite en zonder argwaan te wekken er achter gekomen, hoe er over den man, dien hij zocht, geoordeeld was. En die man was thans in goeden doen en leefde op grooten voet, volgens landelijke opvatting. Hij had aanvankelijk bijna gehoopt, dien Chignoweth niet te kunnen vinden, indien hij daarin mocht slagen, ten minste van zijn ongemotiveerde verdenkingen voorgoed genezen te worden. Maar had niet dr. Borlase van hem gezegd, dat hij arm was als een kerkrat en nauwelijks zichzelf en zijn gezin van het broodnoodige kon voorzien? En nu had die bootsman hem verteld, dat hij er warmpjes in zat en een nog al aanzienlijk huisje bewoonde. Hoe rijmde zich dat?

Hij keek in de richting van het huis, dat de bootsman hem had aangeduid. Ja, 't was een comfortabele kleine villa, met een mooien tuin er om heen. Om zoo'n landhuisje te kunnen bewonen, moest men minstens vier- à vijfhonderd pond 's jaars te verteren hebben. Vanwaar kreeg hij dat geld? En toch, de bootsman vertelde het immers, was die Chignoweth niet gelukkig. Gwithian sprong overeind. Was het hem in 't hoofd geslagen? Welk recht had hij, om zich met andermans zaken in te laten? En wat gingen hem, welbeschouwd, de meeningen van dr. Borlase aan? Hij wilde er liever maar niet langer over tobben.

Hij keerde naar het haventje terug, waar de bootsman wachtte.

„Kostelijke tabak, mijnheer, kostelijk," riep de man hem toe. „Ik heb nog nooit zoo'n puikje gerookt. 't Is of ik een ander mensch er van ben geworden."

Gwithian deed, alsof hij niets hoorde. Ook gedurende den ganschen terugweg bleef hij zwijgend en in zichzelf gekeerd.

„Ik ben blij, dat ik hierheen ben gekomen," sprak hij bij zichzelf, toen hij weer heuvelopwaarts naar het hotel ging. „'t Is een heerlijk verzetje geweest. Ik vind Fowey wel een van de doddigste plaatsjes, die ik kan. Ik ga nu kalmpjes lunchen en dan met matige versnelling langs Bodmin en Goss Moors naar huis."

Toen hij zijn lunch genomen had, ging hij echter niet naar de garage, maar besteeg den heuvel achter het hotel, in de richting van het landhuisje, dat de bootsman had aangeduid.

Ja, hier was het. De naam stond voluit op de groene tuinpoort. „Dahlia Cottage". Maar het was meer dan een cottage, een volslagen villa. Het kiezelpad, dat naar het huis leidde, was zorgvuldig gewied, en de bloembedden tusschen de geschoren gazons geurden in weelderigen zomerbloei. Rozen, overal rozen, in de zeldzaamste variëteiten. De veranda, die bijna het geheele huis omsloot, scheen pas opnieuw geverfd. Ook de raamkozijnen en deuren gaven duidelijk blijk, dat de schilder en decorateur er nog pas de hand aan hadden gehad. Geen spoor van zuinigheid of armoede was te ontdekken. Gwithian vertraagde bij de tuinpoort even zijn schreden; hij scheen met zichzelf in twijfel, wat te doen.

Er verscheen een man uit de voordeur, die langzaam het tuinpad insloeg en zich in de schaduw van een hooge heg, uit fuchsia's gevormd, op een bank liet nedervallen. Hij had een achtenswaardig voorkomen en was in donker laken gekleed, een onberispelijk type van een dorpsburgemeester, dorpsgeneesheer, dorpsnotaris of landheer. Gwithian opende de tuinpoort en richtte zich naar de bank.

„Mr. Adam Chignoweth, als ik mij niet vergis....."

De man keek half angstig op, met dien eigenaardigen blik, dien men gewoonlijk pleegt te zien, als iemand zich onverwacht bij zijn naam hoort noemen. Dan mat hij Gwithian van het hoofd tot de voeten.

„Ja, mijnheer, ik ben Adam Chignoweth. Kan ik bijgeval iets voor u doen?"

De stem klonk wat hard en als van metaal, maar had een beschaafden toon. Gwithian zag op het eerste gezicht, dat mr. Adam Chignoweth geen gewoon menschenkind was. Hij scheen omtrent zeventig jaren oud en was sterk en forsch gebouwd. Hij droeg een zwarten zacht-vilten hoed, die zijn kaal hoofd maskeerde, en zijn gezicht was glad geschoren; slechts een kort, grijs baardje verborg het bovengedeelte van zijn hals. Zijn kin was rechthoekig en breed, zijn neus wijd gevleugeld.

„En u wenscht mij te zien..... mij te spreken?" Adam Chignoweth's oogen spiedden vragen naar den jongen man.

„Ja, ten minste als u dezelfde mr. Chignoweth is, die eens de zaakgelastigde en vertrouweling van mr. Thomas Trefry was."

„Betreft uw komst kantoor-aangelegenheden uit den tijd van mr. Trefry? Hij is al verscheidene jaren dood, en ik heb mij sindsdien met geen rechtszaken meer ingelaten."

„Ik heb eens een Tom Trefry ontmoet, die naar hij voorgaf de jongste zoon van mr. Thomas Trefry was. Ik heb hem nu een tijd lang uit het oog verloren en zou gaarne wenschen te vernemen, waar hij zich bevindt."

De man sloeg Gwithian nieuwsgierig, zoo niet achterdochtig, gade.

„Is dat de reden van uw bezoek?" vroeg hij. „Dan moet ik u tot mijn spijt zeggen, dat u hier niet aan het adres zijt, om inlichtingen te bekomen betreffende den jongen mr. Tom. Trouwens, ik zou u ook niet van inlichtingen kunnen dienen, daar ik geen flauw vermoeden heb, waar hij zich op het oogenblik zou kunnen bevinden. Ik heb in jaren niet van hem gehoord. Zijn vader," liet hij er koud op volgen, „heeft niet veel pleizier aan hem beleefd."

„Dus, u hebt met de Trefry's geen relaties meer onderhouden?" informeerde Gwithian. Hij voelde, dat hij op een delicaat terrein was beland en riep al zijne gedachten te hulp, om zonder achterdocht te wekken op zijn à propos te komen.

„Luister eens, mijnheer, ik wil gaarne beleefd tegenover u blijven, maar aleer tot verdere beantwoording uwer vragen over te gaan, zou ik eerst graag van u vernemen, met wien ik de eer of het

genoegen heb te spreken en waarom u mij is komen opzoeken. Ik kan mij namelijk niet herinneren, u ooit gezien te hebben."

„U hebt gelijk," beaamde Gwithian. „Ik ben een wildvreemde voor u. Maar een uur of drie geleden maakte ik een boottochtje naar Polruan en hoorde toen toevallig door den bootsman uw naam noemen."

„Een bootsman? Wat heeft die met mijn naam te maken? Ik heb met geen der bootslieden van Fowey iets uit te staan."

Hij werd opgewonden en achterdochtig, en Gwithian begon te beseffen, dat hij met de grootste omzichtigheid verder te werk moest gaan.

„Uw naam viel heel toevallig in ons gesprek," lachte Gwithian geruststellend; „ik had het over een huis, dat men mij als „Dahlia Cottage" had aangeduid, en toen vertelde mij de bootsman, dat daar mr. Adam Chignoweth woonde."

„En waarom sprak u over „Dahlia Cotaage"?"

„Dat zou ik u niet meer kunnen zeggen. Ik hoorde er toevallig over spreken en zou waarschijnlijk den naam al vergeten zijn, als niet de herinnering aan u er aan verbonden was."

„Welke beteekenis heeft voor u mijn naam?"

„Ik had u hooren noemen als zaakgelastigde en vertrouweling van mr. Trefry."

„In verband waarmee? U hebt me nog niet eens uw naam genoemd."

„Mijn naam heeft voor u geen beteekenis," lachte Gwithian.

„Toch zou ik hem gaarne van u vernemen."

„Ik zeide het u reeds, mr. Chignoweth, ik ben een wildvreemde voor u."

„En wat bevoegt u dan hierheen te komen?"

„Ik heb u, meen ik, reeds ten halve ingelicht. Vóór nog slechts enkele uren had ik geen flauw idee om naar Fowey te rijden. Toen hoorde ik uw naam en bij de herinnering, die toen ontwaakte, dat u namelijk de vertrouweling is geweest van Tom Trefry's vader, van wien ik in langen tijd niets meer hoorde, heb ik de stoute schoenen aangetrokken en ben hierheen gekomen."

„Dus, u komt om inlichtingen betreffende hem? Ik kan ze u niet geven, zooals ik reeds zeide. Of hij dood, dan wel in leven is, in Engeland of ergens elders, ik zou het, zelfs bij geen gissen, kunnen zeggen. Is dit alles, wat u mij hebt te vragen? Zoo ja, dan zal het wel overbodig zijn, mij nog langer op te houden."

„Neen, ik ben nog niet uitgesproken," verklaarde Gwithian, terwijl hij zijn best deed zijn bij-oogmerk te verbergen. „Mijn samentreffen met u wekt ook nog andere herinneringen bij mij op. De wereld is wel klein, als men ze op de keper beschouwt."

„Ik begrijp niet, wat u bedoelt. Uw uitlating is overigens wel origineel."

Gwithian werd zich bewust, dat hij dezen man ontactisch en lomp tegemoet getreden was. 't Ware achteraf beschouwd verstandiger

geweest eerst een wel overlegd plan vast te stellen, om alle achterdocht en wantrouwen te voorkomen. Nu zag hij in zijn oogen argwaan en elk zijner woorden getuigde van achterhoudendheid.

„U zult mij ongetwijfeld impertinent vinden," antwoordde de jonge man. Doch u moet mijn wijze van optreden maar door de vingers zien. Ik ben gedurende den oorlog onder de wapenen geweest. Mogelijk kan mij dit tot verontschuldiging dienen."

„Alles goed en wel. Maar wat gaat mij dit aan?"

„Ik ga het u zeggen," suste Gwithian. „Daar was, gelijktijdig met mij, nog een jonge man onder de wapenen, wiens lotgevallen mij interesseerden, en een bemoeial, als ik van nature ben, was ik van de eerste ontmoeting af besloten, bij de eerste de beste gelegenheid, die zich na de demobilisatie zou voordoen, op informaties uit te stappen. En zulk een gelegenheid biedt zich nu ongezocht aan mij aan."

't Werd Adam Chignoweth te moede, alsof hij zich voor een steeds ingewikkelder vraag zag geplaatst.

„Welke jonge man..... Wat voor lotgevallen..... Wat gaat het mij welbeschouwd aan?" vroeg hij als in één adem.

„Die jonge man noemde zich Roger Pendragon," liet Gwithian langzaam er op volgen.

In zijn volle lengte hief Chignoweth zich nu driftig op, en Gwithian verbeeldde zich, dat hij bleek werd.

„Wat weet u van dien Roger Pendragon af?"

„Hij heeft onder dezelfde wapenen met mij gediend."

„En u is in aanraking met hem geweest..... u hebt hem gesproken?"

„Ja."

„Kan u zich nog herinneren wanneer?"

„Ik zou u den datum niet kunnen zeggen, maar ontmoet en gesproken heb ik hem."

Nu viel er niet meer aan te twijfelen: de klank van Roger Pendragon's naam had op Adam Chignoweth diepen indruk gemaakt. Hij draaide onrustig op zijn bank heen en weer en keek Gwithian met groote vraagoogen aan.

„Heeft hij bijgeval met u over mij gesproken?"

„Dat zou ik mij niet meer kunnen herinneren."

„En waarom brengt u hem dan ter sprake?"

Nu was Gwithian aan de beurt om achterdochtig te worden. Alle twijfel was hier uitgesloten, Chignoweth verkeerde in hevige spanning. Zijn lippen waren voortdurend in beweging en zijn oogen kregen een angstige uitdrukking.

„Hebt u Roger Pendragon gekend?" waagde Gwithian.

„Waartoe vraagt u dit?"

„U hebt gelijk, mr. Chignoweth. Natuurlijk moet u hem gekend hebben. U waart immers de vertrouweling van mr. Trefry en was deze niet de notaris van de Pendragons?"

„Maar 't was over den jongen Pendragon, dat we het hadden. Zijn vader, mr. Roger Pendragon, is reeds vóór den oorlog overleden."

Juist. En is u het niet geweest, die zich met zijn testament belastte?"

Vergiste zich Gwithian, of werd inderdaad de kleur van den man nog witter, dan zij reeds was? Leken zijn trekken niet verwrongen? Maar 't was een verandering van slechts korten duur, want na enkele seconden waren bij Adam Chignoweth de oude koelbloedigheid en zelfbeheersching teruggekeerd.

„U dwaalt," sprak hij kortaf; „niet ik belastte mij met het testament. Trouwens, u hebt zelf het reeds gezegd, mr. Trefry was de raadsman van Roger Pendragon's vader."

„Dus u staat er heelemaal buiten?"

„Excuseer me een terechtwijzing. Uw nieuwsgierigheid gaat te ver. Wat beweegt u, die voorgeeft een vreemdeling te zijn, u met aangelegenheden van de Pendragon's in te laten?"

„Ik heb zijn zoon gekend," verontschuldigde zich Gwithian.

Adam Chignoweth was tot zijn gewone bedaardheid teruggekeerd. Hij haalde een pijp uit zijn zak, stopte ze en hield met rustige vingers een brandenden lucifer boven den kop.

„Was u intiem met den jongen Pendragon?"

„Niet zoo bijzonder, mr. Chignoweth."

„Toch in elk geval intiem genoeg, om hem aanleiding te kunnen geven, over zijns vaders testament met u te spreken. Heeft hij bijgeval u hierheen gezonden? Maar neen, dat is ondenkbaar, want hij behoort onder de gesneuvelden."

„Dus, hij is gesneuveld?"

„Ja, ik heb de officieele mededeeling in de krant gelezen."

„Het bericht, dat mij bereikte, vermeldde slechts zijn verwonding en vermissing. Er hebben zich bij massa's van die vergissingen voorgedaan. Velen, die als gesneuveld op de doodenlijsten stonden, zijn later verminkt of zonder letsel teruggekeerd."

„En behoort ook hij tot die gelukkigen?" vroeg Adam Chignoweth gehaast. „Heeft u van zijn terugkeer bijgeval gehoord?"

„De gelegenheid daartoe is voor mij ongunstig geweest. Onmiddellijk na den oorlog ben ik naar Afrika scheep gegaan en nu eerst sinds enkele dagen gerepatrieerd. Slechts het gerucht van zijn terugkeer is tot mij doorgedrongen. Als hij werkelijk nog leeft, zal ik mijn best doen hem te vinden. Me dunkt, hij moet dan wel den een of anderen dag van zich laten hooren. Als het waar is, wat hij me vertelde, moeten zijn zuster en hij zelf allerschandelijkst bedrogen zijn."

„En u hecht geloof aan zijn woorden?"

„Ik weet niet, wat ik er van gelooven moet."

„Wist ik het maar." Deze woorden kwamen als een zucht uit Adam Chignoweth's keel. Dan, met een vriendelijker blik op Gwithian, vervolgde hij: „U is er in geslaagd mijne nieuwsgierigheid te prikkelen. Zooals ik u reeds zeide, was ik op mr. Trefry's kantoor werkzaam, toen mr. Roger Pendragon zijn testament maakte. Ook nopens de opening van het testament, waarbij ik echter niet tegenwoordig was, zijn alle omstandigheden mij bekend..... Zou u mij nauwkeurig

kunnen inlichten, hoe de jonge Roger Pendragon zich over zijns vaders testament heeft uitgelaten?"

„Ik zal u alles mededeelen, wat ik mij nog kan herinneren. Zijn vader had kort voor zijn dood aan zijne zuster en hem de verzekering gegeven, dat zij alles van hem zouden erven. Aan hunne stiefmoeder was een jaargeld tot haar dood verzekerd. Maar na het overlijden van hun vader bleek juist het tegendeel. De beide kinderen waren in het testament voorbijgegaan, alsof zij niet bestonden, terwijl de aanzienlijke nalatenschap in zijn geheel aan de stiefmoeder verviel."

„Is dat alles, wat hij u vertelde?"

„Ja, zoover ik mij kan herinneren is het alles."

„Maar nu weet ik nog altijd niet, hoe u heet."

„Mijn naam is voor u een holle klank, al is hij ook van een echten Cornwaller komaf. U hebt mogelijk de Rosewarne's wel eens hooren noemen?"

„Dus, u heet Rosewarne?"

„Ja, mr. Chignoweth."

Die naam was niet geheel uit de lucht gegrepen; in zekeren zin had Gwithian recht, zich aldus te noemen. Rosewarne was de meisjesnaam van zijne moeder en hij had dezen tegelijk met dien van Gwithian bij zijn dood ontvangen.

„Komaan, mr. Rosewarne, laat nu ook ik eens openhartig zijn. Dat testament, waarover we spreken, werd door mr. Roger Pendragon na een verwoeden zielestrijd letterlijk gedicteerd, zooals het na zijn dood werd voorgelezen. Die beide kinderen waren een doorn in het vleesch voor hun vader; hun optreden tegenover hunne stiefmoeder ging alle palen en perken te buiten. Allerlei bijnamen en smaadwoorden werden haar naar het hoofd geslingerd, en wat hun vader ook beproefde, om hen tot rede te brengen, het mocht hem niet gelukken. Het gevolg dan ook was hunne wegzending naar een opvoedingsgesticht. En 't werd naderhand er niet beter op. Toen mr. Pendragon op zijn ziekbed lag, dat zijn sterfbed zou worden, ontving hij van hen een brief, die voor hunne stiefmoeder zoo krenkend was, dat hij er toe besloot, hen te onterven. En aan dat besluit heeft mr. Pendragon gevolg gegeven. Mr. Trefry werd bij den zieke ontboden en het testament werd voltrokken."

„Had mr. Trefry niet juist een bloedstorting gehad? Ook weet ik van hooren zeggen, dat hij bij de voorlezing van het testament geheel overstuur is geweest."

„Mr. Trefry's geestvermogens waren ongetwijfeld verzwakt, en het is mij niet ontgaan, dat hij zich het lot van de beide kinderen nog al sterk heeft aangetrokken. Maar het testament is onbetwistbaar; 't was de letterlijk uitgesproken wil van den testateur. Alle twijfel dienaangaande is uitgesloten.

Adam Chignoweth had zijn terughoudenheid laten varen en uitte zich nu open en vrij. Blijkbaar gevoelde hij zich beter op zijn gemak. Gwithian's vragende oogen hinderden hem schijnbaar niet

meer. En toch was de jonge man nog slechts ten halve voldaan. Want als er iemand bij machte was, al zijne twijfelingen weg te nemen, was het wel deze man. Wat moeite hij zich ook deed om het zoo pas gehoorde in verband te brengen met dr. Borlase's conclusies, het wilde hem niet gelukken. Het besluit stond daarom al bij hem vast, den dokter opnieuw te gaan bezoeken en zijne opinie in te winnen. Maar hij liet Adam Chignoweth van zijne weifelingen niets bemerken.

„En heb ik u goed verstaan, mr. Rosewarne? Heeft de jonge Roger Pendragon ook over zijne zuster met u gesproken?"

„Ja, ook over haar liet hij zich tegenover mij uit. Naderhand vernam ik, dat zij getrouwd is en ergens in Schotland woont."

„Ik hoop voor haar, dat het zoo is. U begrijpt, dat ik die beiden alle goeds toewensch. Zeker, hun vader is hardvochtig tegenover hen geweest. Hij had hen niet zwaarder kunnen straffen. Maar die straf was niet onverdiend. Ik hoop nu maar, dat zij gelukkig getrouwd is. En ook voor den jongen Pendragon wensch ik, dat hij behouden in Engeland is teruggekeerd en dat het hem wel moge gaan."

„Deze hoop deel ik met u," stemde Gwithian bij. „Maar nog een enkele vraag zij mij vergund. Hield mevrouw Pendragon van hare stiefkinderen? Was zij lief voor hen?"

Thans kon Gwithian zich niet vergist hebben. Een spottend lachje gleed over Chignoweth's lippen, die hem pijnlijk aandeed.

„Het spijt me, u hierop het antwoord schuldig te moeten blijven. Ik heb de familie te weinig gekend, om een oordeel, dat voor u waarde heeft, uit te spreken. U weet, ik was slechts zaakgelastigde van mr. Trefry. Maar als ik op hooren zeggen afga, moet zij voor de kinderen van mr. Pendragon bijzonder hartelijk geweest zijn."

„Dan verwonder ik mij, dat zij voor hunne belangen niet is opgekomen," merkte Gwithian op. „Zij had hun toch minstens ter wille kunnen zijn."

„Zooals ik reeds zei, ben ik onbevoegd hierover te oordeelen. Mijne levensomstandigheden hebben mij te ver verwijderd gehouden van de Pendragons en hunne omgeving, zoodat bij mij hun doen en laten slechts op gissingen berust. Na den dood van mr. Trefry, en dat is nu zoo wat negen jaren geleden, heb ik van mevrouw Pendragon niets meer gehoord of gezien."

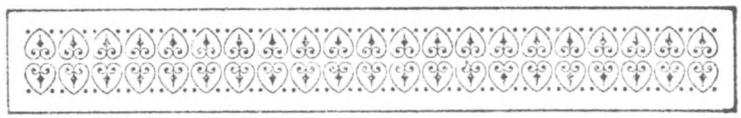

HOOFDSTUK XII

Gwithian had zijne oogen strak op hem gevestigd gehouden, maar niets onbetrouwbaars waargenomen. In woord noch uitdrukking lag eenig symptoom van huichelarij. Geen oogenblik dan ook twijfelde hij aan de waarheid van Chignoweth's woorden, en toen hij eindelijk afscheid nam, was het met een gevoel van dank voor de tegemoet komende vertrouwelijkheid, die hij jegens hem aan den dag had gelegd. Maar terwijl hij den heuvel afdaalde, op zijn terugweg naar het hotel, moest hij onwillekeurig lachen over zijn wedervaren.

In de eerste oogenblikken van het langgerekte onderhoud had de bewoner van „Dahlia Cottage" hem meer vermaakt dan belangstelling ingeboezemd. Eerst van lieverlede was de overtuiging in hem ontwaakt, dat die man geloof verdiende en waarheid sprak. De beslistheid van zijn toon en de ongekunsteldheid van zijn woord hadden indruk op hem gemaakt en zelfs twijfel doen ontstaan, of dr. Borlase wel oprecht en eerlijk tegenover hem was.

Maar nu begon de twijfel weer te ontwaken. Zou hij me wat voorgelogen hebben? Vooral de laatste verklaring uit zijn mond, dat hij in nagenoeg neger jaren tijds niets van Mevrouw Pendragon had gehoord, klonk hem als een fatale leugen na. Hij had het immers gezien met eigen oogen, dat mevrouw Pendragon briefwisseling met hem onderhield. Had niet de brief gesloten en gezegeld op de kleine schrijftafel in de zaal gelegen, waar hij thee had gedronken? Die brief moest toch ongetwijfeld zijne bestemming bereikt hebben.

Nu bevond Gwithian zich op den terugweg. Maar zijne gedachten waren te verdeeld, om behoorlijk er op te kunnen letten. Hij stuurde bijna instinctmatig, zoodat hij op een gegeven oogenblik niet eens meer wist, waar hij zich bevond. Hij zag zich voor een kruisweg geplaatst. Welke richting moest hij inslaan? Hij koos op goed geluk af en reed in overpeinzing door. Die leugen van Adam

Chignoweth danste hem benevelend voor oogen en hij zag een berg van gissingen voor zijn vermoeiden blik oprijzen. Mogelijkheden, waaraan hij tot heden niet had gedacht, doemden in zwarten sluier voor hem op.

Iets nieuws was hij eigenlijk niet te weten gekomen, en toch, een inwendige stem verzekerde het hem, dit bezoek aan Fowey zou voor hem niet zonder gevolgen blijven. Elk woord, op „Dahlia Cottage" gesproken, werd in de herinnering teruggeroepen; elke trek op Chignoweth's gelaat, elke flikkering in diens oog werden nogmaals ontleed, om van alle twijfelingen en argwaan tot zekerheid te geraken. Dat Mr. Chignoweth achterdochtig was, stond vóór alles bij hem vast. En een volkomen onschuldig mensch kon niet achterdochtig zijn, niet zoo angstig tot iemand opzien, niet zoo ongeduldig navraag doen naar wat anderen wisten te vertellen.

Dàt stond vast, Adam Chignoweth was niet gerust. Er bestond iets, wat hem angstig maakte, hem op zijn hoede deed zijn. Wat dit iets was, wist Gwithian nog niet. Maar dat er iets knaagde aan zijn hart, dat zijn geweten hem geen rust liet, daaraan viel niet te twijfelen. De fatale leugen, waarmede het onderhoud in den tuin van „Dahlia Cottage" geëindigd was, was daarvan een afdoend bewijs.

De auto vloog wiegend en huppelend heuvel op, heuvel af, door nauwe kronkelwegen en langs eenzaam gelegen hoeven. Maar Gwithian sloeg daarop geen acht. Een soort detectiven-koorts had hem aangegrepen, en hij was zich maar al te wel bewust, dat hij eerst tot kalmte zou geraken, als dat gewirwar van twijfelingen was weggenomen.

Thans, aan het einde van een steilen weg, wist hij zich nauwkeurig te orienteeren.

„Goss Moors," mompelde hij. Mijlen ver strekte zich een doodsche en open vlakte uit, zonder eenige afwisseling of bekoorlijkheid. Geen leven viel er te bespeuren. Men zou, in geheel Engeland, nergens een streek hebben kunnen aanwijzen, zoo onherbergzaam en desolaat als deze.

Plotseling stopte de auto. Aan zijn rechterhand grijnsde de nog doodsche vlakte, terwijl aan de linkerhand de Roche Rock zijn spitsig hoofd door de wolken heenstak. Bergen klei verhieven zich van nabij en van verre boven zandige afgronden.

Welk verband er was tusschen de natuur, die hem omringde, en zijn niet te stuiten gedachtenloop, hij zou het bezwaarlijk hebben kunnen zeggen. Maar er drong een onverwacht licht door zijne peinzensmoede hersenen, een licht, dat klaarheid en oplossing bracht en all. onzekerheid en twijfel op de vlucht dreef.

Die Adam Chignoweth was klerk geweest bij mr. Trefry. Hij was toen arm als een kerkrat, zooals dr. Borlase uit eigen ervaring wist te vertellen, en 't kostte hem heel wat hoofdbreken, zijn gezin en zichzelf te onderhouden. Toen, onmiddellijk na Trefry's dood, was hij stil gaan leven, eerst quasi bij zijn dochter, om vervolgens te

Fowey zich als een vermogend man te vestigen. En dat weelderige leventje duurde nu al ettelijke jaren. Hoe was hij aan dat geld gekomen? De oplossing lag voor de hand. Mevrouw Pendragon moest het hem gegeven hebben. En ook de verwarring van mr. Trefry, toen hij na de begrafenis van mr. Pendragon het testament voorlas, kreeg nu een afdoende belichting. Want was niet de inhoud van dat testament voor den onkreukbaren magistraat een even groot raadsel geweest, als voor de beide weezen en voor den dokter? En de eenige, die er van profiteerde, had het bedongen Judasloon betaald: Adam Chignoweth was door de vervalsching van het testament een man in bonis geworden. Het voorgelezen testament was niet de wil van den ontslapene geweest, maar van de misdadige vrouw, die geen piëteit voor een doode en zijn achtergebleven weezen kende.

Ja, zoo, zoo zat de vork in den steel. Adam Chignoweth had zich van een valsche handteekening bediend en tegenover zijn patroon en diens cliënt een helsche fraude gepleegd.

Maar kon Gwithian hiervan wel iets bewijzen? De vermoedens, die bij hem oprezen, mochten in zijn oogen al voldongen feiten zijn, in werkelijkheid waren het vermoedens en zouden het wel vermoedens blijven. Daar viel nu eenmaal niets aan te veranderen.

Weer vloog de auto in gelijkmatige jacht vooruit. 't Ging nu voorbij Fraddon, Indian Queen's, Blue Anchor, Ladock, Tresillian.....

Hij wilde zijn gedachten afleiden en al zijn wedervaren van dien dag vergeten. Was het niet dwaas zijn rust voor andere belangen op te offeren? Natuurlijk, en in dit opzicht bleven zijne gevoelens onveranderd, de toestand van Karenza en haar ongelukkigen broeder dwong diepe deernis af en geen oogenblik dacht hij er aan, hun de beloofde hulp te ontzeggen. Hij vond het zelfs een aangename plicht, de beide weezen ter wille te zijn, en zou zich ongaarne daaraan ontrekken. In welk opzicht hij hen kon helpen, moest hij aan den tijd en aan de omstandigheden overlaten.

Toen hij Cromlech Cottage naderde, overweldigde hem een vreemdsoortig gevoel, als ware hij een dubbelganger van Don Quichotte en als had hij tegen windmolens moeten vechten.

„Hebt u reeds thee gehad, mijnheer?" groette Cradock bezorgd.

„Neen, Cradock, nog niet. Maar mijn verlangen naar thee is groot."

„Ik zal er gauw voor zorgen. Een genoeglijken dag gehad, mijnheer?"

„Dat schikt wel, Cradock; ik heb heel wat moois gezien. Is er nog iemand geweest?"

„Bezoekers, neen. Maar een lakei van Pendragon-Hall heeft een brief gebracht."

Gwithian opende den brief en las:

„Waarde Mr. Trewithen,

„Het jonge volkje heeft een kleine tennispartij georganiseerd, en wel tegen Zaterdagnamiddag. Zij rekenen beslist op uwe komst,

Een afwijzend bericht zou hen diep teleurstellen. Ik hoop, dat u aan hun wensch gevolg zult geven. Zou u ook mij 't genoegen willen doen te blijven dineeren? De kinderen verheugen zich reeds bij voorbaat in het vooruitzicht op uwe komst. Marjorie is vanochtend met hoofdpijn opgestaan en ziet er nog bleekjes uit, maar gelukkig gevoelt zij zich weder wel. In de blijde verwachting, u Zaterdag te zien, verblijf ik met bijzondere gevoelens jegens u, Anna Pendragon."

„Dat vind ik lief van mevrouw Pendragon," lachte Gwithian verrast, „En natuurlijk ben ik van de partij. Ik zal maar direct terugschrijven."

Maar de brief, dien hij zich voornam te schrijven, bleef ongeschreven. Hoe het kwam, begreep hij zelf niet, maar een natuurlijke weerzin kwam in verzet tegen zijn voornemen. Als eens alles, wat hij geloofde, waar was, hoe kon hij dan op eene uitnoodiging van mevrouw Pendragon ingaan? Kon hij aan hare tafel aanzitten, en...?

Hij vroeg zich nieuwsgierig af, of Adam Chignoweth haar ook over het bezoek zou schrijven, dat hij vandaag ontvangen had. Indien zijn vermoedens hem niet bedrogen, zouden zoowel hij als deze vrouw achter de onschuldigste dingen de meest fatale beweegredenen zoeken. En als Adam Chignoweth haar nauwkeurig zou inlichten, hoe die onverwachte bezoeker er had uitgezien, zou hij dan geen gevaar loopen herkend te worden? Had hij niet dwaas, of erger nog, gehandeld, door zijn waren naam te verzwijgen en een onwaren te fingeeren? Hij was er na aan toe, zijn tocht naar Fowey te betreuren. In geen geval wilde hij vandaag den brief beantwoorden. Hij had morgen daarvoor nog overvloedig tijd.

Hij liep de tuindeur uit en keek droomerig in de verte. Een kleine glooiende weg, een afstand van een kwart mijl op gissing, scheidde hem van een riviertje, waarachter een hooge rots zich verhief. Nog verder, voorbij het water, strekten zich de Pendragonwouden uit. Ja, het landschap was betooverend en zoo vreemd aan verontrustende voorgevoelens. En toch onderging hij een gewaarwording, als dreigden hem onrustwolken uit de lucht. Hij zag weer de spookverschijnselen van den eersten nacht, hij hoorde stemmen, die hem deden huiveren. En sedert dien anderen nacht, toen hij in de donkere gang onder den vloer geworsteld had, had hij van Karenza en haar broeder taal noch teeken meer vernomen. Bij Cradock was alle vrees en onzekerheid geweken, en de overtuiging, dat hij de speelbal zijner verbeelding moet geweest zijn, begon reeds meer en meer veld te winnen. Hij keerde naar huis terug, om zich door een bad te verfrisschen en dan voor het diner te kleeden. Uren later viel het doffe maanlicht op Cromlech Cottage en omgeving, terwijl de nachtelijke stilte van den slaap der natuur getuigde.

Gwithian bleef op; hij gevoelde nog geen drang tot slapen. Zijne gedachten lieten hem geen rust, zijn zenuwen waren te overspannen. Cradock was tegen tienen naar bed gegaan, na zijn gebruikelijken nachtgroet en zijn gebruikelijke vraag, of mijnheer nog iets wenschte,

tot zijn meester gericht te hebben. Toen was Gwithian voor een wandeling uitgegaan. 't Lag aanvankelijk in zijn voornemen, naar Pendragon te wandelen en dr. Borlase te bezoeken, maar op dit voornemen kwam hij terug, toen hij het dorp reeds was genaderd. Zijn gemoedsstemming was van dien aard, dat hij zelfs met dr. Borlase zijn ervaringen van den afgeloopen dag niet zou hebben kunnen bespreken. De ideeën, die hem bezielden, waren te fantastisch en ongerijmd, om ze zelfs aan een vriend te kunnen openbaren. Maar hij kon ze niet verbannen; ze overheerschten en betooverden hem.

't Was middernacht toen hij weer in huis terugkeerde. Hij was oververmoeid, maar kon niet rusten. Hij sloeg het eene boek na het andere open, maar niets interesseerde hem, niets leidde hem af. Maar plotseling sprong hij ontsteld op: hij hoorde duidelijke voetstappen.

Zijn geest zonk terug naar den eersten nacht in dit stille huis. Ook toen had hij voetstappen gehoord, welke onmiddellijk vergezeld gingen van de verschijning van een jonge vrouw, wier beeld een onuitwischbaren indruk bij hem had achtergelaten. Met gespitste ooren en gespannen zenuwen luisterde hij muisstil toe.

Een zacht getik klonk van het venster, zoo zacht, dat, indien niet zijne ooren zoo aandachtig geluisterd hadden, hij het niet zou hebben kunnen hooren. Gejaagd en stil richtte hij zijne schreden naar de huisdeur en opende ze. Daar, tegen het venster geleund, stond dezelfde teere gedaante, die hij weken geleden had gezien.

„Miss Karenza," fluisterde hij, op haar toetredende.

„Is u het, mr. Trewithen?" vroeg zij. „Is u alleen? Slaapt uw knecht?"

Zij was zichtbaar gejaagd en sprak op heeschen toon.

„Ja, ik ben moederziel alleen. Cradock slaapt al een uur of wat. Wat kan ik voor u doen?"

„Roger is dicht bij," antwoordde ze; „ik had eigenlijk alleen willen komen, maar hij wilde me niet laten gaan."

„En had u bijzondere redenen, om alleen te willen komen? 't Is al ver over middernacht."

„Ik heb u iets te vertellen. Misschien is het een zaak van weinig gewicht, maar u hebt beloofd, mij te zullen helpen."

„Ga naar binnen, miss Karenza; ik zal even uw broeder gaan halen."

„O, neen, doe dat niet. 't Is beter, dat hij ons niet hoort. Bovendien, hij is al meer dan tevreden, dat ik onder zijn bescherming ben uitgegaan. Hij wacht nu rustig buiten het hek."

„Goed, dan gaan we samen naar binnen."

Een oogenblik later zat zij tegenover hem in een fauteuil.

„Wees nu niet ongerust, u hebt niets te vreezen."

Zij zag er beter uit, dan toen hij haar den laatsten keer had ontmoet. Hare wangen bloosden en er straalde een weldadig licht uit hare oogen. Er moest iets zijn voorgevallen, wat haar met nieuwe hoop had bezield.

„U hebt beloofd, mij te zullen helpen," herhaalde zij. „Maar ik zou alleen daarvoor niet gekomen zijn. Ik was langen tijd in twijfel wat te doen. Ik ben tot een ontdekking gekomen, maar weet niet, hoe mijn profijt daaruit te trekken. Toen, ten einde raad, dacht ik aan u."

„Ik ben blij, dat u zoo hebt gedacht, miss Karenza. Ik wil al 't geen in mijn macht is, voor u doen."

„Is u dat meenens?" vroeg zij.

„U twijfelt daaraan nog? Ik heb u toch immers al beloofd, u te willen helpen?"

„Ja, maar ik meende gegronde vrees te hebben, dat u van gedachten veranderd zoudt zijn."

„En zou ik u mogen vragen, welke die grond is?"

Het meisje aarzelde even en vervolgde:

„'t Is natuurlijk best mogelijk, dat het maar een onzinnig praatje is, maar het heeft diepen indruk op mij gemaakt. De menschen in de mijn vertellen, dat de jonge mijnheer van Cromlech Cottage met miss Marjorie Trounce is verloofd. Zeg het me eerlijk: is dat waar? Vergeef me, dat ik zoo onbescheiden ben. Maar als het waar is, wat men zegt, kan ik u natuurlijk verder niets meer vertellen."

„En waarom, als ik u mag vragen?"

„Omdat..... och, u weet dat immers zoo goed als ik."

„U hebt gelijk, miss Karenza," gaf hij peinzend toe. Hij scheen geraden te hebben, wat er in haar omging. Het meisje vervolgde:

„Ik geloof, dat wij als kinderen elkander haatten. Ik wil aannemen, dat zij geen flauw vermoeden er van had, wat hare moeder in het schild voerde. Naar ik hoor, moet zij een goedhartig meisje zijn..... maar..... u moet mij kunnen begrijpen. Kan het de wil van mijn vader zijn geweest, dat zij op Pendragon-Hall onbekommerd leeft, terwijl ik, zijn eigen kind, in een mijn moet werken? Neen, neen, mr. Trewithen, dat zal ook u niet kunnen gelooven."

„Hoe de zaken ook staan," antwoordde Gwithian, „u kunt vrijuit spreken; ik ben niet met haar geëngageerd."

Zij keek hem strak aan, alsof er nog twijfel in haar omging. Dan, als tot zichzelf sprekend, besloot zij:

„Ik vertrouw u, ik weet, dat u mij niet bedriegt. U is een goed en edel mensch."

„Ja, u kunt daarop gerust zijn, ik wil u niet bedriegen. Wat u mij reeds hebt verteld en nog vertellen zult, zal ik diep in mijn hart als een geheim bewaren."

„Misschien is, wat ik ga zeggen, minder gewichtig dan ik wel denk." Zij keek droevig tot Gwithian op. „Maar elke stroohalm op mijn weg geeft mij nieuwen steun en kracht. Ik vertrouw, ik hoop dan weer. Den laatsten keer, dat ik hier was, kwam ook Adam Chignoweth ter sprake. Hij is bij mijns vaders testament getuige geweest."

't Was, of Gwithian het hoorde donderen. Dat noemen van den

man, dien hij in den ochtend van den pas verloopen dag had bezocht, scheen hem méér toe dan een toevallige gebeurtenis.

„Ja, we hebben toen over dien man gesproken," beaamde hij, nieuwsgierig naar 't geen zij zou laten volgen.

„Ik heb veel nagedacht over dien man. Hij moet de rechterhand van mr. Trefry geweest zijn en in al diens ambtsgeheimen ingewijd. Misschien wist hij nog beter, wat er in diens praktijk omging, dan de notaris zelf. En daarom stond ik zoo perplex....."

„U stond perplex, zegt u? Wat is u dan overkomen?"

„'t Is nu zoowat een week geleden, dat ik naar St. Elisabeth ben geweest. Ik had te Plymouth per brief een bestelling gedaan met verzoek om aflevering aan het station aldaar."

„Met vermelding: „Aan miss Karenza Pendragon?"

„O neen," lachte zij bitter. „Miss Karenza Pendragon is in St. Elizabeth onbekend. Het pakje was geadresseerd aan miss Jane Smith. Ik verwachtte het met den laatsten trein, die precies te tien ure stopt. Ik wandelde op het perron. Toen de trein stilstond, zag ik drie passagiers uitstappen. Een hunner streek vlak langs mij voorbij, en onmiddellijk herkende ik in hem mr. Adam Chignoweth."

„Is 't heusch?" vroeg Gwithian in spanning. Het verhaal van Karenza interesseerde hem gewéldig.

„Hij was weinig veranderd sedert mijn kinderjaren, en ik twijfelde dan ook geen seconde, of hij het wel was. De gedachte, dat ook hij vaders testament had onderteekend, liet mij geen oogenblik los. Ik stond op het punt hem aan te spreken, maar....."

„U deed het niet," vulde Gwithian aan.

„Neen, zeker deed ik het niet. Er was iets, dat mij tegenhield, maar, wat het was, zou ik niet hebben kunnen zeggen. Maar mijne verbazing hem daar te zien, op dat late avontuur, zou ik u moeilijk kunnen schetsen. Ik had gehoord, dat hij in een ander deel van het graafschap stil was gaan leven, en vroeg mij nieuwsgierig af, wat hij in St. Elisabeth wel in het schild zou voeren. Mij herkende hij natuurlijk niet. Ik was ook immers nog maar een kind, toen hij mij den laatsten keer zag."

„En toen?" haastte Gwithian haar. „Wat hebt u toen gedaan?"

„Ik besloot hem achterna te loopen. Een wilde drift dwong mij daartoe. Waarom ik het deed, wist ik zelf niet, maar doen deed ik het. 't Was donker, erg donker nog al, maar ik kon hem toch duidelijk bespieden, zonder dat hij erg in mij kreeg. Hij wandelde naar Pendragon, maar vermeed het dorp. Dan sloeg hij de Prewalzick Laan in en doorliep ze zoo ongeveer een halve mijl."

„En u volgde hem op den voet? U verloor hem niet uit het oog?"

„Neen, hij ontsnapte mij niet. Voor geen geld ter wereld had ik hem uit het gezicht willen verliezen. Na een poos sloeg hij een andere laan in, die naar de poort van Pendragon-Hall leidt. Toen scheen hij te aarzelen. Hij bleef een tijdlang stilstaan en keek argwanend rond. Dan opende hij de poort en betrad de oprijlaan."

„En u.....? Is u buiten de poort gebleven?"

„Neen, ik ben hem gevolgd tot vlak voor het huis."

„En dat is, zooals u zegt, nu een week geleden?"

„Ja, 't zal morgen, Donderdag, een week geleden zijn."

„En wat gebeurde er toen verder?" drong Gwithian aan.

„Ik ben nu uitgepraat, mr. Trewithen. Alleen kan ik dit nog er aan toevoegen, dat hij blijkbaar op Pendragon-Hall werd verwacht. 't Was nu zoowat elf uur, en het geheele huis lag in diepe rust. Hij stond nauwelijks op het bordes, of de deur ging open."

„Hebt u kunnen zien, wie hem inliet?"

Ja, die vrouw liet hem binnen. Het bloed steeg mij naar het hoofd en ik moest mijn uiterste krachten inspannen, om het niet uit te gillen. Ik zag haar de hand aan de deur houden, terwijl hij als een dief naar binnen sloop. Toen werd de deur gesloten en ik stond alleen in het zwarte duister."

„En u hebt geen oogenblik getwijfeld, dat het Adam Chignoweth was?"

„Geen oogenblik. Op het station van St. Elisabeth viel het volle booglicht op hem. En ook bij het licht van de hall in mijns vaders huis keek ik hem vlak in het gezicht. Er valt geen oogenblik daaraan te twijfelen."

„En nu is uw verhaal ten einde, naar ik gis?"

„Ja, ik heb alles verteld. Misschien vindt u het onbelangrijk. Maar het was voor mij belangrijk genoeg, om hierheen te komen en het u mede te deelen."

„Gun mij een oogenblik tot nadenken. Ik moet alles eens rustig overwegen."

Was Karenza hem een dag vroeger komen opzoeken, om dit alles te vertellen, hij zou wellicht ongeloovig de schouders hebben opgehaald en er het zijne van gedacht hebben. Maar thans, na zijne zoo pas zelf opgedane ervaringen, was hij geweldig er over geschokt. Had niet Adam Chignoweth, nog geen vier en twintig uren geleden, de verzekering aan hem gegeven, dat hij in meer dan negen jaren tijds taal noch teeken uit Pendragon-Hall ontvangen had? En was die verzekering niet gelogenstraft door wat hij met eigen oogen op de schrijftafel van mevrouw Pendragon had waargenomen? Zeker, de mogelijkheid was altijd nog daar, dat de brief was blijven liggen en zijn bestemming niet had bereikt. Maar hier was een nieuw bewijs, een nog veel sterker en meer onomstootbaar bewijs, dat Adam Chignoweth loog. Die vrouw had niet alleen correspondentie met hem onderhouden, zij had hem in haar huis ontvangen, en dat voor nog slechts enkele dagen.

„En welke is nu uwe conclusie?" vroeg hij eindelijk.

„Ik zou het u niet weten te zeggen. Ik ben slechts een onervaren meisje en durf met geen eigen meeningen voor den dag te komen. Maar ik meen het u reeds gezegd te hebben. Aan elk strohalmpje, dat ik op mijn pad vind, klamp ik mij vertrouwend vast. Zonder geloof en hoop zou ik reeds lang bezweken zijn."

„Wat gelooft u dan, miss Karenza?"

„Het testament, dat dien dag werd voorgelezen, was niet mijns vaders wil. Ik heb dat honderden malen bij mij zelf herhaald en het staat steeds overtuigender bij mij vast. Mijn vader heeft Roger en mij niets voorgelogen. Dat is zoo zeker als er 'n straf voor de zondaars is."

„En verder? Wat is er dan naar uw meening gebeurd?"

„Er hangt een misdadig geheim tusschen dezen man en die vrouw. Waartoe als een dief in den nacht in mijns vaders huis binnengeslopen? Moest die vrouw hem bij zich ontvangen, juist toen alles rondom haar sliep? Wordt het u nu niet duidelijk, waarom Mr. Trefry zoo ontstelde, toen hij het testament voorlas? Hij kende den wil mijns vaders beter. Maar zijn ziekelijke toestand hield hem van gerechtelijke inmenging terug, te meer omdat er reeds geruchten liepen, dat zijne geestvermogens verzwakt waren. O, hoe heb ik nachten op nachten over dit alles getobt, tot ik er bijna zinneloos onder werd! Maar nu begin ik zekerheid te krijgen, nu voel ik een vasten grond onder mijn voeten. Adam Chignoweth is de handlanger van die vrouw geweest....."

Zij had bijna in een adem gesproken, en met open mond had Gwithian hare hartstochtelijke woorden aangehoord. Hare conclusies waren aan de zijne volkomen gelijk geweest. En dat trof hem diep, te meer omdat het meisje door geen klank van zijne lippen kon beïnvloed zijn geweest.

„Vertel me nu nog," vroeg hij na een lange stilte, „waar u tijdens de ziekte van uw vader met uw broeder verblijf hield?"

„We waren beiden toen nog op kostschool."

„En kwam er bericht van zijn ziekte?"

„Ja, die vrouw schreef ons een brief, waarin ze vaders toestand meldde. Maar dat het zoo ernstig was, verzweeg zij."

„En toen hebt u uw vader geschreven?"

„Ja, natuurlijk hebben we dat gedaan, zoowel Roger als ik."

„En wat behelsden uw brieven? Vergeef me, dat ik zoo vrijpostig ben. Maar ik moet het weten. Stond er in die brieven iets over uw stiefmoeder.....? Iets brutaals, iets beleedigends of iets anders van dien aard? Kwamen er zinspelingen in voor, dat zij u slecht behandeld had?"

„Welneen, hoe komt u daarbij? Zoowel Roger als ik schreven een hartelijk briefje, waarin wé onze droefheid over zijne ziekte schetsten en hem van harte beterschap toewenschten."

„En was dat alles?"

„Ja, meer stond er niet in vermeld."

„U weet dat zeker?"

„Ja beslist, mr. Trewithen."

Alweer een nieuwe leugen van Adam Chignoweth kwam door deze mededeeling aan het licht.

„Ik hoop, dat ik van uwe goedheid geen misbruik heb gemaakt," sprak ze, toen Gwithian bleef zwijgen. „Maar 't is zoo'n gerustelling voor mij, nu ook u alles weet. En ik heb niemand,

buiten u, met wien ik over deze dingen kan praten. U weet, hoe Roger is. Wilt u me helpen? Mag ik op uw steun rekenen?"

Zij legde al sprekende haar hand op Gwithian's schouder en keek hem strak aan. Zijn antwoord was reeds gegeven, voordat de woorden, die van zijne lippen kwamen, gewikt en gewogen waren.

„Ik wil alles, alles doen wat in mijn vermogen is om u te helpen," verzekerde hij. Zijne stem trilde van aandoening, en hij voelde, hoe ook de hand van het meisje op zijn arm beefde.

„En u gelooft, evenals ik, dat het voorgelezen lestament niet mijns vaders wil was?"

Weer volgde het antwoord voordat hij zelf wist, dat hij gesproken had.

„Ja, zeker geloof ik dat, miss Karenza."

„En u keurt mijne handelwijze ten opzichte van Adam Chignoweth goed? U vindt, dat ik goed heb gehandeld met hem achterna te loopen?"

Hij knikte instemmend.

„En u is overtuigd, dat..... dat.....?" Verder kwam zij niet. Zij scheen de woorden, die haar op de lippen brandden, niet te durven uitspreken.

Gwithian voerde een inwendigen strijd. Zou hij Karenza mededeelen, wat er dien dag tusschen Adam Chignoweth en hem zelf was voorgevallen? Zou hij haar de gedachten blootleggen, die hem in de eenzame wildernis van Goss Moors overweldigd hadden? Neen, 't was beter, zulks niet te doen. Hij vreesde verwachtingen te wekken, die onvervuld zouden blijven, misschien nooit vervuld zouden kunnen worden.

„Ik ben zoo blij, dat u beloofd hebt mij te helpen," sprak zij in gedachten. „Eerst meende ik alles alleen te kunnen dragen, maar ik gevoel mij zoo hulpeloos. En u is zoo goed, zoo geduldig voor mij. Denkt u, dat er nog eenige hoop is?"

Hij schudde het hoofd. „Ik zie geen grond, waarop we zouden kunnen bouwen."

„Ik wèl," verzekerde zij beslist.

„En.....?" vroeg hij.

„Er is een God, mr. Trewithen, een God van waarheid, en deze God kan niet toestaan, dat de leugen overwint. Neen, dat duldt Hij niet, dat kan hij niet gedoogen. Hij heeft u op mijn pad geleid en u bereid gemaakt, om mij te helpen. En daarom voel ik mij zoo gelukkig, daarom hoop ik zoo vast, dat alles nog goed zal gaan."

Een schok van ontroering ging door Gwithian's leden; de vurige overtuiging in Karenza's oogen scheen hem diep te hebben getroffen. 't Was, of wilde hij spreken, maar daarin verhinderd werd.

„Ik moet gaan," sprak ze. „Wel te rusten, mr. Trewithen."

Gwithian dacht nu aan zijn voornemen, waaraan hij reeds vroeger gevolg had willen geven. Hij wist, dat Karenza slechts enkele shillings per week in de mijn verdiende en zou haar gaarne financieel tegemoet willen komen.

„Ik heb dikwijls aan u gedacht sedert ons laatste samenzijn," verzekerde hij. „U moet wel in groote zorg verkeeren. Vooral sinds uw broeder ten uwen laste is. Kan..... mag ik u in dezen helpen?"

„Roger is mij niet tot last, dat heb ik u toch reeds gezegd," verweet zij treurig. Een vurige blos gloeide op hare wangen.

Gwithian had spijt over zijne vraag. 't Had geen oogenblik in zijne bedoeling gelegen, het meisje te kwetsen. „Mag ik u naar huis begeleiden?" vroeg hij tegemoetkomend.

„Dank u. Roger wacht mij buiten. Ik ben niet alleen." Dan, met een zachte trilling in haar stem, vervolgde zij: „Ik zoek naar woorden om u te danken. U is zoo goed, zoo vriendelijk, zoo geduldig voor mij." Zij stak hem aangedaan de hand toe, en hunne blikken ontmoetten elkander.

Hij deed haar uitgeleide tot het hek. Toen dook er, uit een doornstruik, een zwarte gedaante op.

„Karenza?"

„Ja, Roger?"

De ongelukkige jonge man sloeg op Gwithian geen acht. Hij had slechts oogen voor zijn zuster.

„Kom dan."

Zij stak haar arm in den zijnen en beiden verdwenen zij in de nachtelijke stilte. Gwithian oogde hen in diepe ontroering na.

Wat de toekomst in haar schoot borg, hij wist het niet. Was het lot van die twee verlatenen, zooals Karenza gezegd had, in zijne handen gesteld? Ontfermde zich God over die arme weezen? In het diepst van zijn hart vestigde zich de overtuiging, dat er iets groots, iets ongehoords te wachten was, dat er dingen te gebeuren stonden, waarvan hij nooit had kunnen droomen.

Toen hij de huisdeur in het slot wierp, werd het hem bang te moede.

HOOFDSTUK XIII.

Nauwelijks had Gwithian Trewithen zijn hoofd op de peluw te ruste gelegd, of hij viel in slaap. Hij had een langen, vermoeienden dag achter zich. Hij had een weg van honderd kilometer afgeraced en de gedachten, die hem plaagden, zelfs geen oogenblik kunnen afleiden. Zijn bezoek aan Adam Chignoweth en later zijn samenzijn met Karenza, waren te overprikkelend geweest voor zijne zenuwen. Geen wonder, dat er op zijn oogleden een zware druk viel. Hoe lang had hij geslapen? Hij wist het niet. 't Konden slechts enkele minuten, het konden ook uren geweest zijn. Had men, op zijn geweten af, hem gevraagd, wat er bij zijn vermeend ontwaken gebeurde, hij zou het u niet hebben kunnen zeggen. Zelfs twijfelde hij, of hij waakte dan wel droomde. Maar dit is immers doorloopend het geval. 't Geen in 't middernachtelijk uur of in de vroege morgenschemering onze oogen komt verrassen en onze gedachten pleegt bezig te houden, is immers bijna altijd verward en abnormaal. Het bloed vloeit traagjes, de energie doorloopt haar ebbe, de verbeelding is zwak, de ideeën onsamenhangend.

't Moge geweest zijn, hoe het wil, maar Gwithian verbeeldde zich, dat hij niet sliep. Waardoor hij ontwaakt was, kon hij zich niet verklaren. De kamer was nagenoeg donker en een nachtelijke stilte hing over Cromlech Cottage. Hij voelde iets huiverigs en onnatuurlijks. Bang, o neen bang, dat was hij niet. Zelfs de gedachte aan vrees kwam niet bij hem op. De eenige lichtstraal, die tot hem doordrong, zond de maan door het venster. En slechts een heel klein hoekje werd er door verlicht. De rest der kamer was in volslagen duister. Maar 't was een zomersche donkerte. Hij kon hier en daar de omtrekken van een meubelstuk of schilderij in een doezelig waas onderscheiden.

Geen geluid, hoe zacht ook, verstoorde de rust. Zelfs geen zuchtje van den wind drong door het op een kier geopende venster.

Muis-, bladstil was het binnenshuis en buiten. En toch, hij gevoelde zulks, er was iets in zijn nabijheid, waarvan hij zich de beteekenis niet kon verklaren.

Ja, nu verbeeldde hij zich, dat hij aan het voeteneind van zijn bed een lichtstreep zag. Niet zoo helder als de straal van de maan, die een deel der kamer verlichtte, maar toch duidelijk zich afteekenend in de donkere ruimte, waar zich het bed bevond. Allengskens nam de lichtstreep vorm en gedaante aan, eerst wel moeilijk te onderscheiden, maar van lieverlede scherper omlijnd en duidelijk waarneembaar.

Hoe het kwam, was voor hem een raadsel, maar hij betrapte zich er op, zelfs meerdere malen achtereen, luidop te herhalen: „Er is een God, een God van Waarheid, en deze God kan niet toestaan, dat de leugen overwint."

Waren het niet Karenza's woorden? En hield zij niet daaraan zich vast, gelijk een schip zich vasthoudt aan zijn anker?

De gedaante aan het voeteneind van zijn bed nam steeds scherper vormen aan. 't Was een wit-gekleede mannenfiguur. Men zou het voor een overeind staand lijk in doodshemd kunnen houden. Eerst waren de trekken en de uitdrukking niet te onderscheiden, maar langzamerhand werden deze al duidelijker en duidelijker.

Bewegingloos bleef Gwithian er naar kijken. Hij was verbaasd noch beangst, maar beschouwde, 't geen hij zag, veeleer als een alledaagsch verschijnsel. 't Was Roger Pendragon, die daar aan het voeteneind stond, in gelaat overeenstemmend met de schilderij op Pendragon-Hall en de vlug gekrabbelde schets na dien middernachtelijken droom.

De gedaante hield het gezicht naar hem toegekeerd en er begon zich leven te openbaren.

„Wie ben je? Wat kom je hier doen?" vroeg Gwithian luidop, zonder zelf zich bewust te zijn, dat hij sprak. Doch er volgde geen antwoord; slechts viel er een smeekende uitdrukking in de oogen der gedaante waar te nemen. Dan verdween langzaam de verschijning.

„Slaap ik of ben ik wakker? Heb ik gedroomd of was het werkelijkheid?" sprak hij, plotseling overeind springend.

Maar nog beving hem geen vrees; zelfs was hij niet opgewonden en verontrust. Doch zijne oogleden vielen zwaar neer en hij verzonk in een diepen slaap.

Toen hij ontwaakte, viel het zonnelicht bij stroomen door het venster. Hij hoorde de vogeltjes zingen, en het gezoem van bijen wekte een zomersche stemming bij hem op. Het volle leven lachte hem toe, en hij liet dien blijden lach niet onbeantwoord.

Nog half droomend zat hij in zijn bed overeind; geen herinnering rees bij hem op, geen gedachte verontrustte hem. Slechts langzaam dook, uit een zee van vergetelheid, het verleden omhoog: zijn reis naar Fowey, zijn gesprek met Aam Chignoweth, het bezoek van Karenza en..... zijn wonderlijke droom, zoo levendig, zoo schijn-

baar reëel, als hij zich niet kon herinneren, er ooit een gedroomd te hebben.

Voor zijn oogen doemde nog eens de witte gestalte op. Stond het niet alles in innig verband met Karenza's woorden? De eenige uitleg, dien hij aan den droom dan ook kon geven, was, dat de bijna ongelooflijke dingen, die hij in werkelijkheid had beleefd, in zijn droom een nieuwen vorm, een nieuwe gedaante hadden aangenomen. Had niet de gedachte aan Roger Pendragon hem den vorigen dag onafgebroken bezighouden? Eerst tijdens en na zijn samenzijn met Karenza? Had hij op den dag van gisteren eigenlijk wel aan iets anders gedacht? Neen, die verschijning van Roger Pendragon in zijn wonderlijken droom kon voor geen anderen uitleg vatbaar zijn.

Hij wipte uit zijn bed en dompelde zich enkele seconden later in het koude bad, dat Cradock voor hem had bereid.

„Ik moet al dien nonsens uit mijn hoofd zetten," sprak hij bij zichzelf. „Ik verkeer in abnormale conditie. Mijn hoofd is in de war."

„Goeden morgen, Cradock."

„Goeden morgen, mijnheer. Goed geslapen, wil ik hopen?"

„Ja, Cradock, als een roos. En jij?"

„Ook als een roos. Dank u wel, mr. Gwithian."

„En geen spoken meer gezien, den laatsten tijd?"

„Neen, mijnheer. Niets."

Geen spier bewoog zich op Cradock's gelaat.

„Susanne Jory zegt, dat zij er vannacht heeft gezien," merkte hij onverschillig op.

„Waar?" vroeg Gwithian meer belangstellend. „Wanneer?"

„Om één uur, vannacht," antwoordde Cradock. „Zij was, zegt ze, wakker geworden en opgestaan, en toen ze uit het venster tuurde zag ze twee geestverschijningen voorbijtrekken."

„Hoe komt ze er bij, dat het geesten waren?"

Zij heeft geen voetstappen gehoord, weet u. Ze gleden, zonder zich te laten hooren, over den weg."

Gwithian lachte.

„Ja, zoo komen nu die sprookjes in de wereld," overwoog hij stil. „De vrouw heeft natuurlijk Karenza en haar broeder gezien, toen ze op weg naar huis waren, en omdat 't laat was en zij geen voetstappen hoorde, maakte ze er geesten van."

„Je tobt er toch niet over, Cradock?" vroeg hij luid.

„O, neen, mijnheer. 't Laat me koud als ijs."

Na 't ontbijt verdween Gwithian in de vrije natuur. De heldere zon en de zomersche pracht lokten hem naar buiten. Hij gevoelde zich frisch, opgeruimd en zonder zorg. Karenza kon wel is waar op zijne warme deelneming rekenen, maar was wel haar lot voor hem een beweegreden, om zijn eigen leven te vergallen en zijn hersenen af te beulen? Hij wilde alle kwellende gedachten in Gods heerlijke natuur verdrijven.

Maar in weerwil van dit besluit verlieten zijne kwelduivels hem

niet. Zijne belofte aan Karenza wilde hem geen oogenblik loslaten, en ook de leugens van Adam Chignoweth plaagden hem trots zijn pogingen, om er niet meer aan te denken. Ja, zelfs de droom keerde onophoudelijk in zijn herinnering terug.

„Hallo, Trewithen, is u het?"

't Was de heldere stem van dr. Borlase, die vlak voor Gwithian zijn car stop zette.

„U is toch maar een Zondagskind, Trewithen," klonk het tusschen zijn amicalen groet door.

„Hoe zoo, dokter?"

„Wel, een man als u, onbezorgd, gezond van lijf en leden, met een schat van geld en van illusies, moet wel overgelukkig zijn."

„Spreek eens op..... waar leeft zoo'n man?"

„Ik zou denken, dat zijn naam Gwithian Trewithen is," lachte de dokter gul, terwijl hij zijn pijp in de hand uitklopte. „Maar à propos, gaat het goed?"

„Waarom vraagt u dat zoo, dokter?"

„Uw oogen zijn vermoeid. Hebt u bijgeval slecht geslapen?"

„Dokter," sprak Gwithian, „u is doorkneed in de wetten van de gezondheidsleer. U kent het menschelijk lichaam tot in de subtielste onderdeeltjes. U hebt in snijkamers de doode lichamen met lancet en vergrootglazen geëxperimenteerd en geanalyseerd, maar u is ook thuis in het wetboek van de geestesstoringen; kent u de wetten van den geest?"

„Ik weet bedroevend weinig daarvan af," sprak de dokter ruiterlijk. „Maar wat beduidt uw vraag?"

„Sinds ik hier ben komen wonen, concentreeren zich mijn gedachten op één enkel idee. Ik kan mij niet er van losmaken. Het klemt zich krampachtig aan mij vast. Of ik waak of slaap, droom of nuchter nadenk, het verlaat mij niet, het dringt zich brutaal en onbehouwen aan mij op."

„En dat is..... U bedoelt?"

„Dat is Roger Pendragon en zijn testament. Als een nachtmerrie drukt het op me. Waar ik ga of sta, leeft het in mijn gedachten, staat het vragend, biddend voor mijn oogen. Voordat ik naar hier kwam, had ik van een Roger Pendragon nooit gehoord, en sindsdien toetert die naam me onafgebroken in de ooren."

De dokter werd ernstig. „En houdt dit alles verband met wat we den laatsten keer bespraken?"

„Ik heb u nog niet alles verteld; er is zoo veel, wat u nog niet weet. Maar ik kan alles nu nog niet zeggen. Is u vanochtend druk bezet, dokter?"

„Niet te druk, om u te laten uitspreken. Vertel me dus, wat u meent te mogen loslaten. Wat gaat er in uw tobbende hersens om?"

„Toen ik vóór enkele dagen te Pendragon-Hall op bezoek was, viel daar mijn oog op een brief, die aan Adam Chignoweth was geadresseerd. Het schrift verried de hand van mevrouw Pendragon. De brief was reeds toegeplakt en gezegeld. Hoe het kwam, weet ik niet,

maar de vraag drong zich onstuimiger aan mij op: „Wat zou toch die vrouw met hem uit te staan hebben? Wat zou haar kunnen bewegen, om met dien man briefwisseling te onderhouden?" U zal zich herinneren, dat ik u eergisteravond ben komen opzoeken en dat we toen lang ook over dien Chignoweth van gedachten gewisseld hebben. Ons gesprek heeft aan mijn verbeelding, die toen reeds meer dan overladen was, nieuw voedsel gegeven, en het gevolg was dan ook, dat ik zonder uw voorkennis een uitstapje naar Fowey heb gemaakt ."

„Dat moet dan gisteren zijn geweest."

„Juist, dokter. En de ervaring, die ik toen heb opgedaan, was deze. Adam Chignoweth bewoont een vrij aanzienlijk huis en schijnt er warmpjes in te zitten. In het plaatsje zelf geeft hij den dunk een rijk man te zijn."

„Zou hij een buitenkansje hebben gehad?" lachte de dokter ondeugend

„U weet alles nog niet. Luister....." En Gwithian gaf nu een uitvoerig verslag van zijn wedervaren op Dahlia Cottage. Zelfs de miniemste bijzonderheden, die oogenschijnlijk geen zin hadden, bracht hij nauwgezet naar voren.

„Dus de man heeft u wat voorgelogen.....? U weet stellig, dat hij liegt?"

„Had ik van alles zekerheid, zooals ik hiervan zekerheid heb, er zou geen onrust meer in mij woelen. Doch er is nog meer. Hoe ik er achter ben gekomen, mag ik nog niet verklappen, maar ik put uit betrouwbare bron. Die Adam Chignoweth is een week geleden nog op Pendragon geweest. Hij kwam er omstreeks middernacht aan, en werd door mevrouw Pendragon persoonlijk binnengelaten."

De dokter gaf een uitroep van verbazing.

„En thans nog iets anders. 't Geen ik nu vertellen ga, heeft me, toen 't voorbij was, doen schouder ophalen en lachen. Maar 't staat me onophoudelijk weer voor oogen." En Gwithian vertelde zijn droom van den pas verloopen nacht. Ook hier trad hij in alle finesses, om een des te meer afdoend antwoord van den dokter uit te lokken.

„Genadige Hemel," riep deze uit, „u hebt Roger Pendragon teruggezien? En u weet stellig, dat hij het was?"

„Beslist, dokter. Zijn gezicht stemde overeen met de schets, die ik u heb laten zien. Ik heb ze vanochtend, om mij te vergewissen, nog eens aandachtig bekeken."

„En welke is uw conclusie, mr. Trewithen?"

„Ik wenschte juist uw meening te hooren. Tot een bepaalde conclusie ben ik zelf nog niet gekomen. 't Is alles zoo omgegaan buiten mij zelf, dat ik weer in gedroom verval, als ik er aan denk. U weet nu, wat ik heb gezien en gehoord."

„Niet alles," ontkende de dokter. „U beweert zelf, dat er dingen zijn, waaromtrent u aan geheimhouding vastligt.

„Ja, dat is zoo," erkende Gwithian.

„En staan die dingen in verband met 't geen we nu bespreken?"

„Ja, ze hebben uitsluitend daarop betrekking."

„Zie, Trewithen, dat is voor mij een motief, om alsnog niet te concludeeren. Maar toch, één ding kan ik u verzekeren, en dat is, dat ik in mijn meening hoe langer hoe meer gesterkt word, dat we voor een fatale leugen staan, een vuile, zwarte leugen."

„En wat kunnen we daartegen doen?"

„Niets. Er is geen halmpje, waaraan we ons kunnen vastklampen. Waartoe telkens in herhalingen te vallen? Het testament, dat wij betwisten, is wettig erkend. De weduwe is in het bezit en den eigendom van alles gesteld. Nogmaals, we beschikken over geen enkel wapen, dat we met succes, tegen wie ook, zouden kunnen richten."

„U vertelde me," bracht Gwithian na eenig stilzwijgen in, „dat de jonge Roger Pendragon in den oorlog is gedood, en dat Karenza met haar man ergens in Schotland woont."

„Ja, dat heb ik u verteld. Zooals u weet, heb ik mij tot het Ministerie van Oorlog gewend en toen een officieele bevestiging van 't geen de pers vermeldde, ontvangen. Wat Karenza betreft, put ik mijn kennis uitsluitend uit de courant. Een advertentie meldde destijds haar huwelijk met een Schot."

„Hebt u nooit er aan getwijfeld, dat het de dochter van uw gestorven vriend was? Immers, de mogelijkheid is niet uitgesloten, dat we hier met een andere miss Pendragon te doen hebben."

Dokter Borlase raadpleegde zijn horloge. „Ik moet nu weg," besloot hij plotseling. „Maar u hebt me in voldoende mate stof gegeven, om vandaag mijn gedachten bezig te houden."

„Dus, u hecht waarde aan 't geen ik heb gezegd?"

„Dat kan ik nu nog niet beslissen. Maar ik beloof u ernstig er over na te denken. Wij komen voor wonderlijke dingen te staan, die ons tot overwegen dwingen."

De dokter reed weg en was vliegensvlug uit het gezicht. Gwithian wandelde langzaam naar Cromlech Cottage terug.

Thuis gekomen zag hij op zijn schrijftafel den nog onbeantwoord gebleven brief van mevrouw Pendragon. Den vorigen avond was hij van meening geweest de uitnoodiging te moeten afwijzen, maar thans, de pen ter hand nemend, schreef hij in enkele welgekozen bewoordingen, dat het voor hem een feest zou zijn aan de tennispartij deel te nemen en nieuwe vrienden te leeren kennen.

De tijd, die hem nog van den Zaterdagmiddag scheidde, verliep zonder eenige bijzondere stoornis.

Toen hij op Pendragon-Hall verscheen, kwam Marjorie hem met een blijden gil tegemoet geijld.

„Ik was al ongerust geworden, dat u niet zoudt komen," biechtte zij eerlijk op.

„Wat gaf u aanleiding tot ongerustheid?" lachte Gwithian terug.

„Ten eerste heeft uw antwoord op de uitnoodiging van moeder ons lang laten wachten, en ten tweede verbeeldde ik mij, dat u bij uw laatste bezoek ontstemd waart."

„Ontstemd.....? Ik.....?"

„Ja, maar nu u er is, is gelukkig alles weer goed. Weet u, dat

u bij het spel mijn eerste partner zijt?" Zij keek hem opgetogen aan, en een warm gevoel, na zooveel uren van spanning, kwam over hem.

Eenige oogenblikken later was hij onder den vreugderoes van den dag zijn bekommernissen vergeten. Een klein gezelschap jongelieden mengde zich blij dooreen en hun uitgelaten scherts en lach sneden voor alle somberder gedachten den weg af. Karenza Pendragon stond weer op den achtergrond van Gwithian's leven. En als voor een enkele seconde slechts het droefgeestige meisje in zijn herinnering terugkeerde, dan beschouwde hij haar, met een blik van deernis, als een arme verlaten wees, aan wie hij om redenen buiten hem om de helpende hand wilde toereiken. Doch wat haar bezielde, was een hersenschim. Hoe had immers een valsch testament het echte kunnen vervangen? Hoe kon de beminnelijke gastvrouw van Pendragon-Hall, die zoo gemoedelijk zich tusschen haar gasten bewoog en voor een ieder zoo'n minzaam woordje over had, aan zoo'n afschuwelijke misdaad schuldig zijn? Het denkbeeld was te absurd, om er ook maar een oogenblik bij te verwijlen.

Alles rondom hem dwong zijn bewondering af. Het uitgestrekte park lachte in het helle zonlicht. Oeroude eiken vormden in lange rijen een majestueus gewelf en wilde herten speelden op groene hellingen. Aan de andere zijde verhief zich het groote huis. Een indrukwekkend oud gebouw, dat daar reeds eeuwen lang had gestaan, en geslachten na geslachten had zien geboren worden en verdwijnen. Gedurende eeuwen waren de Pendragons er gehuisvest geweest, en deze hadden onder de toonaangevende families, die over het wel en wee des lands te beslissen hadden gehad, steeds een roemvolle plaats ingenomen. De naam der Pendragons verloor zich, wat zijn oorsprong betreft, in een ver verleden.

En nu was hij daar een welkome en graag geziene gast. En hoe hartelijk en tegemoetkomend had niet de erfdochter van Pendragon-Hall hem bij zijne komst begroet? Ja, 't was dwaas zich met hersenschimmen en droomerijen in te laten.

Het geluk diende Gwithian, als in de vroolijke dagen te Oxford. Zijn spel was meesterlijk; zelfs Marjorie, wier reputatie onder haar sportvrienden groot was, erkende edelmoedig zijn superioriteit.

Met bewondering sloeg hij haar gade. Gezondheid en levenslust straalden uit hare zachte oogen. Men zou haar voor een fee hebben kunnen houden, zooals zij daar lenig en gracieus in het tennisveld rondtippelde. Zulk een vrouw beviel hem. Hoe kort was het nog slechts geleden, dat hij uit Afrika terug was en Ursula Sowerby voor zich verloren wist! Toen was hij terneergeslagen en levensmoede, en nu kon hij weer schertsen en lachen, alsof hij nooit een Ursula Sowerby had leeren kennen. Wat bekommerde hij zich nog om de onbenullige makelaarsdochter? Hij had het graafschap, vanwaar hij geboortig was, leeren liefhebben en bewonderen, en als men hem naar zijn hartewensch had gevraagd, hij zou geantwoord hebben, dat hij op dit eenige schiereiland zijn verder leven wilde slijten. En was de mogelijkheid wel uitgesloten, dat het graafschap hem zou afvaardigen

naar het Parlement? Neen, hij behoefde niet met leege handen bij Marjorie aan te komen. Dat ze van hem hield, leed geen twijfel. Ze had zulks reeds meermalen laten blijken. Wel zou bij erfenis Pendragon-Hall voor haar verloren gaan, want dat zou aan Harold ten deel vallen, maar toch bleef ze, ook van materieelen kant beschouwd, een benijdenswaardige partij.

Doch waarom kwam telkens, te midden zijner droomen, de gedachte aan Karenza hem storen? Telkens dacht hij zich terug in Cromlech Cottage met het droefgeestige meisje voor zich.

„U wilt me helpen, mr. Trewithen, o zeg, dat u me helpen wilt..... U gelooft immers niet, dat het testament, waarin Roger en ik buitengesloten werden, de wil van mijn vader was?"

Zelfs te midden dezer feestvreugde, in deze vorstelijke omgeving, vol tinteling en glans, kon hij aan de bekoring van Karenza niet ontkomen; gelijk de magneet het staal aantrekt, voelde hij zich aangetrokken tot haar.

De dag zieltoogde en stierf weg. De zon verschool zich achter het dichte loover der eiken, en mevrouw Pendragon herinnerde Gwithian, dat hij haar had beloofd te blijven dineeren.

„En voor u heengaat, zou ik graag nog een woordje met u wisselen," liet zij er vertrouwelijk op volgen. Verwonderd vroeg Gwithian zich af, wat ze met hem wel te bespreken kon hebben.

Hij bespiedde haar gedurig tijdens het lang gerekte diner. Maar er was niets opvallends in haar trekken. Geen spoor van suggestie of kommer viel waar te nemen. Zij lachte onbevangen als een kind en mengde zich in de gesprekken der jeugd, zoo geestig en als 't van pas was zoo naief, dat men haar onder de jeugd had kunnen medetellen. Hoe meer hij toekeek en luisterde, des te sterker werd hij in zijn overtuiging, dat zijn vermoedens ongegrond waren. 't Was mogelijk, dat zij haar man bij zijn leven had weten te bewegen, haar ten koste zijner kinderen te bevoordeelen, maar misdadig, neen, dat kon deze vrouw niet zijn. Zelfs een verdenking was absurd en kwam met het gezonde verstand in botsing. Geen vrouw, die een misdaad, als waarvan zij verdacht werd, op het geweten had, kon zoo ongekunsteld en blijmoedig zijn.

„Wat zou ze toch met me te bespreken hebben?" vroeg hij zich telkens ongeduldig af, wanneer zijn oogen op haar gericht waren.

De een na den ander verlieten de jonge gasten de tafel, onder een geanimeerde gedachtenwisseling over hunne eerstvolgende ontmoeting. Gwithian daarentegen was een beetje verstrooid, terwijl hij zijn oogen en ooren den kost gaf. Kon hij het helpen, dat het aan zijn opmerkzaamheid niet ontging, hoe de jonge Charlie Tregenny, de eenige zoon en erfgenaam van Sir Charles Tregenny, Marjorie in het oog loopend het hof maakte? Telkens en telkens had hij, Gwithian, hare nabijheid gezocht, zoolang zij in het park zich amuseerden, maar even zoo vele malen — neen, hij verbeeldde het zich niet — was zij meer hoffelijk dan vertrouwelijk tegenover hem geworden. Zouden Marjorie en Charlie elkander liefhebben?

Daarbij kwam nog, dat laatstgenoemde een bijzondere gunsteling van mevrouw Pendragon scheen te zijn. Hij had hen herhaaldelijk in druk gesprek met elkander gezien en meende daaruit met grond te mogen besluiten, dat er iets gewichtigs tusschen hen beiden bestond.

„U moet mij eens komen opzoeken, Trewithen," naderde nem George Fortesque, een officier der garde, terwijl hij hem stevig de hand drukte „U is natuurlijk een volleerd schutter?"

„Vroeger ja. Maar in de laatste jaren ben ik zoo goed als de wereld uit geweest."

„In elk geval wacht ik u tegen den tijd, dat de patrijzen er zijn. We hebben een uitgestrekte hei, en ik sta voor een prettige jachtpartij in."

„Ik neem uw uitnoodiging aan en houd u aan uw woord," verzekerde Gwithian gemeend. „Ik ga reeds morgen een geweer koopen en me dan danig oefenen."

't Viel Gwithian op, dat Tregenny, die veel dichter in de nabijheid woonde, hem niet uitnoodigde. Zelfs zijn afscheid van hem was koel en stug.

Toen allen weg waren, zag hij mevrouw Pendragon naderbij komen.

„U is niet te vermoeid?" vroeg zij.

„Welneen, mevrouw."

„Dan wil ik nog graag een poosje met u praten." En zij leidde Gwithian naar de kleine zaal, dezelfde, waar hij den brief, voor Adam Chignoweth bestemd, gezien had.

HOOFDSTUK XIV

„Hoe vindt u Charlie Tregenny?" vroeg mevrouw Pendragon opeens. Zij hadden reeds een lang gesprek over onbeduidende dingen achter zich, en meer dan eens had Gwithian zich verwonderd afgevraagd, wat toch wel de reden mocht zijn, dat ze hem bij zich wilde hebben.

„Ik heb weinig acht op hem geslagen," antwoordde Gwithian. „Een bijzonderen indruk heb ik niet van hem gekregen."

„U zult het wel vreemd vinden, dat ik met u over hem spreek," en zij schoof haar stoel dichter bij dien van Gwithian, „maar om u de waarheid te zeggen, ben ik het met mij zelf niet eens, wat mij te doen staat."

Weer keek Gwithian haar onderzoekend aan. Wat beoogde zij toch?

„Zeker, ik heb veel kennissen," ging zij voort, „maar er zijn weinig vrienden onder hen. Misschien ligt het wel aan mij. Ik sluit niet gemakkelijk vriendschap."

„Ik dacht, dat u er bij de vleet zou hebben."

„Neen, dat is niet het geval. En onder al mijn vrienden is er zelfs niet één, wien ik mijn vertrouwen zou durven schenken. Daarom heb ik mijn toevlucht genomen tot u."

Verbazing maakte zich van Gwithian meester en teekende zich op zijn gelaat af.

„Beschouw het als een vrouwengril," lachte zij nerveus, „maar van stonde, dat ik u zag, stelde ik vertrouwen in u. Ik voel, dat ik me bij u vrij uit kan spreken. U is zoo verschillend van de overigen, zoo ernstig en overdacht. Maar, uw leven is ook zoo anders geweest."

„Toch in niets buiten het gewone."

„Vertel mij van uw leven, mr. Trewithen..... en wanneer u is uitgepraat, is de beurt aan mij."

„Met genoegen, mevrouw. Ik was nog heel jong, toen mijn moeder stierf. Mijn gestel was zwak en eischte meer dan gewone zorg,

maar met de jaren sterkte ik aan. Mijn vader zond mij naar Harrow, en vandaar naar Oxford. Toen volgde mijn studie voor mijn-ingenieur. Mijn examens verliepen vlot. Bij het uitbreken van den oorlog stierf mijn vader. Een rijk man was hij niet geweest, en ik moet het tot mijn schande erkennen, ik hield weinig rekening met zijn finantieele conditie. Eerst na den oorlog werd het mij duidelijk, dat het zoo niet kon blijven voortduren. Toen ging ik scheep naar Afrika, waar ik na tegenslag op tegenslag eindelijk succes bereikte en een vermogend man werd. Dan volgde mijn terugkeer, en slechts enkele dagen daarna mijn komst hierheen. Ziedaar alles....."

„U moet hard gewerkt hebben daarginds," wierp zij op.

„Ja, ik geloof, dat ik mij erg heb ingespannen. Ook was ik maanden achtereen ziek. Maar het ergste was dat dobberen tusschen échec en succes. Dat is verlammend voor geest en spieren."

„Maar u is een man van ervaring, een man van doorzicht hierdoor geworden, wat u boven de meeste jongelieden voor hebt."

„'t Is mogelijk," stemde Gwithian toe.

„Neen, dat is een feit," verbeterde zij. „U ziet er zoo bestendig, zoo betrouwbaar uit. En daarom vraag ik u om raad."

Zij zweeg eenige minuten, en Gwithian vroeg zich telkens en telkens af, wat ze wel te zeggen kon hebben.

„'t Betreft Charlie Tregenny," begon ze weer. „Hij is op Marjorie verliefd geraakt."

Gwithian werd stil.

„'t Is van den eenen kant beschouwd, een goede partij voor haar. Charlie's vader is baron en deze titel gaat natuurlijk naderhand op hem over. Daartegenover staat, dat Sir Charles Tregenny, zooals de meeste landadel in onze dagen, straatarm is. Maar hij draagt een goeden, ouden naam."

Nog sprak Gwithian niet.

„Of hij nu de man is, aan wiens handen ik Marjorie veilig kan toevertrouwen, is een andere vraag. En deze kwestie moet u mij helpen oplossen. Zij heeft mij al heel wat hoofdbrekens gekost. Het feit, dat hij een titel heeft en dat zijn vrouw een Lady Tregenny wordt, heeft bij mij geen invloed van beteekenis. Hoofdzaak is, of hij mijn kind gelukkig zou kunnen maken."

„Hoe denkt miss Marjorie over hem?" vroeg Gwithian als in een droom. Zijn stem miste de gewone vastheid en verried, wat er in hem omging.

„Ik begrijp Marjorie niet," antwoordde zij. „Zij schijnt zich tegenover mij niet te willen uitlaten. Zij is in vele opzichten modern, maar toch ook ouderwetsch op haar manier. Ik geloof niet, dat zij b.v. met iemand zou willen trouwen, die mijn sympathie niet heeft. Maar gesteld, ik zou haar willen beïnvloeden..... ik zou er bij haar op aandringen, hem te nemen, dan....."

„Dan neemt ze hem," waagde Gwithian, toen het hem duidelijker werd, dat zij aarzelde.

„Ik zou dat niet zoo beslist durven beweren maar 't is mogelijk,

dat u gelijk hebt. U is in de laatste weken ruimschoots in de gelegenheid geweest haar te leeren kennen. En, zooals ik u reeds zeide, ik hecht waarde aan uw opinie. Ook omtrent Charlie Tregenny. Ik meen gezien te hebben, dat u hem zoowel aan tafel als in het park voortdurend in het oog hield. Kom, spreek vrij uit, hoe u over hem denkt."

Gwithian's hart klopte snel. Hoe gaarne had hij aan zijne eigen gevoelens lucht gegeven en het groote geheim van zijn hart, zijne liefde voor Marjorie geopenbaard. Maar had hij haar werkelijk lief? Doch nu kon hij in geen geval voor zich zelf pleiten. De oogen van mevrouw Pendragon waren in spanning op hem gericht en joegen hem bijna schrik aan.

„Natuurlijk kent u de Tregenny's?" vroeg mevrouw Pendragon, toen hij bleef zwijgen.

„Tot mijn schande, neen," antwoordde hij. „Zeker, ik ben een Cornwaller van geboorte, maar heb, buiten mijn studie-jaren aan de mijnschool, nog slechts kort in het graafschap gewoond."

„Dus, u kent niet één der Cornwaller families?"

„Geen enkele. 't Mag u mogelijk vreemd klinken, maar pas voor enkele weken heb ik uw naam voor het eerst gehoord. Ik wist voordien van het bestaan der Pendragon's niet af."

De blik, dien ze hem toewierp, getuigde van ongeloof of twijfel.

„Dat is vreemd," betuigde ze. „Ik zou het voor een onmogelijkheid gehouden hebben, een goeden ouden Cornwaller naam te dragen en van de Pendragon's niet af te weten. 't Is mogelijk wel de oudste adel uit het graafschap."

„Ik heb me nooit veel daarom bekommerd," antwoordde Gwithian. „Mijn leven bewoog zich in andere richting."

„Maar u is toch trotsch op uw graafschap? Heb ik niet zelf van u gehoord, dat Cornwall het mooiste hoekje van ons vaderland is?"

„Zeker, dat heb ik gezegd, en ik denk er nog zoo over."

„En u is nu zooal overal geweest?"

„Ik heb al heel wat kilometers afgereisd."

„Zeg me, wat u hebt gezien."

Hij noemde onderscheiden plaatsen, die hij had bezocht.

„Is dat alles?" vroeg ze, en weer voelde hij hare oogen strak op zich gericht. „'t Zijn alle noordelijk gelegen plaatsen, die u hebt genoemd. Is u nog niet in zuidelijke richting geweest? 't Is daar in velerlei opzicht mooier en grotesker. Vooral de bosschen zijn indrukwekkend. U hebt me nog niet eens Love, Fowey of Polperro genoemd en die behooren nog wel tot de meest schilderachtige plekjes van Cornwall."

Zijne vermoedens, die hij reeds verdwenen waande, herleefden opnieuw. Welk belang kon zij er bij hebben, om dit alles uit te vorschen? Maar zijn gezicht verried niet, wat er in hem omging. Thans nu zijne gedachten waren afgeleid, had hij weer de oude contrôle over zichzelf.

„Ik zal er eens heengaan en u dan mijn bevindingen doen

weten," lachte hij gul. „Ik had al hooren zeggen, dat Polperro zoo éénig was. Maar ik heb dat hoekje nog niet gezien."

Hij had er zich reeds op voorbereid, dat ze zou blijven doorvragen, maar een tikje op de deur en het plotseling binnen-komenvallen van Marjorie maakte aan het verhoor een einde.

't Lijkt hier wel een samenzwering," lachte zij. „U hebt me stellig weer willen ontsnappen, maar dat zal u niet gelukken."

Gwithian geraakte geheel onder den indruk harer bekoring. Ja, zij was wèl de vrouw van zijn wenschen. Zij zou hem gelukkig kunnen maken en de leegte aan zijn eenzamen haard kunnen wegnemen. Waarom zijn hart niet voor haar uitgestort, zijn gevoelens niet geopenbaard? Schenen de groote vraagoogen, die hem zoo bemoedigend aankeken, geen bekentenis uit te lokken? Maar ze kwam niet van zijn lippen. Er was iets, wat hem tegenhield, iets, wat tusschen Marjorie en hem, nù, gelijk dien anderen keer, een slagboom wierp en aan zijn hart gebood te zwijgen..... Een goed uur later reed Gwithian weg. Naar huis? Neen, hij had behoefte aan verstrooiing. De eenzaamheid joeg hem schrik aan. Zijn gevoelens en zijn gedachten smakten hem als op een pijnbank, hij moest zichzelf ontvluchten en nieuwe indrukken trachten te verkrijgen. Doch waarheen?

„Karenza".

Had hij haar naam uitgesproken of enkel maar daaraan gedacht? Ja, hij wilde naar St. Elisabeth rijden en Karenza opzoeken. Waarom zou hij niet er toe besluiten? Binnen tien minuten, 't was immers slechts een afstand van vier mijlen, kon hij bij haar zijn. 't Was nu elf uur, om en bij.

Het dorpje Pendragon lag reeds achter hem en hij kon door de duisternis heen de omtrekken van een kerkje met vierkanten toren onderscheiden. Een twintigtal huisjes scheen er omheen gebouwd. 't Moest wel de kleinste parochie van Cornwall zijn. Was het, eigenlijk gezegd, wel een dorp? Zou 't niet beter een gehuchtje hebben kunnen genoemd worden? De mijn lag nog ongeveer een kilometer verder. Hij herinnerde zich, wat Karenza over het huisje, waar zij inwoonde, gezegd had. Hoe goed kon hij alles, wat Karenza betrof, onthouden. Ja, ginds, op een minuutje afstands, moest het huisje liggen.

't Was een armelijke, lage stulp. Zij kon, van buiten af beschouwd, niet meer dan twee of drie vertrekjes bevatten. Maar het geheel zag er schilderachtig uit. 't Lag op een afstandje van den weg, in 't midden van een kleinen tuin, dien hij bij het heldere maanlicht geheel kon overzien. Ook het rieten dak kon hij onderscheiden. De muren waren grootendeels met klimrozen begroeid. In het tuintje stonden ouderwetsche struiken en bloemen: dahlia's, hydranga's en allerhande kleurige heestertjes, die er een vroolijk aspect aan gaven. 't Was een bladstille zomeravond, aan het einde van Augustus. Men kon geen zuchtje uit de bladeren hooren, en de schaarsche wolken aan de lucht bewogen zich bijna niet. De zomerglorie begon te tanen, maar de atmosfeer was nog van zoete geuren vervuld.

Bijna werktuiglijk zette hij vlak vóór het houten traliehekje den auto stop. Zou Karenza hem gehoord hebben? Hij stond lang op den uitkijk en voelde de bittere ironie van het lot. Nog geen half uur geleden bevond hij zich op Pendragon-Hall, misschien wel het rijkste en mooiste landgoed van West-Engeland. Gedurende eeuwen was het door de Pendragons bewoond geweest en hoewel de laatste tak scheen uitgestorven, heerschte toch algemeen de overtuiging, dat ook de latere bezitters, die denzelfden naam voerden, aan den ouden stam verwant waren.

En nu woonde er een vrouw, die door intriges of door misdaad in het bezit er van gekomen was, terwijl de rechtmatige eigenaars in een armzalige stulp een onderdak hadden moeten zoeken.

Gwithian geraakte weer in vuur voor zijn oude kwelduivels: Roger Pendragon en zijn testament. Het beeld van Marjorie was weer op den achtergrond geraakt en verbleekt, en het stille, zachte meisje, waarnaar hij zoo verlangend uitzag, vormde weer het middelpunt van zijn gedachten. En gesteld eens, dat alles anders was, dan Karenza meende. Dan nog verdiende zij belangstelling. Was zij niet zonder vrienden en zonder familie? Moest zij niet door harden arbeid in de mijn in het onderhoud van zichzelf en van haar armen broeder voorzien? Zij..... Karenza! Hij voelde een schok door zijn leden.

Wat bezielde die vrouw, toen zij een onderhoud onder vier oogen met hem wenschte? Waarom moest hij in hare familieaangelegenheden betrokken worden? Wat ging hem Charlie Tregenny aan? 't Was mogelijk slechts een truc, om een huwelijksaanzoek uit te lokken. Wie weet, of Marjorie haar gevoelens niet aan haar moeder had opgebiecht. Nu stond Marjorie opeens weer vóór hem, stralend in jeugd en schoonheid; Marjorie met haar betoovering in lach en blik, tenger en sterk, vol schelts en warm gevoel. En zij hield van hem, hij wist, dat zij hem liefhad, dat zij met hem dweepte.

Weer richtten zich zijn oogen naar de stulp. Zou ze hem niet gehoord hebben? Hij wilde reeds terugkeeren naar huis en voor zijn vermoeide leden en zijn afgetobden geest wat rust zoeken. Maar een zacht gepiep drong tot zijn ooren. Het achterdeurtje ging open en Karenza trad naar buiten. Zij kwam regelrecht op hem af, vrij en ongedwongen als een kind, dat nog van geen terughoudendheid weet.

„Er is geen dag verstreken, dat ik niet aan u heb gedacht," bekende zij. „Ik had natuurlijk geen motief, om te gelooven, dat u zou komen, maar ik hoopte, dat u het doen zoudt. Ik wist wel, dat u er was....."

„Dus u hebt mij van het venster uit gezien?"

„Ja, ik heb uren, uren lang op u gewacht. Ik zit dikwijls aan het venster naar u uit te kijken. Als u niet was gekomen, zou ik morgenavond naar Cromlech Cottage gekomen zijn."

„Dus, u hebt nieuws, Karenza?"

„Ja, ze zijn weer bij elkaar geweest, Adam Chignoweth en die vrouw."

„Hoe weet u dat?" Er sprak verbazing uit Gwithian's oogen.

„Ik zag hem weer. Ik liep hem na tot Pendragon-Hall. Juist, als den vorigen keer."

Gwithian begreep, wat Chignoweth tot dat hernieuwd bezoek bewogen had. De man was natuurlijk verslag gaan doen van het onverwachte bezoek in den tuin van Dahlia Cottage. Welke beschrijving zou hij van hem gegeven hebben? En zou niet die vrouw in angst verkeeren, nu zij tot de ontdekking gekomen was, dat de herinnering aan het testament, die zij als uitgewischt beschouwde, weer begon te herleven?

„Wat drijft toch dien man daarheen? Wat heeft hij met Pendragon-Hall uit te staan?" vroeg ze met vuur.

„Hij kan honderden motieven hebben, waarvan we er niet één zouden kunnen raden," antwoordde Gwithian ontwijkend. „Bedenk eens, Karenza Hij was de vertrouweling van mr. Trefry, die uws vaders bezittingen behoorde. Zoodoende moet hij van alles op de hoogte zijn en kunnen zijn adviezen voor uw stiefmoeder groote waarde hebben. Me dunkt, deze oplossing ligt voor de hand."

„Goed, mr. Trewithen, ik wil u geen ongelijk geven. Maar waarom die komst telkens op dat late uur? Ziet u daarin niets verdachts?"

„Wat moet ik u hierop antwoorden, miss Karenza? Ook daarvoor zal hij wel motieven hebben, die wij bezwaarlijk kunnen achterhalen. Hij heeft denkelijk redenen, om niet gezien te willen worden. Ik begrijp, wat er in u omgaat, maar als ik miss Karenza Pendragon was, zou ik mij niet zoo daarin verdiepen."

Het meisje keek hem met haar groote, bedroefde oogen aan.

„Mr. Trewithen," vroeg ze bedeesd, „is er nog hoop voor ons? U begrijpt, wat ik bedoel. Zou er nog kans zijn op herstel in rechten?"

Hij antwoordde niet onmiddellijk, hij was er niet toe in staat.

„Zeg het mij, mr. Trewithen," hield zij vol, „is er nog eenige hoop?"

Hij beproefde te spreken, maar scheen het gezochte woord niet te kunnen vinden. En toch, hij moest iets zeggen. Maar was het niet wreeder haar te misleiden, dan haar, tegen alle hoop in, te laten hopen, dan haar zonder omwegen de waarheid onder de oogen te laten zien?

„Neen, miss Karenza," sprak hij kordaat, „ik geloof niet, dat er nog eenige hoop is. Het doet mij leed, u dit te moeten zeggen. Maar ik wil u niet misleiden."

„Maar u erkent toch, dat het testament, dat werd uitgevoerd, niet mijns vaders wil was?"

„Ik weet het niet," stotterde hij..... „Ik durf u geen hoop te geven."

Even, want het duurde slechts eenige seconden, was er een uitdrukking van wanhoop, bijna van doodsangst in haar oogen. 't Was, of de woorden, die hij gesproken had, als het geknal van een schot tot haar ooren waren doorgedrongen.

„Dus, het staat bij u vast, dat Roger nooit meer een tehuis, nooit meer vrienden zal hebben? Dat hij altijd van mij zal afhangen?"

Het ontroerde hem, dat zij aan zichzelf niet dacht en alleen voor Roger bezorgd was. Haar eigen toekomst vergat ze, maar het denkbeeld, dat er voor haar broeder geen blij verschiet zou dagen, sneed haar als een dolksteek door het hart. Hij had de middaguren van dezen dag in een milieu van weelde en genot doorleefd; hij was de gast geweest in een huis, dat zij als haar wettig gebied beschouwde, terwijl zij in ruwen arbeid haar uren in de mijn moest slijten en 's nachts in een armzalige stulp op een stellig even armzalige peluw het moede hoofd moest nederleggen.

Thans, nu dit alles zijn gedachten bezig hield, was Marjorie voor hem niets meer. Haar overvloed, haar schoonheid en haar rang hadden in zijn verbeelding geen plaats meer, geheel de ruimte van zijn denkvermogen was door het stille, verlaten meisje, dat hier in het maanlicht vóór hem stond, in beslag genomen. Karenza! Was niet zij 't geweest, die, zonder het zelf te kunnen vermoeden, telkens juist op het beslissende oogenblik tusschen hem en Marjorie getreden was? Maar nu begreep hij alles, nu ging hem een licht op. Hij had Karenza lief. Dat arme verlaten kind..... die schamele mijnwerkster..... dat zachte moedertje voor haar stumperigen broeder, was de koningin geworden van zijn hart, aan haar wilde hij een tehuis, vol liefde en geluk, schenken.

Hij was geen jongen meer, hij was een man. Hij had nu den leeftijd bereikt, waarop de illusies der jeugd beginnen te verflauwen; trouwens een droomer was hij nooit geweest. De laatste tien jaren hadden hem de worsteling om het leven leeren kennen. Hij had vier jaren onder de wapenen den oorlogsgruwel van nabij gezien; honderden malen had hij van aangezicht tot aangezicht tegenover den dood gestaan. Hoewel ongewond en onverminkt, had hij alle oorlogsellenden meegemaakt. Hij had uren lang tot boven zijn knieën in bevroren sneeuw gestaan. Hij had dynamiet-bommen zien springen en het artilleriegeschut hoo en knallen. Links en rechts waren zijn wapenbroeders, die hem flankeerden, onder een doodelijk schot ineengezegen. Al die jaren hadden, zooals hij onder een grijnslach placht te zeggen, het zaagsel in hem weggeveegd, hem den naakten levensbodem leeren kennen. Ook de oorlogsnaweeën waren hem niet vreemd gebleven, hij had van aangezicht tot aangezicht tegenover de zwartste armoede gestaan. In Afrika had hij alles op het spel gezet en de eene hoop na de andere in rook zien vervliegen. En toen kwam de ontrouw van haar, aan wie hij zijn rust en zijn krachten had toegewijd.

Dit alles doorvloog zijn geest, terwijl hij met aandoening Karenza gadesloeg. Hoe aan zichzelf overgelaten stond ze daar in het zwijgen van den nacht, in de teere schoonheid van een lente-dageraad.

„Dat zal. zoolang ik leef, niet noodig zijn," betuigde hij geroerd.

„Wat bedoelt u, mr. Trewithen?"

Hoe verlangde hij zich uit te spreken en de gevoelens bloot te leggen, die hem overmeesterden. Maar de woorden bleven hem in de keel hangen.

„U zegt, er is geen hoop meer voor ons," zuchtte zij. „Dus die

vrouw en haar kinderen kunnen ongestoord blijven genieten van 't geen rechtens aan Roger en mij moet toebehooren?"

Hij bleef haar het antwoord schuldig.

„Ik zal nooit daarin berusten," vervolgde zij, „omdat de waarheid aan onze zijde is. Zij zal de leugen achterhalen. Het hoe en waar is nog omsluierd, maar de dag zal komen, waarop die sluier wordt opgeheven."

„Ka enza," begon hij, en hij was zich onbewust, dat hij voor het eerst dezen naam zonder het gebruikelijk voorvoegsel noemde, „ik kan, ik mag u met geen valsche verwachtingen paaien. Ik wilde, dat ik er toe in staat was. Maar ik kan het niet. Het is mij moreel onmogelijk. Maar er is iets anders, wat ik u te zeggen heb."

„Ja?" vroeg ze in verbazing. „Wat is het, mr. Trewithen?"

„Ik heb u lief, Karenza. En geen grooter vreugde kan mij bereiken, dan voor u te mogen zorgen, u een tehuis te mogen aanbieden."

Met onrustige, verwonderde oogen had zij hem aangezien. 't Was, of de beteekenis van zijn woorden niet tot haar begrip was doorgedrongen.

„Hebt u me niet verstaan, Karenza? Ik heb u lief, ik vraag, of u mijn vrouw wilt worden."

Langzaam kwam het besef van 't geen zijn woorden beduidden. Haar trekken werden ontspannen en er straalde een helder licht uit haar oogen.

„Neen..... dat is niet waar..... dat kan niet waar zijn!" stamelde zij.

„En toch, Karenza, het is waar..... waar, als het licht van de zon. Wij zullen op Cromlech Cottage gelukkig zijn. Of — als u andere wenschen mocht hebben — op de plaats van uw keuze. Draag uw lasten op mij over."

Haar lippen waren in voortdurende beweging. „Neen, neen," weerde zij snikkend af, „het k a n niet waar zijn..... U is zoo goed, mr. Trewithen..... en uw goedheid doet u zoo spreken. O, het is mij alles zoo duidelijk. Een groote heer als u..... en ik? Een verstootelinge, zonder familie en zonder tehuis..... Neen, ik kan niet gelukkig worden; ik mag dat offer niet aanvaarden. Ik moet den strijd alleen voortzetten! Zonder hoop, want u oordeelt immers, dat er voor mij geen hoop meer is?"

Hij greep haar hand. „Karenza, Karenza," drong hij aan, „Laat mij uitspreken. Laat mij u zeggen..... u verzekeren..... u....."

Zij trok haar hand uit de zijne. „Doe het niet. Spreek niet verder..... U is zoo goed..... Ik mag uw offer niet aanvaarden," snikte zij luid. Toen, zonder een enkel woord van afscheid, vluchtte zij weg, de armzalige stulp in, in angstige bangheid voor zichzelf.

Hij wilde haar achtervolgen, maar voelde zich van dit voornemen teruggehouden. Hij had opspraak kunnen verwekken, door aan zijn voornemen gevolg te geven, en dit wilde hij tegen elken prijs vermijden. Zijn oprechte gevoelens verboden het hem. Hij had haar

mogelijk reeds gekrenkt door de wijze, waarop hij tot haar gesproken had. Was hij niet wreed en lomp geweest, door op haar omstandigheden te zinspelen? Ja, zij moet zich stellig gekrenkt gevoelen over zijn ondoordachte verklaring. Had hij uit haar verlatenheid en hopeloosheid geen voordeel willen trekken? Neen, zijn bedoelingen waren oprecht geweest. Ook tijd en plaats waren hem ongunstig geweest, maar had ook zijn verstand niet verzuimd, de taak van het hart te controleeren?

Verdrietig reed hij naar huis terug. 't Was nu middernacht. Hoe stil, hoe rustig was nu alles om hem heen. Hij had een gevoel, alsof hij droomde. Maar neen, hij droomde niet. Zijn liefde tot Karenza was werkelijkheid. Maar werden zijn gevoelens door haar beantwoord? Zij had haar hand uit de zijne losgerukt en hem zonder een woord van afscheid verlaten. Maar hij kon, hij wilde haar niet opgeven. Hij zou wachten, zelfs al zouden er jaren mede gemoeid zijn, tot zij vrijwillig en onbevangen haar kleine hand in de zijne zou leggen.

HOOFDSTUK XV

Reeds langer dan een uur zat Gwithian alleen. Hij had een emotie-vollen dag achter zich, een dag, zooals hij zich niet kon herinneren er ooit een beleefd te hebben. 't Was een dag geweest van openhartigheid, van vermetele hoop en teleurstelling. Zijne pas bewust geworden liefde had hem tot de kruin van den geluksberg omhoog gedragen..... had hem neergeploft in den afgrond eener zwarte wanhoop. Hij had eene liefde vertrapt, zooals men liefdeloos een herfstblad onder zijne voeten vertreedt, eene liefde, waarvan hij zeker was en die uit de diepte van een hart was opgevlamd. Hij had een droom van weelde, schoonheid en glans ten offer gebracht.

Maar het speet hem niet. Er vloeide geen traan uit zijne oogen. Hij had immers Marjorie Trounce niet lief; hij had haar nooit bemind, en nooit, nooit zou hij haar beminnen. Het meisje had openlijk van hare gevoelens blijk gegeven, eene verklaring van zijne lippen als afgedwongen, maar op het oogenblik zelf, dat zij met het jawoord op de lippen zijne bekentenis afwachtte, had hij gezwegen, als ware hij met stomheid geslagen; zijne liefde en zijn hart — hij gevoelde het te diep — behoorden aan Karenza; voor Marjorie Trounce gevoelde hij niets, zij was uit zijne gedachten en uit zijn hart verbannen.

Hoe kon hij tegenover Karenza herstellen, wat hij onwillens door onbedachtzaamheid misdreven had? Toch verheugde hij zich, dat hij haar zijne liefde had verklaard, hoe onbeholpen en kwetsend ook, en al had zij ook niet verder naar hem willen luisteren. En nu stond hij voor de vraag, wat hij wel zou kunnen doen om haar te helpen? Een kind van Roger Pendragon was zij ongetwijfeld, dat stond vast, als de zware steenen, die op den top van den Cromlech als in den bodem waren vastgegroeid, maar op herstel in hare rechten, waarop zij zoo energiek bleef aansturen, had zij z. i. even weinig zekerheid, als er kans voor haar bestond, om

koningin van Engeland te worden. En, in zekeren zin, verblijdde hem dit. Want nu was zij meer afhankelijk en als aangewezen op hem, wiens grootste vreugde het zou zijn, haar alles te geven, wat zij slechts wenschte.

En..... zij had geweigerd naar hem te luisteren..... geweigerd zelfs hem aan te moedigen, hem een greintje hoop te geven.

Vermoeid begaf hij zich te bed. Zijn huis was hem reeds lief geworden en ieder meubelstuk mocht beurtelings een blik van bewondering en welbehagen van hem ontvangen. Doch er was iets, wat hem bevreemdde. Hij gevoelde behoefte om te bidden. In zijne studie-jaren en later, toen hij in de loopgraven en oorlogsvelden in geestelijken opstand was gekomen, had hij niet meer gebeden. En ook nadien was hij in verzuim gebleven. Maar thans gevoelde hij daartoe een drang, waaraan hij, dacht hij, geen weerstand zou hebben kunnen bieden, indien hij zulks had gewild.

Hij wierp zich, onder den invloed van dien drang, op de knieën en bad. Hoelang zijn gebed duurde en met welke beden hij zich tot God richtte, zou hij niet hebben kunnen zeggen. Maar hij was zich ten volle bewust, dat hij in de tegenwoordigheid van God verkeerde, dat God hem aanhoorde, en dat het licht, waarom hij smeekte, hem niet ontzegd zou worden.

't Duurde lang, voordat hij in slaap viel en toen eindelijk zijne oogleden zich gesloten hadden en hij uit het leven der werkelijkheid tot het leven der onbewustheid was overgegaan, kwamen vreemdsoortige droomen hem bezoeken.

Hij bevond zich weer op Pendragon-Hall..... Mevrouw Pendragon was onder hare gasten, voorkomend en beminnelijk als steeds, maar een zwarte schim bewoog zich achter haar..... Hij zelf was met Marjorie alleen. Zij wandelden tusschen de groote, dichte boomen. Hij was verrukt over hare schoonheid. Dan, terwijl hij haar nog bewonderde, zag hij hare schoonheid verbleeken, zooals eene verwelkende bloem verbleekt, en eindelijk in een grijnzend doodshoofd overgaan..... Dan stond hij eenzaam in de moerassen van Bodwin. Een wilde storm loeide boven hem en hij voerde een strijd op leven en dood tegen de ontketende elementen..... Doodsangst kwam over hem, en hij wist niet, waarheen zich te bergen. Hij holde weg, om i e t s te ontvluchten, maar wist niet wat het was. De storm loeide om hem heen en de regen zwiepte tegen zijn gezicht. Maar 't was niet dit, wat hem beangstte. Hij werd achtervolgd door iets griezeligs, iets wat hem dreigde en wilde inhalen. Hij keek om en zag zich plotseling in een worsteling op leven en dood verplaatst. Zijne kracht begon hem te begeven en zijn vijand dreigde te overwinnen..... Een hel licht daalde over de moerassen en belichtte den vijand, die hem bestreed..... 't was de man van Dahlia Cottage, Adam Chignoweth.....:

Nu veranderde opeens het tooneel. 't Was nu niet meer een wilde storm met rollende donderslagen en helle bliksemflitsen. Een stille, landelijke rust omgaf hem. Hij herkende 't dorpje Pendragon met zijn karakteristieken toren en de karakteristieke huisjes

daar omheen. Ook Karenza zag hij, zij stond bij het graf van haar vader, als wilde zij bij hem de hoop zoeken, welke hij haar niet had durven geven..... Hij zelf lag te bed, in zijn eigen bed; hij was in slaap gevallen. Hij zag zichzelf daar slapen, zag de dekens op en neer gaan, zag zijn eigen gezicht en de zweetdruppels op zijn voorhoofd. Dan volgde de herhaling van 't geen hij reeds in een vorigen nacht had gezien.

Rechtop, aan het voeteneind van zijn bed, verrees de gedaante van Roger Pendragon. Toen werd alles donker..... Bij zijn ontwaken begroette hem een lachende zomermorgen. De vogeltjes zongen hun hoogste lied; het vee loeide om strijd in de omgelegen weiden. Hij hoorde het zacht stroomen der beek op een kleinen afstand, en de stralende zon wierp gouden lichtbundels door het op een kier geopende venster.

De eerste herinneringen aan 't geen hij in zijne droomen had beleefd, waren vaag en weifelend, maar dan werd alles hem zoo helder en zoo klaar, alsof het heusche werkelijkheid was geweest.

Hij keek op zijn horloge. 't Was zeven uur om en bij en Cradock was nog niet beneden. Bijna instinctmatig sprong hij uit zijn bed en kleedde zich gehaast. Dan betrad hij den tuin. Geen wolkje hing aan de lucht; de velden baadden zich in de heerlijke morgenzon, de atmosfeer geurde van amber- en nadusweelde. 't Was een ochtend vol hemelglans, die uit het hart van alle schepselen een hymne deed opgaan tot den Schepper aller dingen.

Eenige minuten later „race"-de hij door de donker omwelfde laan, heuvel op, heuvel af, de verre, groote zee in 't verschiet. Hij zag de woeste rotsen, waartegen de zee hare hooge golven te pletter sloeg. Hier was hij reeds eenmaal met Marjorie Trounce geweest, en nu haar beeld voor zijne oogen was opgeroepen, keerde ook de herinnering terug aan het mondaine leven, dat hem nu zoo nietig voorkwam tegenover de eindelooze majesteit van de natuur en haren Schepper.

Opgewekt kwam hij thuis. Hij had een weg van veertig mijlen achter zich. De torenklok van Pendragon had juist negen uren geslagen. Een uitnoodiging, om op Pendragon-Hall te komen lunchen, schoot hem onwillekeurig in de gedachten. Hij had die uitnoodiging aangenomen, maar gevoelde geen lust, gevolg daaraan te geven. 't Zou bijna spotternij, vooral tegenover Marjorie, geweest zijn, als hij er toe had besloten.

IJlings schreef hij twee briefjes: een aan het adres van mevrouw Pendragon, om zich te excuseeren dat hij niet kwam, het andere aan dr. Borlase, met verzoek, hem in den namiddag in de gelegenheid te stellen, hem te spreken. Dan gaf hij aan zijne gedachten den vrijen loop.

Voor de lunch kwam de kleinzoon van Susanne Jory, die met de brieven was uitgezonden, terug. Er was van Pendragon-Hall geen antwoord, maar de dokter had een vriendelijk briefje teruggeschreven, waarin hij Gwithian meldde, dat hij den geheelen dag

bezet was. Als er geen tegenbericht kwam, zou hij in den loop van den avond, denkelijk tegen negen uur, op Cromlech Cottage zijn.

„En dat alles hebt u gedroomd?" vroeg de dokter, na een lange stilte.

Gwithian knikte in gedachten.

Hij had den dokter een volledig verslag gegeven van 't geen hem in den droom was overkomen, met verzwijging slechts van zijne ontmoetingen met Karenza en haar broeder. Hij had dezen goedhartigen, opvliegenden en stijfhoofdigen dokter lief gekregen; hij hield van hem en schonk hem zijn volle vertrouwen, maar toch had hij nog niet er toe kunnen besluiten, hem van zijne ontmoetingen met Karenza en Roger in kennis te stellen. Dat hield hij nog altijd voor zijn vriend geheim. Dat was iets te heiligs in zijne oogen, om aan het licht gebracht te worden; zelfs een vriend als dr. Borlase — want ja, een oprechte vriend was hij — mocht dàt niet weten. Ook het bezoek van Karenza aan het graf van haar vader was onbesproken gebleven. Maar overigens was de dokter zoo minutieus mogelijk ingelicht.

„'t Zijn natuurlijk slechts droomen, die reëel geen waarde hebben," zette de dokter den loop zijner gedachten voort. „Ik heb dikwijls over de waarde van een droom gepeinsd, maar ben nog even wijs gebleven, als toen ik er mede begon. Wat is ons weten toch gering. Hoe beperkt is onze geest, hoe kortzichtig zijn onze oogen."

„Dat zegt Socrates ook," glimlachte Gwithian. „De erkenning van ons niets weten is het begin der wijsheid."

Zij zaten, ieder in een clubfauteuil, in de hall van Cromlech Cottage. 't Was nu over tienen, en Cradock was reeds gaan slapen. De dokter had het druk gehad, dien dag, en gevoelde zich erg vermoeid. Maar Gwithian had hem den lust tot slapen benomen. Maar hij was hem erkentelijk daarvoor. Hij was blij in dien jongen man een vriend gevonden te hebben; de omgang met hem deed hem goed; te meer daar zijn leven als vrijgezel hem onder de dorpelingen en boeren zoo weinig afwisseling bezorgde.

„Was u het niet, die mij vertelde," vroeg hij tusschen de discussies door, „dat er gewettigde vermoedens waren, dat Roger Pendragon nog leeft?"

Gwithian knikte.

„En mag ik vragen, welke die vermoedens zijn?"

„Ik wil liever nu daarover nog zwijgen," antwoordde Gwithian na eenig nadenken. „Maar ik steun op vaststaande gegevens. Ook ben ik te weten gekomen, dat zijn zuster niet is gehuwd. Ook haar verblijf in Schotland, dat u voor stellig hield, blijkt uit de lucht gegrepen."

„Welnu..... waar is zij dan?"

„Ook daarover mag ik me nu nog niet uitlaten. Ik moet eerst een vasteren bodem onder mijn voeten hebben. Toen we den laatsten keer bij elkander waren, heb ik u, meen ik, gezegd, dat uw verhaal over Pendragon-Hall en de beide kinderen van uw vriend mij

letterlijk bioloseert. Ik kan er mij niet van los maken. 't Heeft zich in mijn bestaan als ingeweven; 't is een onafscheidbaar deel van mij geworden. Waarom ik niet meer waken of droomen kan, zonder dat het me beinvloedt, ik weet het niet. Maar wat ik wel weet is, dat we een plicht te vervullen, een schuld af te lossen hebben. We moeten de handen uit de mouw steken. We moeten iets doen, Borlase."

„Spreek u maar op, wat," grimde de dokter. „Die vrouw op Pendragon-Hall is in haar recht. Versta me wel, in zuiver civielrechtelijken zin. En wat vermogen die arme schapen daartegen te doen?"

„Die arme schapen, ja, dat zegt u wèl," zuchtte Gwithian zwaar. „Zij zijn zonder een rooden cent op straat gezet, zonder bescherming, zonder dak."

Beiden zwegen een poos.

„En hij was zoo dol op die kinderen..... hij had ze lief, als den appel van zijn oog," peinsde de dokter luidop. „Kijk, Trewithen, we hervallen weer in ons oud thema: Roger Pendragon en zijn testament."

Gwithian schrok driftig op. Ja, nu was ook de sleutel van het droomgeheim gevonden.

Die eeuwige gedachte aan Roger Pendragon en zijn testament nam in zijn droomen gestalte en leven aan, en kon de gelijkenis van die gestalte met het schilderij van Pendragon-Hall niet verklaard worden door de familietrekken, welke sinds dien eersten nacht door de verschijning van Karenza en haar broeder in zijn geheugen gegrift waren?

Nu viel weer het gesprek op Adam Chignoweth, en tot in de kleinste details moest Gwithian nog eens herhalen, wat de man gezegd had, hoe hij er uitzag en welken indruk hij van hem had gekregen.

Onder herhaalde interrupties vertelde Gwithian zijn wedervaren te Fowey en in den tuin van Dahlia Cottage.

De dokter stopte een versche pijp. „We staan machteloos..... we kunnen niets doen," jammerde hij onder gedurig hoofdschudden.

„Dat weet ik nog zoo niet," opperde Gwithian.

„Zeg op dan, Trewithen."

„Alles hangt natuurlijk er van af, of we werkelijk gelooven, wat er in ons omgaat. We moeten teruggaan tot den dag, waarop Roger Pendragon werd begraven. Geen moeite moet ons te zwaar vallen, om het begin van den draad te vinden, die van het maken van het testament, door uw zieken vriend, tot de vervalsching leidt. Daar is speurtalent voor noodig, en of we dat bezitten, staat nog te bezien. Een klein eindje zijn we reeds op weg. Adam Chignoweth heeft reeds getoond, dat er iets bij hem niet pluis is; dat hij niet zuiver in zijn schoenen steekt. Wij moeten zijn gangen bespieden, ons in verbinding met hem stellen, en trachten uit te visschen, hoe hij aan zijn geld gekomen is. Dat zal tijd en offers vergen, maar ik ben met liefde daartoe bereid. Kunnen we dien Chignoweth in het nauw brengen,

hem dwingen zijn masker op te heffen, dan zullen ook vanzelf zijn uitlatingen, hoe dubbelzinnig en tegenstrijdig ook, een spoor in andere richting aanwijzen, waardoor we steeds nader tot ons doel komen. We moeten....."

„Houd op, Trewithen," smeekte de dokter. „Ik zou haast wenschen, dat u nooit naar Pendragon gekomen waart. Na jaren piekeren had ik eindelijk rust gevonden, maar u hebt me die rust weer ontnomen. Al die nare herinneringen, welke ik na zooveel inspanning onderdrukt heb, voel ik opnieuw leven en mijn hart benauwen..... U spreekt van Adam Chignoweth. Zou hij reeds weten, wie u is? Dit is een gewichtige vraag, in verband met uw laatste woorden."

„Hoe zou hij kunnen weten, wie ik ben?"

„U vertelde, dat hij weer op Pendragon-Hall was geweest. Uit welke bron u dit bekend is, weet ik niet, maar u verklaart voor de waarheid van uw zegsman in te staan. Als die Chignoweth argwaan krijgt, durf ik u een briefje er op te geven, dat hij alles in beweging zal zetten, om u te dwarsboomen."

HOOFDSTUK XVI

Terwijl beide vrienden nog lang over en weer praatten om tot overeenstemming te geraken over 't geen hun te doen stond, waren ook op Pendragon-Hall twee menschen in druk gesprek. De kamer, waarin ze zaten, was half verlicht, voor het overige heerschte er in het groote huis een volslagen duisternis.

„En u weet zeker, dat hij het was?"

„Er is geen grond, daaraan te twijfelen."

't Waren mevrouw Anna Pendragon en Adam Chignoweth, die in dit late uur bijeen waren. Laatstgenoemde was eerst enkele minuten te voren op Pendragon-Hall aangekomen en in alle stilte ontvangen. Zijn trekken waren in voortdurende beweging. De gelaatstint was bleek, en in de lichtgrijze oogen was een uitdrukking van groote vrees. Een glas whisky-soda stond voor hem.

„Ik heb hem nauwelijks gezien, of ik begon argwaan te krijgen."

„Heeft hij zich niet Rosewarne genoemd?" vroeg zij ongeduldig.

„Ik weet, wat ik doe," sprak Chignoweth als voor zichzelf en zonder haar vraag te beantwoorden, „en wat ik heb gedaan, kan ik verantwoorden. Ik ben uitgeslapen genoeg om mij niet te vergaloppeeren. Maar toen hij den naam Pendragon uitsprak, kreeg ik het te kwaad. 't Was voor den eersten keer na tien jaren, dat ik hem op die wijze hoorde uitspreken."

„Vertel me over hem, geef nog eens een duidelijke beschrijving," drong zij aan. Het gezicht dier vrouw was koud en er vertoonden zich harde trekken. Zelfs de oogleden bewogen zich niet.

„Ik had me op een tuinbank laten neervallen, om wat uit te puffen in de schaduw. 't Was een smoorheete dag. Toen hoorde ik het tuinhek knarsen, en een man verscheen binnen het hek. Ik had natuurlijk geen reden om achterdochtig te zijn, hoewel ik mij

verwonderd afvroeg, wat hij wel zou komen doen. Vrienden heb ik niet te Fowey. Ik heb me altijd afgezonderd en iedereen op een afstand gehouden.

Ook met praatjes laat ik mij niet in. Men loopt zoo licht gevaar ondoordacht woord te spreken, dat men beter onuitgesproken had kunnen laten. In enkele seconden was mijn oordeel over hem gereed. Een kordate, knappe jonge man, met een gezicht als uit metaal gegoten, en met vurige, doordringende oogen. Ik nam me voor, mij voor hem in acht te nemen. Hoe ik eigenlijk er toe kwam, weet ik zelf niet, maar ik stond hem nog al scherp te woord. Zijn eerste vraag betrof Mr. Trefry's oudsten zoon, dien hij jaren geleden, naar hij voorgaf, had leeren kennen. Dat deed me achterdocht krijgen, en ik begon na te denken. Anders zou ik minder daarop gelet hebben, als niet onverwacht uw oogappel" — Chignoweth grijnsde bij dat woord — „in het gesprek betrokken werd."

„De jonge Roger Pendragon, bedoel je," verbeterde de vrouw bits.

„Ja, de jonge Roger," herhaalde Adam Chignoweth. „Hij had hem, naar zijn zeggen, in den oorlog leeren kennen; ze waren toen beiden onder de wapenen. U kan begrijpen, hoe ik er van schrok. Wel slaagde ik er in, mij kalm te houden, maar ik had het innerlijk zwaar te verantwoorden. U zult gemakkelijk kunnen gissen, waarom."

„Wat bezwaarde u dan toch?" vroeg ze scherp.

Chignoweth keek haar, beslist een halve minuut, strak aan.

„U is mij in koelheid de baas," gaf hij onbewimpeld toe, „maar u moogt evenmin vergeten als ik, dat....." Hij bloosde sterk en een eigenaardig licht straalde uit zijne oogen. Wellicht hadden de sterke whisky-soda's hem spraakwater gegeven..... „We varen in hetzelfde schuitje. Zinkt het, dan verdrinken we beiden."

„Je moogt dien onzin wel thuis laten, we hebben immers niets te vreezen. Alles is bij daglicht geschied. We hebben de wet aan onze zijde."

„U denkt er lichter over dan ik. Maar dat is een zaak, die mij niet aangaat. Ik ben nu eenmaal anders dan u. Toen dan ook ten laatste het testament ter sprake kwam, had ik een gevoel, alsof ik overboord sloeg."

Zij had geen oogenblik hare oogen van hem afgewend. Bijna dreigend werd hare houding.

„Wat gaf aanleiding er over te spreken? Er moet toch een aanleiding daartoe geweest zijn?"

„De man, zooals ik u reeds zeide, bracht het gesprek op den jongen Roger. Deze had hem, naar hij voorgaf, gezegd, dat hij na zijn vaders dood schandelijk bedrogen was." En Chignoweth herhaalde van a tot z zijn onderhoud met Gwithian.

„En wat hebt u hem geantwoord?"

„Wel, ik hield me natuurlijk, alsof ik van niets meer afwist..... Maar zulke dingen vergeet men niet. Mijn God..... neen! En nooit, nooit zal ik vergeten..... Hij kon zich maar niet begrijpen, dat de oude Roger Pendragon zijne kinderen had kunnen onterven. Wat kon

ik anders doen dan liegen? Er is al zoo veel gelogen, dat het op een enkele leugen meer heusch niet aankomt. Ik bleef een poosje zwijgen, om hem in den waan te brengen, dat ik mijn geheugen te hulp riep. Toen erkende ik, dat hij gelijk zou hebben, als niet zijn eigen kinderen hem tot die daad verplicht hadden..... Ik loog er brutaal op los. Er bleef van Roger en Karenza geen goed haartje meer over: zij waren het — zoo lasterde ik — die door hun wangedrag het levensgeluk van hun vader verwoest hadden. Zelfs uwe liefdevolle tusschenkomst ten gunste uwer stiefkinderen was zonder succes gebleven....." De dronkemans-lach van Chignoweth joeg haar het bloedrood naar de wangen..... „Eindelijk vertelde ik hem nog, dat wie aan de echtheid van het testament twijfelde, met even veel grond zijn eigen bestaan in twijfel kon trekken..... U ziet, ik wist me goed te houden, maar had hij kunnen zien, wat er in mij omging, dan waren we beiden, zoowel u als ik, onherroepelijk en reddeloos verloren geweest."

„Spreek, wat ging er in u om?" vroeg ze driftig.

„Wat er in me omging? U vraagt dat nog? Stel u voor, dat ons geheim..... 'n zachte naam, vindt u niet, voor wat we op onzen kerfstok hebben..... nu, na tien jaren, om zoo te zeggen, begraven te zijn geweest, opeens uit zijn graf te voorschijn komt. Wat staat ons dan te wachten? En..... ik vertrouw dien man niet. Zijn gezicht maakt me bang. 't Is, of zijn oogen mij wilden doorboren. Hij sprak zoo gewoon, dat men uitgeslapen moest zijn, om er iets achter te zoeken. Hij bekeek me, alsof hij uit een boek las. Na zijn vertrek bleef ik met mijn gedachten alleen; ik had mijn rust verloren. Toen ging ik naar u toe."

„Dat was kinderachtig en dom. Had u slechts den moed van een wezeltje gehad, dan zou u thuis zijn gebleven. De geheele zaak is niet waard, dat we er zooveel woorden om verspillen."

„Ik ben toch thuis gebleven den ganschen dag," mopperde Chignoweth terug. „En 't is toch niet mijn schuld, dat die man mij kwam bezoeken? Ik heb alles gedaan, om kalm te blijven, maar 't is me niet mogen gelukken. Verbeeld u maar niet, dat ik de laatste tien jaren op rozen heb geslapen."

„Dat is uw eigen schuld. Een wezel is bang, ook al heeft ze niets te vreezen. Heb ik niet al het mogelijke gedaan, om het u prettig te maken?"

„Maar u was toch zelf ook overstuur, toen ik op den avond van dien dag bij u was en u alles vertelde. U kunt dat onmogelijk zijn vergeten. En er moet al heel wat voorvallen, voordat u zoo iets overkomt..... u, met uw geslepenheid van een duivel en uw hart van staal."

„U kunt die praatjes voor u houden, ik ben daarvan niet gediend," snauwde ze hem giftig toe.

„U was zelf ook bang. Ontken het eens, als u durft. Waartoe anders dat briefje vanochtend; hij is niet komen lunchen, en dat bracht u overstuur."

„De man van Cromlech Cottage? Neen, hij is niet gekomen; hij heeft zich schriftelijk geëxcuseerd. Maar wat hebt u hiermee voor?"

„Ja, hij heeft zich geëxcuseerd..... maar op welken grond? Ik moest het mijne er van hebben en besloot poolshoogte te nemen. Den godsgankelijken avond heb ik om Cromlech Cottage rondgezworven."

„En u zag hem?" vroeg ze met verschrikte oogen.

„Ja, ik heb hem gezien en..... hij is het. Ik herkende hem direct, 't Is dezelfde, als die mij in Fowey is komen opzoeken."

„U is er zeker van?"

„'t Staat paalvast."

„Toch is er geen reden om bang te zijn," stelde zij zich gerust. „Wat hebben we van hem te vreezen? Geloof me, u zoekt er meer achter, dan er achter schuilt. Zijn bezoek aan u te Fowey was zonder nevenbelang."

„U kunt u zelf wijs maken wat u wilt," grijnsde Chignoweth. „Doch wat winnen we er mee? Heeft hij geen nevenbedoeling gehad, dan zou hij zijn waren naam niet verzwegen hebben."

„Kom, kom, Adam," suste de vrouw, „wat kan hij tegen ons in het schild voeren? Zelfs al zou hij kwade bedoelingen hebben, hoe kan hij ons dan schaden? Hebben we niet de wetten op onze hand? Wat vrees je toch?"

„Niets," sprak Chignoweth voor zich heen..... „Maar toch....."

„Is er nog iets, dat ik niet weet?"

„Als ik dien verwenschten dokter maar niet gezien had..... hij was vanavond bij hem."

„Over wien spreekt u?" vroeg ze gejaagd.

„Wel over Borlase. Die kerel is nooit een vriend van u geweest. Hij kwam even voor negen aan Cromlech Cottage. Toen ik wegging, was hij er nog. Ik heb geprobeerd hen af te luisteren, maar het wilde me niet gelukken."

Den volgenden ochtend zat Gwithian aan het ontbijt, toen Cradock een bezoeker aandiende.

„Wie is het, Cradock?"

„Franky Flew."

„Ken je hem?"

Neen, mijnheer..... ja toch. Maar 't is geen echte kennis, moet u weten. 'k Was op een avond in het dorp, dat ik Franky Flew voor het eerst zag. De herbergier van Kingshead joeg hem juist uit de gelagkamer, omdat hij dronken was. U weet wel, mijnheer, dat ik niet drink. U zult dus begrijpen, dat Franky Flew geen kennis van me kan zijn. De man is doodgraver van zijn beroep."

„Breng hem bij mij, Cradock".

Een oogenblik later rustten Gwithian's oogen op een zonderling uitziend wezen, dat zijn lachspieren in beweging bracht. 't Was een typische oude man van circa zestig à zeventig jaar, die hem vermakelijk toeknikte.

„Ik ben Flew..... Francis Flew," introduceerde hij zich. „De menschen noemen mij Franky. Maar dit interesseert u natuurlijk niet..... Ik heb dr. Borlase niet thuis getroffen en moet hem noodig spreken.

Maar de dokter, zeg ik, was niet thuis, en omdat u een vriend van hem is, ben ik nu maar hierheen gekomen."

Zijn toon was scherp en zeker, zijne bewegingen verrieden onrust.

„Ik ben doodgraver, mijnheer, en heb al veertig dienstjaren achter me. Maar de menschen kunnen me nog niet missen. Ze zeggen, dat ik ongeschikt word, maar missen..... mij missen, neen, dat kunnen ze nog niet."

„Dat is curieus," lachte Gwithian, die de zaak van haar vroolijke zijde beschouwde, „maar ze kunnen zich toch ook onmogelijk zelf begraven."

„Doodgravers, mijnheer, zijn precies als dichters. 't Staat in een oude spreuk, weet u. Dichters worden geboren en niet gemaakt. En zoo is 't ook met de doodgravers."

„Ik geloof, dat je een fenix zijt in je vak," schertste Gwithian, die zich vermaakte. Wil je een pijpje stoppen?"

„Daar zeg ik niet neen op, mijnheer."

„Zie zoo," vervolgde hij, na een paar haastige trekjes, „nu kan ik weer verder gaan. 't Is een akelige historie, mijnheer, die ik dokter Borlase wilde vertellen. Maar de dokter, zooals ik reeds zei, is uit. En daarom vertel ik ze nu maar aan u. U en de dokter zijn immers vrienden. Ziezoo, nu weet u ook, waarvoor ik kom..... 't Was vannacht — de torenklok had juist twaalf geslagen — toen ik op het kerkhof iets meende te hooren. Ik kon me niet vergist hebben, want het was te voren zoo stil, dat men een blad van een boom had kunnen hooren vallen. 't Waren voetstappen, wat ik hoorde. Ik kroop heel stil achter een muurtje en toen zag ik hem."

„Wien?" vroeg Gwithian in spanning.

't Was een oude man met grijzen baard. De maan scheen helder. Hij opende de poort van het kerkhof en keek schuw om zich heen. Toen stapte hij naar de kerk, maar kon de deur niet open krijgen. Het slot weigerde. Toen hoorde ik zijn stem, zoo duidelijk, als ik zooeven u heb hooren spreken. 't Is, of ik hem nog hoor zeggen: „D o o d e n z i j n g e e n v e r r a d e r s."

„Is dat alles, Franky Flew?"

„Me dunkt, 't is al genoeg, om er hazevel van te krijgen. Hij zei het verschillende malen achtereen en toen begon hij nog duidelijker te praten: „O God, als de dooden eens konden spreken."

Het gezicht van den doodgraver was nu bleek en ernstig. Zijn schorre stem en onrustige oogen getuigden van angst. Hij bleef eenige oogenblikken zwijgen en keek Gwithian verlegen aan! 't Was, of hij een prop in de keel had, die hem belette voort te gaan.

„En je weet vast, dat hij je niet heeft gezien?"

„Ik paste daar wel voor op. Maar hem zag ik des te beter, toen hij zich teleurgesteld omkeerde en naar het hek terugliep."

„Vertel, hoe zag hij er uit?"

„Ik heb hem nooit te voren gezien en kon hem dus niet herkennen. 't Was, zooals ik zei, een oude man [illegible] wit haar en een wit baardje onder zijn kin."

„Heb je nu alles verteld?"

„Stelt u er nog belang in te weten, dat hij ongeveer een uur lang bij de kerkdeur bleef stilstaan? Eerst toen ging hij weg."

„En weet je waarheen?"

„Neen, mijnheer. Ik ben hem niet achterop gegaan."

„En waarom vertel je me nu dit alles?"

„Omdat u een vriend van dr. Borlase is, en de dokter is ook mijn vriend. Als er iets is, wat me angstig maakt, heeft de dokter altijd een goeden raad voor me. En nu was de dokter niet thuis. Ik ben blij, dat u me hebt aangehoord. Dat is een pak van mijn hart."

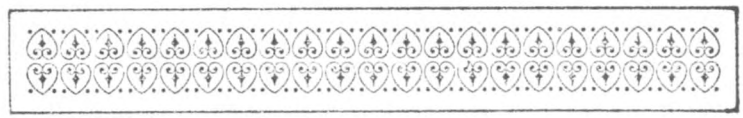

HOOFDSTUK XVII

Gwithian tobde er over, wie wel de oude man kon zijn geweest, waarvan Franky Flew gesproken had. Mogelijk maakte hij zich druk om niets en was het sop de kool niet waard, maar Franky's ernstig gezicht kwam telkens, als hij zoo dacht, tegen deze geringschatting der zaak op. Maar wat zou dien ouden man hebben kunnen bewegen, om naar het kerkhof te gaan en aan het kerkdeurslot te morrelen? Wat had hij daar te middernacht te doen, wat voerde hij in het schild? 't Was een vreemdeling, had Franky gezegd, en de doodgraver kon dat weten, want hij had Pendragon nooit verlaten. Had hij niet langer dan een halve eeuw in het dorp gewoond? Dus, dat hij een vreemdeling was, stond vast. Doch wie kon het dan zijn geweest? De afwezigheid van dr. Borlase vervulde Gwithian met spijt, want wilde men licht brengen in deze zaak, dan moest er onverwijld gehandeld worden. Immers, die oude man zou stellig zijn bezoek herhalen, nu hij onverrichter zake was weggegaan.

Eenige minuten later wandelde hij naar Pendragon. Borlase had hem verteld, dat er een medisch congres te Truro gehouden werd, waaraan hij besloten had deel te nemen. Na afloop daarvan wilde hij eenige collega's bij zich aan huis ontvangen, om nog over eenige agenda-punten de discussie voort te zetten. Wanneer het congres ten einde liep, had Borlase hem niet verteld. Daarom besloot hij even aan te bellen en informatie in te winnen.

Gwithian stond even later aan de telefoon. „Hallo, aansluiting s.v.p. Truro!" 't Duurde enkele minuten, voordat hij was aangesloten.

„Neen, u kunt Borlase thans niet spreken," lichtte blijkbaar een collega hem in. „Borlase leest juist zijn conclusies. Hij is eerst om één uur vrij."

„Zeg hem, dat het presseert. De zaak dult geen uitstel. 't Is nu half twaalf; hij heeft dus voor één uur nog allen tijd om zijn conclusies ten einde te lezen. Mijn naam is Gwithian Trewithen."

Er verliepen eenige minuten.

„Hallo.....!"

„Is u daar, dokter..... dr. Borlase uit Pendragon?"

„Ja, wat is er?"

„Ik ben in uw apotheek. U moet vanavond thuis zijn. U spreekt met Trewithen."

„Is er iets aan de hand? U weet toch....."

„Ik kan me hier niet uitspreken. Maar 't moet vanavond gebeuren. Ik zal u mondeling wel verder inlichten."

„Onmogelijk, Trewithen; ik ben niet vrij, vanavond..... Bovendien, mijn auto is defect en in reparatie, hier..... Ze rekenen er op, dat ik blijf logeeren."

„Dat gaat mij niet aan. U moet om negen uur hier zijn. 't Is een gebiedende eisch."

Gwithian hing den hoorn op en verliet het huis. Hij had aan den drang van zijn hart gevolg gegeven. Was hij voorbarig geweest, dan was het niet aan hem te wijten.

De wandeling deed hem goed. In bewondering, als altijd, overzag hij de eindelooze groene laan. De frissche lentekleuren waren verbleekt, maar nog glansde alles in de glorie van de zomerweelde. Bijtjes gonsden om de bloemen en duizenden insecten gaven van hun levensvreugde blijk. Nu ging het heuvel-op, maar hij had nog slechts weinige stappen gedaan, of hij hoorde vlak bij geritsel in de struiken. Vóór hij gelegenheid had te onderzoeken, wat er aan de hand was, dwarrelden duizend terretjes voor zijn oogen. 't Was, of opeens alles zwart was geworden. Hij begreep, wat hem was overkomen. Hij dreigde bewusteloos neer te vallen, maar deed zijn uiterste best, om zich staande te houden. 't Was alles voor zijn oogen nog zwart. Zijn gedachten waren verward, maar de zekerheid, dat hij zijne plannen zou moeten opgeven, zoodra hij het bewustzijn verloor, wekte zijn inzinkende krachten weder op. Telkens dreigde hij te vallen, maar ook telkens putte hij zich uit, om overeind te blijven. Felle steken martelden zijn hoofd. 't Was, of het geloei van golven in zijn ooren suisde. Hij voelde, dat hij ging braken.

Weer meende hij voetstappen te hooren, sluiksche, moorddadige voetstappen. De schok, dien hij had ontvangen, verminderde; ook het gezicht herstelde zich; hij kon zich nu rekenschap geven van het gebeurde. Hij streek met de hand over zijn hoofd en voelde een dikken knobbel. Zijn hoofd bloedde. Vanwaar kwam toch die schok? Wie kon het zijn, die hem geslagen had?

Hij hoorde geknars van wielen, en een gevoel van veiligheid kalmeerde hem. Zijn hoed zwom in de gracht, gedeukt en stuk geslagen. Ongetwijfeld had die hoed hem beschermd en het geweld van den slag tegengehouden. De wagen kwam naderbij. Alhoewel zijn hoofd hem veel deed lijden, was toch de duizeling over.

Ja, de voerman wilde hem thuis brengen. Zwijgzaam en onverschillig als deze was, deed hij geen navraag naar 't geen hem was overkomen, en in weinig minuten was Cromlech Cottage bereikt. Zijn eerste werk was, de bloedvlekken af te wasschen en alle sporen van den slag weg te nemen.

„U ziet bleekjes, mijnheer," merkte Cradock op.

„Ja ik voel me onwel; ik ben moe."

„Mogelijk 'n zonnesteek, mr. Gwithian. 't Lijkt wel een hittegolf vanochtend."

Het zien van de lunch walgde hem. Toch had hij zich voorgenomen, allen schijn te vermijden en de schotels niet onaangeroerd te laten. Cradock mocht niet vermoeden, dat hem iets was overkomen.

„Ik ben er erger aan toe, dan ik dacht," lachte hij flauw. „'t Zou niet kwaad zijn, dunkt me, als ik een poosje ging liggen. Dan zakt het mogelijk wel weer."

Cradock maakte honderd onderstellingen, maar ze waren alle de plank mis.

„Ik moet om acht uur beter zijn," schreef hij zichzelf voor. „Dan moet ik naar Truro om hem met den auto af te halen."

Hoe hij te Truro aankwam, was en bleef hem een raadsel. De weg scheen hem volkomen vreemd, hoewel hij hem reeds een dozijn malen had afgeraced. Instinctmatig richtte hij het stuur, zonder zich rekenschap te kunnen geven van 't geen hij deed. Hij vloog steden voorbij, doch schonk er geen aandacht aan; slechts één gedachte bezielde hem en daaromheen concentreerde zich alles; hij moest dr. Borlase gaan afhalen.

Hij werd opgeschrikt, doordat hij zijn naam hoorde.

„Hallo, Trewithen, wat is er aan de hand?" 't Was dr. Borlase's stem.

Met wilden blik keek hij om. „O dokter, is u het? Goddank!"

De dokter ontstelde. Was dit de man, van wien hij den vorigen avond gescheiden was?

„Wat scheelt u?"

„Geef me iets in, Borlase. Iets wat me doet opknappen. Ik heb een ongeval gehad en was ongerust u niet te vinden. 't Zal wel spoedig afzakken. Straks vertel ik het u wel. Gauw, dokter, help mij."

Dr. Borlase was een man van de daad. Vragen en uithooren deed hij niet. Hij liep weg, zonder iets te zeggen, en was na enkele minuten weer terug.

„Hier, drink maar eens," gebood hij. „U moogt het wel leeg drinken, als u wilt."

Gwithian gehoorzaamde.

„Helpt het?"

„Ik voel me al beter, dokter. Maar nu moet u chauffeeren, wil u? Ik zal u dan alles onderweg vertellen."

Thans reden zij in de richting van Pendragon, en Gwithian gaf uitvoerig verslag van zijn wedervaren.

„Ik had, mogelijk, wijzer gedaan, u niet op te bellen; maar ik kon er niets tegen doen. De drang, die er mij toe aanzette, was sterker dan ik."

„En toen u me hadt opgebeld, is u teruggewandeld?" informeerde de dokter. „Onderweg is het dus gebeurd?"

„Ja."

„De auto werd stil gezet. „Laat me u eens even onderzoeken, Trewithen."

Het licht was wel zwak, maar toch voldoende voor het oogmerk van den dokter. Zijn vaste, ervaren hand streek over Gwithian's hoofd. Een tevreden gemompel vergezelde het onderzoek.

„Hebt u iets gegeten, sindsdien?"

„Neen, slechts een kopje thee."

„U hebt een harden schedel. Dat is uw geluk geweest. Hebt u niet gezien, wie u aanrandde?"

„Ik heb niets, niemand gezien....."

Hij zette den accelerator aan, en de auto vloog over den weg. In minder dan een uur hadden zij Cromlech Cottage bereikt.

„Hoe gevoelt u zich nu?" vroeg de dokter.

„Best, dokter. Het ergste is al weer voorbij."

„Ik zou juist het tegendeel willen beweren."

„Neen, dokter; 't wordt heusch beter."

„Ik ben altijd op verrassingen voorbereid. Wij, dokters, zijn daaraan gewend. Men kan nooit weten, wat iemand overkomt. Kom eens hier Trewithen," en hij duwde hem zachtjes onder het licht. „Ja, de slag is hard aangekomen. Hij had slechte bedoelingen. Mogelijk is hij weggevlucht, toen hij den wagen hoorde aankomen. Dat heeft u voor een tweeden slag behoed."

Hij haalde eenige fleschjes uit zijn zak en maakte een drankje gereed.

„Hebt u wel eens van levenselixer gehoord, Trewithen? Hier hebt u het. 't Is een uitvinding van mij. In een paar minuten knapt het u op. Drink het drupsgewijs"

Hij verloor hem niet uit het oog, terwijl de kleur op Gwithian's gezicht terugkeerde. Ook werd de uitdrukking der oogen weer levendig.....

't Was ongeveer elf uur, toen zij van Cromlech Cottage wegreden. Zij hadden reeds lang en breed beraadslaagd, hoe ze te werk zouden gaan, om alle opzien te vermijden en geen achterdocht te wekken. 't Was een donkere avond. Er hingen zwarte wolken aan de lucht en in de verte ratelde de donder.

„Er is storm op komst," voorspelde de dokter. „Hoe gevoelt u zich?"

„Ik ben weer geheel in orde. Uw elixer werkt probaat."

„Kon ik dat ook maar zeggen, Trewithen. Mij zijn de zenuwen de baas. En hoe ik ook probeer dat te verhelpen, het wil niet gelukken."

Gwithian antwoordde niet. De gedachte aan 't geen op til was, hield hem onverdeeld bezig.

Zij waren nu aan de plek gekomen, waar Gwithian was overvallen. De dokter zette den auto stop.

„Wat beduidt dit?" vroeg Gwithian, zijn horloge raadplegende. „Waarop wacht u?"

„Ik kan..... ik durf niet," stamelde de dokter. Zijn armen en beenen beefden

„Nonsens, Borlase. Laat mij op uw plaats zitten. Wij moeten verder."

Lichtflitsen vielen uit de lucht; de donder rommelde. Dikke regendroppels tikten tegen de ruiten.

„Wat gaat het ons aan, Trewithen. Laat dien ouden man doen wat hij wil. Die Franky Flew kan naar den duivel loopen."

„Die oude man kan iets slechts beoogen. Hij kan een misdaad voorhebben. Wat doet hij op het kerkhof in den nacht? Hij is een vreemdeling, zegt Franky..... Borlase, bedenk het wel, hij kan een misdadiger zijn. En als ik hier van een misdaad hoor..... als ik hier aan een misdaad denk dan zie ik die arme kinderen voor me, die u me het eerst hebt leeren kennen..... de kinderen van uw gestorven vriend: Roger en Karenza."

„Maar wat hebben die uit te staan met dien ouden man?"

„Niets of veel, ik weet het niet! O, als u het eens wist!"

En nu, in zijn overspannen toestand, verbrak Gwithian het zegel van zijn geheim en verzweeg voor dr. Borlase niets. 't Was, of hij de belofte aan Karenza vergeten was.

„Dat alles is mij te machtig," riep de dokter hoofdschuddend, „ik begrijp het niet. En u hebt haar gezien?"

„Haar gezien? Wel natuurlijk. Ze lijdt gebrek en moet werken als een slavin. Is 't niet om te schreien, als men er aan denkt.....? Blijft u zitten, dokter, of wil ik uw plaats innemen?"

„Neen, ik zal wel chauffeeren. Had ik alles maar te voren geweten. U is in uw recht, Thewithen."

De regen viel nu bij stroomen, maar geen van beiden sloeg er acht op. De auto rolde inmiddels tusschen de dichte boomen voort en na weinige oogenblikken zagen zij het eerste huisje van het dorp.

„Ik zal den auto in mijn garage stallen," besloot de dokter kalm. „Mijn huishoudster zal wel te bed liggen, maar dat hindert niet. Ik heb de sleutels."

Er viel nergens een licht te bespeuren. Het gansche dorp scheen te slapen.

„Wij zullen naar binnen gaan," noodde de dokter. „Een glaasje whisky zal ons courage geven. Ik heb een zwaren dag achter me."

„Neen, laten we het niet doen," protesteerde Gwithian, hem bij de mouw terughoudende, „we hebben geen tijd te verliezen."

Zij liepen in de richting van het kerkhof.

Plotseling ontketende zich de storm met geweldige kracht, en een vuurstraal, flikkerender dan die hem voorafgegaan waren, viel voor hunne voeten. De oude kerk en de hooge boomen, die haar omsloten, stonden als in lichterlaaie. Een dreunende donderslag, als uit een vervaarlijken vuurmond, knalde door de stilte.

„Hier woont Franky Flew," sprak de dokter, met een armbeweging in de richting van een huisje.

„Ja, ik zie het, maar er brandt geen licht. Ik vermoed, dat hij is gaan slapen"

Beiden zwegen daarop. Mede onder den invloed van het noodweer waren hunne zenuwen geprikkeld, zoodat ze nauwelijks wisten wat ze deden.

Ze traden het hek binnen en liepen op hun teenen over het voetpad. 't Was nu stikdonker op het kerkhof. Een nieuwe lichtstraal drong door het duister.

„Hebt u 't gezien, de kerkdeur staat op een kier," fluisterde de dokter in Gwithian's oor.

Behoedzaam slopen ze in de kerk. Gwithian haalde zijn zaklantaarntje te voorschijn, en een heldere electrische lichtstraal drong door de zwarte ruimte. Opeens deinsden zij terug. De zware steen, op het graf van Roger Pendragon, was omgewenteld. Een muffe, walglijke reuk sloeg uit de opening op.

XVIII HOOFDSTUK

Beide mannen stonden langer dan een minuut bij het open graf, verbijsterd en als verpletterd. Dan liet Gwithian het licht van zijn zaklantaarn in den diepen kelder vallen. Er waren overal sporen van geweldpleging. Op het deksel van de kist was een zilveren naamplaat met de inscriptie: „Roger Pendragon."

Buiten bleef de regen bij stroomen neervallen. Het kletterde boven hunne hoofden op het dak en zwiepte tegen de vensterruiten. De storm was gaan liggen, maar het weerlichtte nu onafgebroken. Een warme, verstikkende atmosfeer vervulde de kerk.

Een luide gil door de stilte deed de beide mannen huiveren, die nog als verbijsterd bij het graf stonden. Gwithian vloog wild naar buiten, zonder zich om zijn vriend, dien hij alleen liet, te bekommeren. Het gegil herhaalde zich, maar daartusschen door klonken schorre kreten.

„Geef terug..... geef terug..... of ik vermoord je!" hoorde hij dreigen. Er volgde geen antwoord, maar wel meende hij een zacht gekreun te hooren. Een oogenblik later had Gwithian zijn forschen arm om een sidderend lichaam geslagen. „Laat me los..... wie ben je?" klonk het uit schorre keel.

„Blijf kalm, Chignoweth..... verroer je niet," dreigde Gwithian, die onder een flikkerenden bliksemstraal zijn prooi herkende. „Als je je verroert....."

„Waar blijft u toch," huiverde de dokter, terwijl hij over de zerken strompelde.

„Kom hier, Borlase, ik heb uw hulp noodig."

„Wat is er aan de hand?"

Zij ligt daar tegen den muur, en u kunt haar helpen. Maar neen, houdt u dezen schurk vast; maar pas op, laat hem niet los."

Borlase gehoorzaamde zwijgend, zonder zelfs op een verklaring aan te dringen. Hij scheen zijn bezinning verloren te hebben.

De kleine handen dicht vastgeklemd om een langwerpig, rond voorwerp, lag een meisje bewusteloos tegen den muur. Maar de groote oogen stonden wijd open en richtten zich op haar vervolger.

Eenige oogenblikken later was het kleine kerkportaal met vier nachtelijke bezoekers gevuld. Op een bank, tegen den muur, rustte het nu tot bezinning komende meisje.

„Gaat het beter.....? U is toch niet ziek, hoop ik?"

De uitdrukking van angst in hare wijd-geopende oogen verdween, nu zij Gwithian herkende. Toen keek zij naar hare handen, als wilde zij haar goeden vriend iets beduiden. Zij miste blijkbaar nog de macht tot spreken. Maar uit houding en gebaren bleek, dat hare vrees geweken was. Hare tint was bleek; de kleine handen, die zij zoo krampachtig gesloten hield, waren gekneusd en bebloed. Zij scheen in hevige spanning den loop der dingen af te wachten. Tegen de deur van de kerk geleund stond Borlase, en aan zijne voeten, kermend en zich krommend, zat of lag de kruipende figuur van Adam Chignoweth. Ook hij was gekneusd en bloedde. Zijne kleeren waren gehavend en dropen van den regen. Naast Karenza stond Gwithian. Zijne gewone kalmte had hem uiterlijk niet verlaten, maar de hartslag was gestegen en het hoofd liep hem om.

„Nu, Adam, we zijn benieuwd, wat je ons te vertellen zult hebben," sprak hij kalm.

„Ik heb niets te zeggen..... ik heb niets gedaan..... waarom laat u mij niet vrij?"

Gwithian lachte rustig. „Je verbetert de zaak er niet op, als je weigert te spreken."

De blik, dien hij Gwithian toewierp, was zoo wanhopig en deerniswekkend, dat zelfs deze er door geroerd werd. Maar hij was zijn ontroering spoedig meester en er kwamen andere gevoelens voor in de plaats. Adam Chignoweth wilde zich losworstelen, maar de arm van den dokter hield hem terug. Zijne oogen schoten vuur.

„Wie is zij?" hijgde hij. „Zij is van alles de schuld..... zonder haar was er niets gebeurd. Die wilde kat heeft tanden en nagels."

„Deze jonge dame," verklaarde Gwithian, „is miss Karenza Pendragon. Deze korte explicatie zal u, dunkt me, wel voldoende zijn."

„Karenza Pendragon?..... Dan..... dan.....!"

„Ja, nu is alles voor je verloren..... Je herinnert je ons onderhoud te Fowey.....?"

„Dat was u..... dat is u geweest..... Ja, ik herken u wel."

„En je wilde me toen niets vertellen. Maar, zooals je ziet, ik heb het ook zonder je kunnen klaar spelen."

„Maar wat hebt u er mee uit te staan..... wat bemoeit u zich hiermee?"

„Mijn vriend Borlase en ik hadden medelijden met je slachtoffers. Wij wisten, dat het testament vervalscht moest zijn....."

„'t Is niet waar, u liegt het, ik heb het niet vervalscht."

„Kom, kom, Adam, geen praatjes. De waarheid zal gauw genoeg aan het licht komen. Daar zorgt straks de justitie wel voor."

„De justitie..... neen, dàt niet..... bespaar me die schande!"

„Natuurlijk leveren we je over. Dacht je soms den dans te kunnen ontspringen? Neen, Adam, dat zal je niet gelukken. Daarvoor is je schurkenstreek te laag."

„'t Is niet mijn schuld..... die duivelin heeft het gedaan..... zij heeft de schuld van alles."

Zijn wilde oogen zwierven rond; hij preste de lippen samen en een harde uitdrukking kwam op zijn gelaat.

Gwithian wendde zich tot Karenza. „Wat houdt u toch vast, miss Pendragon; wil ik het van u overnemen?"

Het meisje, dat tot nu toe gezwegen had, wierp hem een langen blik toe. Zij antwoordde nog niet en scheen zich nauwelijks bewust te zijn, waar zij was, of wat er was voorgevallen.

„Ik beloerde hem," fluisterde zij eindelijk. „Hij sloop als een dief in de kerk en wentelde den steen van mijns vaders graf. Ik moest me geweld aandoen om niet te gillen. Ik stond achter een pilaar en kon al zijn bewegingen zien. Hij had een lantaarn bij zich. O, dwing me niet verder te spreken. 't Was zoo verschrikkelijk..... zoo afzichtelijk....."

„Niemand dwingt u, miss Pendragon..... Dokter Borlase en ik zijn goede vrienden voor u. Hij heeft u reeds jaren geleden ontmoet."

„Ja, ja, u is goed voor mij geweest. Maar ik verbeeld me nog, dat ik droom. Zeg mij, dat alles werkelijkheid is. O, die man! Het scheelde weinig, of hij had mijn arm gebroken."

Zij sprak met pijnlijke onderbrekingen, terwijl elke oogopslag, iedere klank van smart getuigde. „Ja, ik wil u alles vertellen. Als u er niet was geweest, zou hij het mij weer afhandig gemaakt hebben..... Ik dacht, dat ik krankzinnig werd. Hij draaide de schroeven van de kist los en schoof het deksel weg. Ik begrijp niet, hoe ik het heb uitgehouden."

„Ik kan het mij indenken, miss Karenza."

„O, 't was zoo huiverig, zoo verschrikkelijk, vooral toen hij begon te spreken. „Ah, hier is het!" hoorde ik hem grijnzen. Ik meende den duivel in eigen persoon te hooren krijschen."

De stem van den dokter belette haar verder te spreken. Met wilden blik trachtte Chignoweth zich los te rukken en Karenza tot zwijgen te brengen. Maar de sterke vuist van Borlase verhinderde hem zich te verroeren.

„Ik begreep, wat het was," ging het meisje voort, „en daarom sloop ik ongemerkt naar hem toe en rukte het uit zijn hand."

„En toen?"

„Toen vluchtte ik uit de kerk. Hij gilde als een bezetene en vloog me achterop. Maar ik kon niets onderscheiden, zoo donker was het en struikelde telkens over de grafzerken. De donderslagen maakten me bang. En toen viel ik....."

„En heeft hij u toen mishandeld?"

„Hij wilde het mij uit de handen rukken, maar het gelukte hem niet. Toen moet ik gegild hebben, doch ik kan het mij niet herinneren. Ik was een bezwijming nabij. Daarna zag ik u."

„En mag ik zien, wat u daar vasthoudt?"

Een oogenblik aarzelde zij. Dan, na een oogenblik bezinnens, reikte ze Gwithian de rol toe.

„Blijf er af!" schreeuwde Chignoweth. „Ze behoort aan mij. Ik ontzeg u het recht."

„Mag ik ze openen, miss Karenza?"

„O ja, mr. Trewithen, wilt u.....?"

„'t Is strafbaar..... De wet verbiedt het!" krijschte Chignoweth opnieuw. Zijne herhaalde pogingen om aan zijn bewaker te ontkomen, bleven zonder gevolg.

Onder het licht zijner zaklantaarn trachtte Gwithian te lezen.

„Laatste wilsbeschikking van Roger Pendragon," luidde het opschrift..... „We hebben gelijk gehad, Borlase; onze vermoedens zijn juist geweest," sprak hij tusschen het lezen door. „Dit is het echte testament. Het andere, dat werd voorgelezen en uitgevoerd, was valsch."

„Bewijs het!" viel Chignoweth in.

„Ja, dat willen we doen," verzekerde Gwithian, „en dan zal de gevangenis wel het einde zijn."

„Neen..... dàt niet!" huilde Adam. „Ik wil alles opbiechten. Ik wil van alles afstand doen, als u me dàt bespaart."

„Ik zie geen reden, waarom we dat zouden doen."

„Sleur die duivelin naar de gevangenis. Zij heeft het gewild. Zij preste mij er toe."

„Over wie spreek je, Adam? Welke duivelin heeft je geprest?"

„Die heks van Pendragon Hall..... Ik zou er uit mij zelf niet aan gedacht hebben. Zij heeft het verzonnen. Zij heeft mij er toe verleid."

„Dan zal het niet kwaad zijn, je daarheen te sleuren en je met haar te confronteeren."

„O neen, doe dat niet. Dan nog liever de gevangenis. Ik ben bang voor haar. Zij is tot alles in staat."

Karenza had rustig toegeluisterd en scheen kalmer dan de drie mannen.

„Ik moet nu terug naar Roger," sprak zij opstaande. „Mag ik dit terug hebben, mr. Trewithen?" Zij strekte de hand uit naar de rol.

Gwithian voldeed aan haar verzoek, maar zij scheen zich bedacht te hebben.

„O neen, u moogt het behouden. Ik vergiste mij. Mijne gedachten zijn nog verward. U is altijd zoo goed voor mij geweest. En u wilt me immers blijven helpen?..... Roger zal ongerust zijn. Ik mag niet langer toeven."

„U wilt terug naar St. Elisabeth," mengde de dokter zich in het gesprek. „Daar is geen sprake van, miss Pendragon. U hebt vóór alles behoefte aan rust."

De waarheid van de woorden van den dokter bleek maar al te duidelijk. Zij was op de bank teruggevallen en leunde hijgend tegen den muur.

„Ik zal nog even uitrusten," sprak ze zacht.

„Hoe is het, miss Karenza..... sinds hoelang is u zonder voedsel?"

„Ik weet het niet, dokter."

Nu was het de beurt aan dr. Borlase om zich met de leiding te belasten. „Het meisje is ziek, Trewithen," verzekerde hij. „Wilt u haar naar mijn huis dragen? Ik zal u met dezen wel achteropkomen."

„Hoe moet het met dat graf? 't Kan toch zoo niet open blijven liggen," sprak de dokter, toen zij voor zijn deur stonden. „Er zou een volksoploop kunnen ontstaan, als we geen maatregelen nemen."

„We zullen de overheid er bij te hulp roepen," antwoordde Gwithian. „Maar laat ons eerst voor miss Karenza zorgen; zij heeft rust en uwe hulp noodig."

Eenige oogenblikken later was Gwithian met Karenza en Chignoweth in de studeerkamer van den dokter alleen. De nawerking van het levenselixer, dat hem zoo goed gebaat had, had onder de emoties opgehouden; de steken in het hoofd verlamden zijn energie en hij voelde zich een onmacht nabij. Half duizelig liet hij zich in den armstoel bij de deur neervallen.

Pas op, mr. Trewithen..... hij komt!" De angstige stem van Karenza deed hem de oogen opslaan. Chignoweth stond tot een aanval gereed en er gloeide moordlust in zijn blik. Gwithian wilde opspringen, maar zonk machteloos in de kussens terug. Juist verscheen dr. Borlase over den drempel. Als een geslagen hond kroop Chignoweth naar den hoek der kamer terug.

„Mijn huishoudster brengt aanstonds ververschingen. Ook Succombe kan binnen enkele minuten hier zijn. Wij kunnen dan onze maatregelen nemen."

Adam Chignoweth luisterde gespannen.

„Wat scheelt u, Trewithen?" ging de dokter voort, terwijl hij den jongen man bezorgd aankeek.

„Mijn hoofd duizelt en gloeit van pijn. Ik kan niet geregeld meer denken Help mij, dokter."

Borlase ging naar het buffet. „Hier, slik ze langzaam in," sprak hij, terwijl hij hem twee tabletjes overhandigde. „Er is van levensgevaar nog geen sprake, als u ten minste niet in moordenaarshanden valt."

Juffrouw Richards kwam binnen. Zij had een goedig gezicht met iets moederlijks in de zachte oogen. Toen zij alles had opgediend, nam Borlase de honneurs over.

„Ik zal maar beginnen bij u, miss Karenza Pendragon," ving hij aan, terwijl hij haar een glas aanbood. „Drink dit nu eens heelemaal leeg. U hebt er dringend behoefte aan. 't Is me een onoplosbaar raadsel, hoe u dit alles hebt kunnen doormaken."

Eenige minuten later hadden allen zich verkwikt en versterkt. Zelfs Adam Chignoweth had aan dit nachtelijk maal deel gehad.

„Ik wensch u geluk, miss Karenza, met uw succes van dezen nacht," sprak de dokter geroerd. „U hebt het heldenmoed der Pendragons overgeërf. Hoe u dat alles hebt klaargespeeld, gaat mijn begrip te boven. 't Is onbegrijpelijk, on....."

„Vindt u?" viel zij hem bescheiden in de rede. „Ik heb niets gedaan..... enkel maar....."

Hare oogen schenen weg te dwalen, alsof zij moeite deed, zich iets te herinneren.

„Zou u ons nu een en ander kunnen vertellen?"

„Zeker, dokter. Ik gevoel me daartoe wel in staat. Maar eigenlijk moest ik naar Roger. De arme jongen zal niet weten, waar ik blijf."

„We spreken straks wel over hem. Vertel ons eerst, hoe dat alles in zijn werk is gegaan. Hoe kwam u er toe, den man in de kerk te volgen?"

„Sedert ik wist, dat hij op Pendragon-Hall komt, heb ik al zijn wegen bespied. Ik lag elken avond op de loer. Mr. Trewithen weet, dat ik hem meermalen ben gevolgd. Ook gisterennacht was hij in de buurt. Ik ging hem achterop, als een schim, en zag hem het hek van het kerkhof binnensluipen. Toen liep hij naar de deur van de kerk, maar wat moeite hij ook deed, hij kon ze niet open krijgen. Lang stond hij toen voor het raam, vanwaar men het graf van mijn vader kan zien. Toen ging hij onverrichterzake weg, en ik volgde hem, tot hij in de oprijlaan van Pendragon-Hall verdween. Ik wist toen, waarheen hij ging."

„En toen?" vroeg de dokter kalm.

„Toen ben ik teruggegaan naar Roger. Maar ik ben niet in de mijn geweest vandaag. 't Was me beslist onmogelijk. Ik was te opgewonden daarvoor. En vanavond zag ik hem weer en ben ik hem natuurlijk weer gevolgd....."

„Wat 'n kat," schreeuwde Chignoweth. „Geen wonder, dat ik in de val ben geraakt. En ze kan bijten ook."

„Nu, Chignoweth, de beurt is aan u," herinnerde de dokter.

„Ik heb niets te vertellen. Wat ik te zeggen heb, weet u reeds."

„Je hebt nog heel wat op te helderen."

„Ik kan niet. Ik ben uitgeput. Ik ben een oud man en voel me ziek. Wat staat me nu te wachten? Geef me een bed. Ik ben moe en verlamd."

„Er is nog veel, wat we niet weten," drong de dokter aan. „Denk eens na, Chignoweth. Wij waren gekomen bij de vervalsching van het testament."

„Ik heb het niet vervalscht. Dat is een verzinsel van u. Heusch, dokter, ik spreek waarheid. En u hebt geen enkel bewijs."

„Spreek!" gelastte Borlase.

„U hebt geen recht, mij te dwingen. U kunt doen, wat u verkiest, maar geen macht ter wereld is in staat, mij meer te doen zeggen, dan ik wil."

„Je volhardt dus in je weigering?" vroeg nu Gwithian op zijn beurt.

„Natuurlijk. Of zou u denken, dat ik me door u laat pressen? Trouwens, u hebt nu immers, wat u verlangt."

„Ja, gelukkig, het testament is in onze handen. Jij bent het, die het ons bezorgde. Je hebt een kuil voor je zelf gegraven. Maar wat je gedaan hebt, zal je zuur opbreken. Je hebt grafschennis gepleegd, je hebt een testament vervalscht."

„Is Succombe er al?" vroeg Gwithian den dokter.

„Ja, hij is in de keuken."

„Lever me niet over," huilde Chignoweth. „'t Zou mijn dood zijn; ik zou het besterven. Ik ben een oude man. Ik ben koud en nat. Ziet u niet, hoe ikril?"

„Dan zal ik maar bellen om Succombe," besloot Gwithian.

„Doe het niet, ik bid u. Heb nog een oogenblik geduld. Ik wil alles vertellen, als u me belooft....."

„Wat zouden we je moeten beloven?"

„Geef me acht dagen tijd .....acht dagen, om me uit de voeten te maken."

„Neen, Adam, geen uur uitstel krijg je meer. Als je niet op staanden voet alles vertelt, alles — goed begrepen? — dan laten we je onmiddellijk arresteeren."

„En als ik u alles zeg, laat u me dan vrij?"

„Wij beloven je niets."

„Wat hebt u dan met me voor? O, miss Pendragon, help mij! Ik bid u, wees mij genadig. Ik heb u nooit leed willen doen. Uw vader heeft mij gekend, en ik heb menig vriendelijk woord van hem ontvangen."

De oude man had van Karenza de oogen niet afgewend, maar zij sprak geen woord. Wel huiverde zij onder Chignoweth's blik.

„Nu, begin je haast?" Gwithian keek op zijn horloge. „Waarom heb je dat testament vervalscht? Kom, spreek op!"

„U zijt beiden nog ongetrouwd," grinnikte de oude man. „U weet beiden nog niet, waartoe een vrouw kan komen. Eerst paaide zij haar man. Maar toen dàt mislukte, koos ze dien anderen weg. Ze had het zich nu eenmaal in het hoofd gezet, en gebeuren moest het. Zij schrok voor niets terug en sleepte me in haar helsche plannen mee. Zij had mij geheel in haar macht. Ik genoot Trefry's volle vertrouwen; en zoo viel het mij niet moeilijk, de testamenten te verwisselen. Ook Trefry's handteekening bezorgde mij geen moeite; ik had ze onverbeterlijk leeren namaken. Hij liet mij alles doen, maar mijn salaris was schandelijk laag. Maar dien dag van de begrafenis zal ik nooit vergeten. Een wilde koorts had mij overvallen."

„Hoe kwam dat?"

„Dat we een gevaarlijk spel speelden, ontveinsde ik mij niet. Ik had het echte testament in hare handen gesteld en het valsche in de acten-safe opgeborgen. Gesteld, dat Trefry het weigerde te erkennen? Tot mijn geruststelling wist ik, dat het echte stuk veilig was opgeborgen. Men laat de doodkisten gesloten, wanneer ze eenmaal in het graf zijn."

„Was dat haar idee?" vroeg Gwithian.

„Ja, ik wilde het verbranden. Maar zij verzette zich daartegen

en was koppig als een stier. Een bijgeloovige vrees fluisterde haar in, dat, als we het vernietigden, het ontdekt zou worden. Daarom wilde ze, dat het met den doode zou worden begraven."

„En legde zij het in de kist?"

„Neen, we hebben het samen gedaan. Maar ze loerde als een kat, toen de lijkbezorgers de kist dichtschroefden. Toen dat eenmaal achter den rug was, had zij rust. Ik zie, dat u huivert. Er volgde voor mij een harde tijd. De gedachte, dat onze misdaad zou uitlekken, vervolgde mij nacht en dag, en het wilde mij niet gelukken, mijn geweten in slaap te wiegen. Toen Trefry van de begrafenis terugkwam, keek hij angstig rond en sprak geen woord. Ik zag hem in zijn kantoor gaan, waggelend als een beschonkene, en alle hoeken van de safe doorsnuffelen. Toen sleepte hij zich voort naar mijn bureau. Hij vroeg me, of ik er niets van wist, maar ik hield me natuurlijk dom. „Uw geheugen laat u in den steek," wierp ik hem verwijtend toe. „Neen, dat is het niet," protesteerde hij. „Ik weet, waar ik het gelegd heb, maar 't is nergens te vinden." Dien avond volgde er een nieuwe bloedstorting, en de mond van mr. Trefry was voorgoed gesloten. Ik kon nergens rust vinden, sindsdien. Als een spook uit de hel achtervolgde me de wroeging; waar ik ging of stond, grijnsde het me dreigend tegen."

„Je scheen anders nog al op je gemak, toen ik je te Fowey bezocht," merkte Gwithian op.

„In zekeren zin, ja. In de eerste vijf jaren was ik in voortdurenden angst, dat we ontmaskerd zouden worden. Maar toen kwamen er dagen van rust, dagen van zoete vergetelheid. En juist op één van die dagen hebt u mij te Fowey bezocht. Maar na uw bezoek werd het weer erger dan ooit. Ik wist al heel spoedig, wie u werkelijk was, en dat dr. Borlase en u goede vrienden waren. En met die vrouw, wie ik het vertelde, was ik het zielroerend eens, dat er voor ons geen veiligheid meer bestond, voordat ook uw mond voorgoed gesloten was."

„En daarom heb je vanochtend beproefd, mij te dooden. Maar 't is je niet gelukt, zooals je ziet."

„Jammer genoeg; ik wilde, dat ik u had vermoord. Ik loerde op u; ik wist, dat u me zocht. Toen ik die rol in handen had, dacht ik buiten gevaar te zijn, maar die kat maakte ze mij afhandig."

Zijne oogen dwaalden van den een naar den ander. Brutaliteit en wanhoop, bedreiging en slaafsche vrees wisselden zich beurtelings af.

„Wat 'n nacht was dat! Bij elken donderslag dacht ik in de hel te zinken, elke bliksemflits deed me huiveren. Ik weet, dat ik misdadig ben, maar ik was in de macht van die duivelin. Franky Flew was dronken. Ik had hem dronken gemaakt, en toen dacht ik, dat ik veilig was..... O heb medelijden met mij, miss Karenza Pendragon, ik doe een beroep op u. U is nog jong..... jong en mooi. Heb deernis met een ouden man. Zeg, dat u me wilt helpen. Genade, genade, miss Pendragon!"

De dokter wierp een vragenden blik op Gwithian. Na deze bekentenis van Adam Chignoweth deed zich als vanzelf de vraag voor, wat hun ten opzichte van Mevrouw Pendragon stond te doen. Succombe werd binnengeroepen. „Breng dezen man naar boven en laat hem daar uitrusten, maar verlies hem geen oogenblik uit het oog. Verstaa me wel, hij mag je niet ontsnappen. Ik stel je aansprakelijk daarvoor. Zoodra het dag is, kunnen we verder zien."

HOOFDSTUK XIX

„Wat 'n zonderlinge nacht, Trewithen."

Gwithian antwoordde niet. Blijkbaar was hij te diep in gedachten, om ze zoo maar opeens te kunnen onderbreken.

„We hebben nu alle bewijzen in handen," vervolgde de dokter. „Chignoweth is in onze macht en voor het oogenblik onschadelijk. Succombe zal hem wel onder bedwang houden; dat is hem toevertrouwd. En onze arme miss Karenza slaapt. Zij heeft hare rust wel verdiend. „Dat arme schaap," hoorde ik zooeven juffrouw Richards zeggen, „ze slaapt als een baby....." U ziet het, Trewithen, tot zoover loopt alles goed."

„Ja, we hebben voor 't oogenblik niets te vreezen."

„Maar wat staat ons nu verder te doen. wat hebben we nu

„Afwachten, dokter. Miss Karenza heeft in dezen te beslissen."

„In zekeren zin, ja, maar ze zal zich natuurlijk naar ons schikken en onze hulp inroepen."

„We moeten de zaak in handen geven. De justitie zal dan wel uitmaken, wat er gedaan moet worden."

„Zij is huiverig daarvoor," herinnerde Gwithian langzaam. „U hebt gehoord, wat ze heeft gezegd, voor ze ging slapen. Ze ziet er tegenop, de zaak publiek te maken."

„We zullen afwachten, wat er komt. Inmiddels zitten we in een moeilijk parket. We zullen die vrouw daar op Pendragon toch moeten inlichten van het gebeurde. En dat zal zoo gemakkelijk nog niet vallen, want ze blijkt eene duivelin te zijn.

„Alsof ze niet reeds alles weet."

„Hoe zou dat kunnen?" vroeg de dokter.

„Wel, ze zal met Chignoweth wel een afspraak hebben gehad. Natuurlijk heeft ze hem op de Hall afgewacht, en toen ze hem niet heeft zien terugkomen, zal ze er het hare wel van gedacht hebben. Mogelijk is ze nu wel bij de kerk."

„Kom, kom, Trewithen."

„Een vrouw, gelijk zij, is in staat tot alles. Willen we eens gaan zien, of ik gelijk heb?"

„Neen, neen," weerde de dokter af, „ik heb nu van dat kerkhof mijn bekomst. Laten we liever bespreken, wat ons te doen staat. Dat arme kind, hoe krachtig ze zich ook heeft geweerd, zal nu hulpeloos staan, als wij haar niet kunnen helpen."

„U hebt gelijk, dokter. Jammer, dat mijn hoofd zoo verward is. Die slag zal me nog lang heugen. Maar moet ik nu niet weg? Me dunkt, u zult ook behoefte hebben aan rust."

„Neen, Trewithen, u blijft hier. Trouwens, ik zou u niet kunnen missen. Wat kan ik hier aanvangen zonder u? Bovendien, er is hier voldoende ruimte. Is het waar, wat u zegt, en vermoedt die vrouw, wat er is voorgevallen, dan zal ze alle duivels uit de hel te hulp roepen. Daar kan u vast op rekenen."

„Ik wil u niet tegenspreken, dokter. Want nog eens, ik acht haar in staat tot alles. Kon ik toch maar behoorlijk denken! Mijn hoofd duizelt en steekt. Hier, dokter, berg dit in uw safe. 't Zal daar veiliger zijn dan in mijn handen."

De dokter voldeed onverwijld aan dit verzoek.

„En dan moet Trefry vanochtend opgebeld worden. Me dunkt, hij is als opvolger van zijn vader de aangewezen persoon, om ons met raad en daad te assisteeren. Had Roger Pendragon nog vrienden, buiten u?"

„Ja, generaal Mountleven, hier uit de buurt."

„Wat is dat voor een man?"

„'t Is een landedelman, op en top. Hij was voor korten tijd nog onder de wapenen. Nu is hij gepensionneerd. 't Is, geloof ik, juist de man, dien we noodig hebben."

„Dat treft. Zou hij niet hierheen willen komen? We kunnen hem dan van alles op de hoogte stellen en zijn advies inwinnen. En dan moet ook die vrouw nog ontmaskerd worden."

„Daar zie ik het ergst tegen op, dokter. Ik heb haar gastvrijheid genoten en ben aan haar kinderen gehecht geraakt. Doch er is niets aan te verhelpen. Ik zou graag wat willen rusten, als u er ten minste niets tegen hebt. Ik kan mijn oogen haast niet meer open houden. Vindt u goed, dat ik op de sofa ga liggen?"

„Ja, dan blijf ik hier bij u. Ik zou onmogelijk naar bed kunnen gaan. Mijn eigen stem doet me schrikken."

Hij liet zich achterover zinken in zijn stoel en strekte zijn beenen lang uit. Gwithian was reeds in slaap gevallen.

Nauwelijks was alles een paar uurtjes in rust, of Gwithian schrok op door een gesuis in zijn oor en een tik op zijn schouders.

„Word wakker..... word wakker.....!" 't Was de stem van dr. Borlase.

„Ik heb slaap, Cradock; laat me met rust," verweerde zich Gwithian.

„Ik ben Cradock niet; ik ben Borlase. Hij is weg!"

„Wie is weg?"

„Adam Chignoweth."

Gwithian sprong overeind.

„U wilt toch niet zeggen, dat hij ontsnapt is?"

„Ik kan het me niet verklaren. Ook Succombe weet er geen uitleg voor. Hij komt het me zoo juist vertellen."

„Hoe laat is het?"

„Zeven uur, Trewithen. Succombe veronderstelt, dat Chignoweth hem gehypnotiseerd heeft.

Maar dat is natuurlijk onzin, de man zal geslapen hebben."

„En Karenza..... miss Pendragon?"

„Ik weet het niet. Ik heb niet aan haar gedacht."

„Ga u eens kijken, Borlase; ik gevoel me er nog niet toe in staat."

Een minuut later was de dokter terug. „Zij slaapt rustig, Trewithen."

Er viel een groot pak van Gwithian's hart. In weerwil van Chignoweth's vlucht liet hij een gullen lach hooren.

Beiden klommen nu de trap op, om een nader onderzoek in te stellen. Er was geen spoor van geweld te vinden. Het bed was onbeslapen gebleven. Succombe verzekerde, dat hij de deur achter Chignoweth op slot had gedaan en toen bij de deur was gaan zitten. Den sleutel had hij in zijn zak gestoken. Hij was ongemerkt in slaap gevallen.

„En hij heeft je niets gedaan?" vroeg Gwithian.

„Neen, mijnheer. Maar hij hield niet op, mij aan te kijken en aldoor hoorde ik hem zeggen: „Pas op, Succombe, dat je wakker blijft en niet in slaap valt. Je houdt het niet uit tot den ochtend." Ik voelde, dat ik ging slapen. Al mijn tegenstand was nutteloos. Ik kon niet wakker blijven. Toen ik uit mijn slaap opschrok, was hij weg. Hij had den sleutel uit mijn zak gehaald en de deur geopend."

„Bel Trefry op, Borlase," drong Gwithian aan. „We hebben geen oogenblik te verliezen."

„Maar hij zal nog slapen, Trewithen."

„Dat doet er niet toe. 't Personeel zal in alle geval present zijn."

„Maar wat moet ik hem zeggen?"

„Laat dat maar aan mij over."

„Ik begrijp niet, waarom we ons zoo druk maken, Trewithen. Het document ligt in de safe. Ik heb mij zoo juist nog overtuigd, of het er wel was."

Het telefoongesprek was voorbij. „U houdt geen rekening met die vrouw, Borlase. Zij is tot alles in staat. En in alle geval moet ook de indentiteit van ons document bevestigd worden."

Juffrouw Richards maakte een einde aan dit gesprek. Zij kwam den dokter en zijn gast voor het ontbijt waarschuwen. De jonge dame had op haar bed reeds thee gedronken.

„En ze maakt het goed, juffrouw Richard?" vroeg Gwithian bezorgd.

„Uitstekend, mijnheer," antwoordde de juffrouw. „Maar zij zegt, dat zij weg moet, dat men haar verwacht."

„Ik vraag me verwonderd af, waar die Chignoweth is," sprak Borlase aan het ontbijt. „'t Is zoo'n leepe vos, dat men moeilijk kan achterhalen, welken streek hij nu weer uithaalt. Een vos verliest wel zijn haren, maar niet zijn streken."

„Ik weet wel, waar we hem kunnen vangen. Hij zal wel op Pendragon-Hall zijn. Maar hoe slim hij ook is, hij zal geen hol kunnen vinden, waarin hij zich veilig kan opbergen. Die lijkroof en al het andere zal hem duur te staan komen."

Notaris Trefry werd aangediend en binnen genood. 't Was een nog jonge man, zoo ongeveer van Gwithian's jaren. Scherp van inzicht als een scheermes, had dr. Borlase geschertst, en Gwithian moest den dokter gelijk geven. Hij was onmiddellijk na zijn studiejaren zijn vader opgevolgd.

„Ja, mijn naam is Trefry," sprak hij tot de beide heeren. „Ik kom in antwoord op uw telefoongesprek. Eerst aarzelde ik, aan uw verzoek gevolg te geven. Was het vandaag de eerste April geweest, ik zou gevreesd hebben, dat u zich te mijnen koste wilde vermaken. Wat er ook van zij, hier ben ik. U is voor mij nog een onbekende," wendde hij zich tot Gwithian

„Ja, mijn naam is Gwithian Trewithen."

„Ah, dan is u de held van Cromlech Cottage? Ik heb reeds veel over u gehoord. U schijnt met de spoken op vertrouwelijken voet te zijn. Maar ter zake; er zullen wel ernstiger dingen zijn, daar u mij zoo vroeg hebt laten komen."

„Ja, die zijn er beslist," antwoordde Gwithian. „Anders hadden wij u niet zoo vroeg ontboden. Hebben we u uit bed gejaagd?"

„Eigenlijk gezegd ja, maar ik heb het u reeds vergeven."

„Mr. Trefry," begon nu Gwithian weer, „u staat ongetwijfeld in relatie met mevrouw Pendragon?"

„Pardon, mr. Trewithen. Mijn vader is altijd de raadgever op Pendragon-Hall geweest, maar sedert zijn dood zijn deze relaties verbroken. Hoe het komt, weet ik niet. Ik heb nog moeite gedaan, om ze te continueeren, maar het heeft me niet gebaat. Wilkins en Rice zijn in mijns vaders plaats getreden."

„En u kent dat kantoor?"

„Zeker, mr. Trewithen. Het heeft een gevestigde reputatie."

„Dus, het dossier der Pendragon's is in hun handen?"

„Buiten enkele notities van mijn vader, ja. Zie, ik heb ze bij mij gestoken, naar aanleiding van ons telefoontje. Deze notities werden op een ongewone plaats teruggevonden. Mijn vader heeft ze op den dag van zijn dood gemist en persoonlijk alle kasten doorzocht. Maar ze waren toen nergens te vinden."

„Zou ik mogen weten, wat ze betreffende het testament van mr. Roger Pendragon inhouden?" vroeg Gwithian. „Ik heb u reeds van een en ander op de hoogte gesteld, zoodat u weet, of ik als belanghebbende recht van inzage kan doen gelden."

De notaris las de desbetreffende aanteekeningen voor. Eerst was de klank zijner stem levendig, maar deze werd van lieverlede zwakker. Ook zijn gelaatskleur veranderde. Het blozende gezicht was nu vaalbleek geworden. „Ik wist niet..... ik had deze aanteekeningen niet gelezen. Ik bewaarde ze meer als een herinnering aan mijn vader."

„Maar," ging hij voort, en zijn stem werd weer vaster, „wat hier staat is in strijd met het ten uitvoer gelegde testament."

Gwithian overhandigde hem het document, dat dr. Borlase op zijn wenk uit de safe genomen had.

„Hoe komt u hieraan?" vroeg Mr. Trefry verbijsterd.

In korte bewoordingen vertelde Gwithian 't geen was voorgevallen, en meer dan eens liet de notaris, tusschen het verhaal der feiten door, een kreet van verbazing hooren.

„Maar dat is ongeloofelijk..... dat grenst aan 't ongerijmde....."

Op dit oogenblik verscheen Karenza. Instinctmatig begrijpende, wat er tusschen de drie heeren verhandeld werd, vroeg zij met een blik op mr. Trefry: „Kan ik gerust zijn..... is nu alles in orde?"

„Ja, miss Pendragon, u kunt gerust zijn..... u hebt onweerlegbare bewijzen," stelde mr. Trefry haar gerust. „De justitie kan geen oogenblik uw rechten betwisten."

„De justitie?" Een blik van afgrijzen vergezelde deze vraag.

„Ja, de justitie, lieve miss Pendragon. Dat zal een rechtszaak worden, zooals West-Engeland er nog geen beleefd heeft. Maar dat de overwinning aan u zal zijn, staat vast als de rotsen van dit graafschap."

„Geen rechtszaak, o neen!" gilde Karenza in angst. Haar blik dwaalde van Trefry naar den dokter, en het viel Gwithian op, dat zij zich niet eenmaal naar hem omwendde.

„We moeten allereerst de politie van Chignoweth's vlucht in kennis stellen," oordeelde mr. Trefry. „Ik herinner me hem nog van ouds. Mijn vader stelde een onbeperkt vertrouwen in hem, maar ik heb hem altijd voor een schurk gehouden. Ik zal blij zijn, als hij achter slot en grendel zit."

„Is dat noodig?" vroeg Karenza, met een blik op dr. Borlase.

„Ik vrees van ja," klonk het terug.

„Maar dat wensch ik niet," sprak zij rustig. „Dat kan immers voorkomen worden."

„U spreekt tegen uw overtuiging in," verzette zich Tom Trefry. „U kunt zulks niet verlangen."

„En toch, het is zoo, mr. Trefry."

„Maar u wilt toch, dat hij gestraft wordt?"

„Neen, dat wil ik juist niet."

„Bedenk, miss Pendragon, dat hij u al die jaren van uw tehuis en van uw fortuin beroofd heeft."

„Neen," schudde zij het hoofd. „Wat u gezegd hebt is juist, maar ik volhard in mijn wensch. Ook mijn vader zou het niet gewild hebben. Dat weet ik beslist."

„Maar we staan hier voor gruwelen, zooals er zelden gepleegd worden. Zulke vergrijpen zijn niet te verontschuldigen. Zoowel die vrouw als hij hebben hun straf dubbel en dwars verdiend."

„Ik wil het niet, mr. Trefry. Ik verzet mij daartegen."

„'t Is de openbare veiligheid, miss Karenza, die hunne opsluiting eischt, niet wij zijn het. U en uw broeder zijn jaren lang de slachtoffers van deze gewetenlooze bandieten geweest. 't Is uw plicht, miss Pendragon, het publiek tegen hen te waarschuwen. Ze zouden nog nieuwe slachtoffers kunnen maken."

„Wat raadt u me aan?"

„Ik heb zooeven mijn opinie gezegd. En deze beide heeren zijn het met mij eens. Zij hebben mij van alles nauwkeurig ingelicht. Die vrouw en Chignoweth moeten gearresteerd worden."

„En dan?"

„Wel, dan krijgt het gerecht zijn beloop en zal de justitie wel verder ingrijpen."

Karenza zweeg een oogenblik en scheen bij zichzelf te overleggen, wat hem te doen stond. Dan besloot zij rustig:

„Neen, ik kan daarin niet toestemmen. Alleen in het uiterste geval zou ik er noodgedwongen toe besluiten."

„U zou in staat zijn, hun opnieuw gelegenheid te geven, u te berooven," merkte Trefry schamper op. „Als die vrouw eenige voorkomendheid uwerzijds bemerkt, zal ze een spel met u beginnen, gelijk de kat met een muis. Ik weet meer van die vrouw af, dan ik los kan laten."

„Maar men zal toch rekening houden met mijn wenschen?"

„Natuurlijk, miss Pendragon, en ik zal de eerste zijn, die dat doe. Maar uw belangen gaan boven alles."

„Ik twijfel niet aan uw goede inzichten, mr. Trefry. Maar is er geen andere weg?" wendde zij zich tot dr. Borlase.

„Trewithen en ik hebben reeds onderling overlegd, voordat mr. Trefry hier was," antwoordde de dokter.

„En," informeerde ze verder, „is u tot een conclusie gekomen?" Nog altijd vermeed zij den blik van Gwithian.

„Trewithen stelde voor, generaal Mountleven te raadplegen, u weet wel, den ouden vriend van uw vader."

„Ja, ja, dat is heerlijk bedacht! Ik herinner me nog heel goed, dat zij intiem met elkander verkeerden. U moogt hem gerust alles vertellen. Maar wat een ongemak bezorg ik u toch....."

„Nonsens, lieve miss Karenza," stelde de dokter haar gerust, „Uw vader was mijn beste vriend, en nu ik in de gelegenheid ben....."

Hij voltooide den zin niet, maar richtte zich naar de telefoon.

„Ik heb hem nog niets verteld," begon hij na afloop van het gesprek, „maar binnen een uur hoopt hij hier te zijn."

„Dat is weer een uur verspild," mopperde Tom Trefry. „Die vrouw kan inmiddels een duivelsch plan uitbroeden. Met uw verlof, miss Pendragon, u handelt onvoorzichtig. We hadden haar vóór alles onschadelijk moeten maken".

„Misschien hebt u gelijk, mr. Trefry. Ik weet wel, dat ik eigenzinnig ben, maar mijn gevoel is sterker dan mijn gezond verstand. Hoe denkt u er over, dokter?"

„Ik ben geen rechtsgeleerde, lieve miss, en ik dank God, dat ik met de wet weinig heb uit te staan. Practisch beschouwd, zou ik zeggen, dat mr. Trefry gelijk heeft, maar als de hoffelijkheid ook een woordje heeft mee te spreken....."

„Hoffelijkheid," spotte de notaris, zonder den dokter te laten uitpraten, „daartoe bestaat hier wel grond..... zij heeft het wel er naar gemaakt, om daarop aanspraak te mogen hebben. Zij en haar handlanger hebben het wel verdiend, dat we hun hoffelijk tegemoet komen."

„Mag ik u even herinneren, mr. Trefry, wat we bij het begin van ons onderhoud overeen kwamen," bracht Gwithian kalm tusschenbeide, „we zouden, meen ik, alles wat hier besproken werd, als onder ons gezegd beschouwen."

„Zeker, zeker," antwoordde Trefry. „Maar recht is recht, en plicht is plicht."

„En een eerewoord is een eerewoord," repliceerde Gwithian.

Hiermede eindigde het dispuut. Generaal Mountleven werd aangediend.

HOOFDSTUK XX

Gwithian, die van generaal Mountleven nog niets meer wist, dan wat dr. Borlase tijdens dit onderhoud terloops van hem gezegd had, zag reeds op het eerste gezicht, dat hij hier voor een edelman stond, die zijn rang en titel hoog hield. Hij had eerst sedert kort den dienst verlaten. Rustig in zijn spreken en hoffelijk van gebaren, wist hij sympathie en achting af te dwingen, zonder dat de aangeboren eenvoud, die bijna overdreven had mogen genoemd worden, als hij niet zoo zuiver natuurlijk was geweest, aan zijn waardigheid afbreuk deed. Hij hield vriendschap voor een band, die heilige rechten aan heilige plichten verbindt en welken de dood niet bij machte is te verbreken.

„Ik ben zoo gauw ik kon op weg gegaan, Borlase," sprak hij binnentredend. „Ik hoop, dat ik u niet te lang heb laten wachten."

Hij keek rond, terwijl hij sprak, maar geen zweem van nieuwsgierigheid of onbescheiden drang naar opheldering vertoonde zich.

„Vergeef ons, generaal, dat wij zoo vrij zijn geweest u te ontbieden," verdedigde zich de dokter. „Ik zou daartoe niet zijn overgegaan, als de zaak minder dringend was geweest."

„Geen excuses, dokter. Ik ben altijd blij, als ik u van dienst kan zijn."

„Vergun me dan eerst, mijn gasten aan u voor te stellen. Deze jongedame, generaal," op Karenza wijzende, „is de dochter van uw ouden vriend, Roger Pendragon."

„Wat?" Een man van zelfbeheersching als hij was, kon hij toch zijn verbazing niet onderdrukken, en het duurde eenige seconden, vóór hij zichzelf weer geheel meester was.

„Ja, zeker," bevestigde de dokter zijn verklaring, „miss Karenza Pendragon."

„Kleine Karenza! Ik heb je gekend lief kind, toen je nog heel klein was." Hij nam eerbiedig haar hand. „Je begrijpt, hoe we

ontstelden....." Hij onderbrak opeens zichzelf. „Maar ik ben blij je te zien. Ja, ja, ik herinner me je nog goed. Je bent veel veranderd sinds dien tijd. Het lieve kind van toen is nu een mooie jongedame. Hartelijk welkom in je oude plaats."

Hij scheen op haar schamele kleeding en verweerde kleine handen niet gelet te hebben.

Karenza was het schreien nabij, toen zij die vriendelijke stem hoorde.

„Maar waar ben je al die jaren toch geweest? Ik begin mij bezorgd te maken en mij te verbazen."

„Dat laat zich begrijpen, generaal. Miss Karenza werkt te St. Elisabeth in de mijn, om zichzelf en haar broeder te onderhouden."

„Maar neen, toch. Hoe is 't mogelijk! Je werkt in de mijn, lief kind?"

Karenza knikte. 't Was haar niet mogelijk te antwoorden. Haar oogen werden vochtig, en zij begon te snikken.

„Waarom ben je niet naar mij gekomen? Ik zou er trotsch op zijn geweest, je te kunnen helpen..... Och, kind, je vader en ik waren zoo'n goede vrienden. Natuurlijk kom je nu bij mij. En je broeder Roger ook, dat spreekt vanzelf. Mijn vrouw zal in de wolken zijn, als ze je ziet. En hoe prettig treft het, dat mijn zoon George juist op verlof thuis is. Neen, neen, je moogt geen bedenkingen maken, je komt bij ons."

„'t Is juist over haar..... over miss Karenza Pendragon, dat we u willen raadplegen," verklaarde de dokter. „Er zijn ongeloofelijke dingen gebeurd..... Mag ik nu aan u voorstellen mr. Trefry, zoon en opvolger van mr. Thomas Trefry."

„Ja, ja, die mr. Thomas Trefry was de raadsman van uw vader, lief kind." De generaal had zich weer naar Karenza gewend, en uit zijn peinzende houding viel gemakkelijk te raden, dat hij oude herinneringen terug riep.

„Mr. Gwithian Trewithen," stelde nu Borlase zijn vriend voor. „We zullen het aan hem maar overlaten, u volkomen in te lichten. 't Is hem toevertrouwd."

„U draagt een ouden Cornwaller naam, mr. Trewithen, en ik wil gaarne naar u luisteren. Maar ik begin al zoo iets te vermoeden. Mijn oude herinneringen leven weer. Houdt dit alles hier geen verband met het testament van mijn ouden vriend, dat destijds zooveel stof heeft opgejaagd?"

„U hebt goed geraden, generaal," antwoordde de dokter. „Het testament van uw ouden vriend heeft ons hier bijeengebracht. Wij zijn tot vreeselijke onthullingen gekomen."

„Kom, mr. Trewithen, wilt u zoo goed zijn te beginnen," noodde de dokter vriendelijk. „U hebt het leeuwenaandeel in onze victorie en dus komt ook aan u de eer toe, den generaal in te lichten."

Gwithian deed een kort, maar volledig verslag van den loop der gebeurtenissen. Alléén zijn liefdesverklaring aan Karenza en zijn vertrouwelijke gesprekken met haar bleven onvermeld.

„Dus mijn oude vriend had dat onverklaarbaar testament niet gemaakt..... dus 't was alles leugen..... alles bedrog!" riep de generaal in verontwaardiging uit.

„Zooals u zegt," beaamde de dokter.

„Ik heb het altijd wel gedacht..... ik heb nooit aan hem getwijfeld. Dikwijls keerde mijn herinnering naar Pendragon-Hall terug, toen ik in Frankrijk de kogels om mijn ooren hoorde fluiten. Neen, dat was niet 't werk van mijn ouden Roger. Maar..... de misdaad van die vrouw is groot....."

„Zoo denken ook wij," beaamde Borlase.

„En die arme kinderen zijn al die jaren in ellende geweest? 't Is haast niet te gelooven. Er zijn geen woorden om 't te kwalificeeren. Maar God zelf heeft hier ingegrepen, dat staat onweerstaanbaar bij mij vast. God heeft die kinderen beschermd en te Zijner tijd het recht doen zegevieren. En aan die beide boeswichten heeft Hij jaren lang den tijd en de gelegenheid gegeven, om hun misdaad te herstellen, maar zij hebben het niet gewild. Nu is de tijd van herstel voorbij. 't Is ook een beschikking van Hooger Hand geweest, dat juist een man als mr. Trewithen op Cromlech Cottage is komen wonen."

Kort na dit gesprek, en op aanhoudend aandringen van mr. Trefry, reden, van de woning van den dokter uit, twee auto's, in de richting van Pendragon-Hall. In den eerste zaten generaal Mountleven en Karenze; in den andere Gwithian, de dokter en mr. Trefry.

Geen hunner sprak een woord. Zij voelden allen den ernst van 't geen hun in een volgend oogenblik te wachten stond. Eindelijk reed de auto van den generaal de deftige oprijlaan binnen; de andere auto volgde op den voet. De man, die voor den generaal de deur opende, beantwoordde de vraag, of zijn meesteres thuis was, bevestigend. Naar den schijn te oordeelen was alles rustig en voornaam. Ook de lakei verried door houding noch stem, dat er binnen deze muren iets gaande was. Een ongestoorde vrede scheen alom te heerschen.

„Wilt u haar vragen, of ze generaal Mountleven kan ontvangen?"

„Om u te dienen, generaal."

Hij kwam eenige oogenblikken daarna terug met de vraag, of de generaal zoo vriendelijk zou willen zijn, zijn boodschap achter te laten, daar mevrouw verhinderd was hem te ontvangen.

„Zeg aan uw meesteres, dat ik haar zonder verwijl moet spreken; dat het een zaak van 't hoogste gewicht betreft."

De knecht maakte een buiging en ging weer weg.

„Wilt u zoo vriendelijk zijn, mij te volgen. Mevrouw is aanstonds te uwer beschikking."

Het vijftal werd in de bibliotheek binnen gelaten.

Generaal Mountleven en dr. Borlase wisselden blikken van verstandhouding.

Karenza, die sedert het vertrek uit de dokterswoning nog geen woord gesproken had, keek droefgeestig rond, als trachtte ze de voorwerpen, die haar omgaven, in haar herinnering terug te roepen. Gwithian's blik rustte op het schilderij boven den schoorsteenmantel.

Een minuut verstreek, en mevrouw Pendragon liet zich nog wachten.

„Wees niet bang, lieve," stelde de generaal Karenza gerust; „je bent onder goede vrienden."

Het meisje was doodsbleek, en een vreemd licht straalde uit haar oogen.

„Ik ben niet bang," sprak ze rustig, haars vaders portret geen oogenblik uit het oog verliezend.

Eindelijk verscheen mevrouw Pendragon. Indien Adam Chignoweth haar had ingelicht, liet zij zelfs niet het geringste daarover blijken. Zij was zich volkomen meester en trad met rustige voornaamheid den generaal tegemoet

„Generaal Mountleven," glimlachte zij. „Excuseer mijn aarzeling, ik kon nauwelijks mijn ooren gelooven, toen mijn knecht u aandiende. 't Is zoo lang geleden, sinds u hier is geweest. Versta me wel, Excellentie, niet, dat ik uw bezoek onderschat. U doet er integendeel wel aan, een verlaten arme vrouw te gedenken..... Ah, mr. Trewithen, u is ondeugend geweest door uw gegeven woord te schenden. We hadden u stellig voor de lunch verwacht." Zij speelde haar rol onverbeterlijk. „Natuurlijk, ook dr. Borlase is een oude bekende, maar ik vrees, de anderen niet thuis te kunnen brengen."

„Deze jongedame," begon de generaal, „is miss Karenza Pendragon."

„Hoe interessant, Excellentie! 't Is zoo lang geleden, sedert zij weg is gegaan, dat ik haar niet meer zou herkend hebben. „Goeden morgen, lief kind." Zij deed een stap voorwaarts in Karenza's richting, maar het meisje deinsde instinctmatig achteruit. Er kwam een harde trek op mevrouw Pendragon's gelaat.

„Zou u niet plaats nemen?" vroeg ze zich herstellend. „Me dunkt, 't gesprek zal dan beter vlotten."

„De zaak, die ons hier brengt, is verre van verkwikkelijk," verklaarde de generaal.

„Toch geen jobstijding, wil ik hopen?"

„We komen op voor miss Karenza. 't Is ons afdoend gebleken, dat zij en haar broeder hier de rechtmatige meesters zijn....."

Een oogenblik verbleekte zij, maar ook slechts een oogenblik. Ze herstelde zich onmiddellijk en lachte bijna uitgelaten.

„U schertst, Excellentie, of is 't u werkelijk ernst?"

„Ik spreek in vollen ernst. Elke scherts zou hier misplaatst zijn."

„Ik begrijp er niets van."

„Zeg, ik wil er niets van begrijpen," mengde zich de dokter in 't gesprek. „U moet zich ongetwijfeld nog herinneren, dat ik bij de voorlezing van het testament aanwezig was. Dat testament was een vervalsching....."

„Een vervalsching," viel zij hem in de rede. „Verklaar u nader, dokter. 't Is geen verzoek, maar een eisch, dien ik stel..... Misschien kan mr. Trewithen, die een gast hier is geweest, mij behoorlijk omtrent het doel van dit vroege bezoek inlichten."

„Ik ben hier om aan deze jongedame en aan haar broeder recht te doen wedervaren," antwoordde Gwithian.

„En wat hebt u met deze jongedame uit te staan? Indien zij Karenza Pendragon is — en dat staat te bezien — dan heeft ze jaren geleden, en wel op den dag van haars vaders begrafenis, dit huis verlaten en sinds niets meer van zich laten hooren. En ziedaar ook alles, wat ik weet."

„Mevrouw Pendragon," waarschuwde de generaal, „wij zijn hier gekomen, om u alle publiciteit te besparen. Wel te verstaan, in zooverre dit in onze macht ligt. Hadden we mr. Trefry's raad opgevolgd, dan zou er reeds tot uw arrestatie zijn overgegaan."

Arrestatie..... mij arresteeren? Me dunkt, daar mag wel een uitleg op volgen."

„U hebt geen rechten, versta me goed, u is wederrechtelijk hier meesteres. U hebt bedrog en valschheid in geschrifte gepleegd ten koste van de beide kinderen van uw gestorven echtgenoot....."

„Bedrog..... valschheid! Is 't u in het hoofd geslagen, Excellentie?"

„Zwijg," gebood haar Tom Trefry. „Drijf uw spel niet te ver. Als 't aan mij gelegen had, zou u reeds de handboeien hebben leeren kennen. Adam Chignoweth heeft u ongetwijfeld reeds ingelicht.

„Adam Chignoweth! Ik weet niet, wien u bedoelt. Ik heb nooit iemand van dien naam gekend. Generaal, ik wil niet onhoffelijk tegenover u zijn, maar ik moet werkelijk om een bediende bellen, die u de deur zal wijzen."

„Denk aan het testament, dat u met den doode hebt laten begraven," beet Tom Trefry haar toe.

„Blijft u ontkennen, mevrouw?" vroeg de generaal.

„Ja zeker, doe ik dat. Maar ik ben uw verdachtmakingen moede. Moet ik bellen, of is u bereid, vrijwillig heen te gaan?"

„Bederf uw zaak niet, mevrouw. We zijn gekomen, om u ter wille te zijn. We hebben alle bewijzen tegen u in handen. Kies of....."

„Er valt niet te kiezen. Ik begrijp er niets van."

„Dus u weigert te erkennen, dat u met behulp van Adam Chignoweth het testament vervalscht hebt?"

„Adam Chignoweth! Ik ken dien man niet."

„En dat vervalschte testament werd na de begrafenis voorgelezen, terwijl het echte document tegelijk met uw man in het graf werd neergelaten," ging generaal Mountleven voort.

Elk bloeddeeltje was nu uit het koude gelaat der vrouw verdwenen. Maar in haar oogen dreigde nog de harde uitdrukking van trots. De lippen waren dicht opeengeklemd.

„Bewijs!" daagde zij uit.

„Adam Chignoweth heeft volledig bekend."

„Hij liegt..... hij....." Zij bleef plotseling steken en vreesde reeds te veel te hebben gezegd.

„Hij heeft alles bekend," herhaalde de generaal, „en alle bewijsstukken zijn in ons bezit."

Zij zweeg en scheen te overleggen.

„Wij komen u een voorstel doen en laten de keuze aan u zelf."

„U hebt niets voor te stellen,..... er valt niets te kiezen," beet zij brutaal terug.

„Kies," commandeerde de generaal. „Als u niet op staanden voet bekent, laten we u onmiddellijk arresteeren."

„En u meent, dat ik me aan uw zottigheid zou storen?"

„Genoeg. De maat is nu vol. Neen, neen, u moet hier blijven, u verlaat deze kamer niet, ten minste niet zonder bewaking. Aan miss Pendragon hebt u het te danken, dat we zonder politie naar hier zijn gekomen. Bedenk eens, zij, die zooveel door u geleden heeft, reikt u de beschermende hand."

Zij wierp een vluchtigen blik naar Karenza. „En als ik beken..... maar kom, 't is alles immers zottigheid..... wat gebeurt er, als ik zou toestemmen in 't geen u verlangt?"

„Miss Pendragon zou u kunnen sparen..... ze zou u voor de gevangenis kunnen behoeden en alle publiciteit voorkomen."

't Was een oogenblik muisstil in de kamer; men zou de hartkloppingen hebben kunnen hooren. Alle oogen waren gewend naar de vrouw, die koud en onverschillig haar lage rol bleef doorspelen. Geen spoor van ontroering teekende zich op haar strak gelaat af.

„Ik loochen alles wat u zegt. Ik lach om uwe bedreigingen. Dit gebied hier is het mijne. Mijn man heeft alles aan mij vermaakt..... En wat dien Adam Chignowech betreft, ik ken dien man niet. Ik....." De woorden bestierven haar op de lippen.

Op dit oogenblik drong van buiten een wild lawaai tot hunne ooren. 't Was, of er een vechtpartij was uitgebroken. Dan, na eenige oogenblikken, klonken de verwenschingen en bedreigingen door de stille gangen; de deur der bibliotheek werd heftig opengestooten, en Succombe viel binnen met een tegensnartelenden en verwenschingen uitbrakenden arrestant.

HOOFDSTUK XXI

„Ik heb hem gevangen, dokter! Ik wilde niet rusten, voor ik hem had. Wie dacht, dat ik het zaakje maar blauw blauw zou laten, kent Succombe niet. Ik had mr. Trewithen hooren zeggen, dat hij wel naar Pendragon-Hall kon zijn gevlucht. Daarom ben ik nu maar naar hier gekomen. „Neen, neen, ik laat je niet los," en hij liet zijn gespierde vuist op Chignoweth's nek vallen. „Koest, hoor! Ik worg je, als je je weert."

Dit plotseling binnenvallen van Succombe en zijn arrestant had in een ommezien alles veranderd. Het vuur van verzet was in de oogen der vrouw verdoofd en ze keek loerend rond. Eerst naderhand kwam aan het licht, dat Chignoweth haar niet had durven waarschuwen, zoodat zij nog tusschen hoop en vrees leefde en het gevaar nog meende te kunnen keeren.

Succombe scheen zijn arrestant zelfs geen adem te vergunnen. De oude man was doodelijk uitgeput en zijn tanden klapperden.

„Genade!" gilde hij. „Ziet u niet, dat ik bezwijk?" Maar Succombe het hem uit zijn forschen greep niet los.

„Wat moet ik met hem aanvangen, dokter?"

Nauwelijks had Succombe, op een wenk van den dokter, den ouden man losgelaten, of deze kroop huiverend naar Karenza.

„Heb medelijden, miss Pendragon," kermde hij. „U beloofde, deernis met mij te zullen hebben, als ik alles eerlijk opbiechtte. En ik heb alles, alles opgebiecht en niets verzwegen. Ook ik ben een slachtoffer van die vrouw. Zij heeft een misdadiger van mij gemaakt. Heb medelijden, miss Pendragon!"

„Volhardt u nog in uwe ontkenning?" vroeg de generaal haar barsch.

„Ontkennen..... Zij kan niet ontkennen," gilde Adam Chignoweth. „Sinds die duivel verscheen," en zijn vinger wees naar Gwithian, „wist ik, dat ons spel verloren was. En onze inzet was schandelijk

hoog..... o miss Pendragon, vergeef mij en heb medelijden met mij! Ik wil alles doen, wat u gebiedt. Moet ik die vrouw ontmaskeren, haar van alle blanketsel ontdoen, zoodat ze in haar walglijke snoodheid u afstoot en doet huiveren, ik zal er, gesteund door uw hulp, niet voor terugdeinzen..... Ach, laat mij niet in de gevangenis sterven."

De man verkeerde in een toestand van machteloosheid. Zijn kracht was gebroken en er was van weerstand geen sprake meer.

„Generaal," begon de vrouw, terwijl het uitgedoofde vuur in haar oogen opflikkerde, „zou u mij alleen even willen aanhooren? Wij kunnen ons dan voor een oogenblik naar een ander vertrek begeven, waar wij vrij spreken zullen hebben."

„Neen," weigerde de generaal, „wij verbeiden hier uw besluit. Kies, of....."

„Beken dan toch, vrouw..... beken!" viel Adam in de rede. „Miss Pendragon zal edelmoedig zijn. Zij heeft zoo'n vriendelijk gezicht en een hart van goud. Alle verzet is slechts verzwaring van schuld."

„Zwijg," beet zij hem toe. „Wat zijn uw plannen, generaal?"

„U kent onzen eisch."

„'t Was niet voor me zelf, dat ik het deed. Ik dacht slechts aan mijn kinderen. En geluk heeft het mij niet bezorgd. Ik heb jaren lang geleefd in een hel, en de dag van heden heeft mij als een dreigend spook steeds toegegrijnsd. Geen uur van vrede heb ik mogen genieten. Wat doet u hier..... wat kan ik verwachten van u?" wendde ze zich opeens tot Karenza.

„Ik zal niets doen," antwoordde het meisje, wier stem tot nog toe niet gehoord was. „U hebt niets van mij te vreezen. Als u vrijwillig weggaat, zal ik u niet laten achterhalen. Maar, als u weigert....."

„Maar ik bezit niets; mijne kinderen zullen gebrek moeten lijden. Had mijn man niet een jaargeld voor me bestemd? Wilt u me dat uitkeeren, als ik ga?"

Afgrijzen lag in Karenza's oogen uitgedrukt.

„Ik zal niets betwisten," antwoordde zij huiverend.

„Moet ik nu zeggen, dat ik dankbaar ben?" vroeg ze met een lach. „Wat ik gedaan heb, zou ik geneigd zijn opnieuw te doen. Tien jaren ben ik meesteres van Pendragon-Hall geweest, en u kunt mij hier niet als een hond wegjagen. Neen, ik heb geen reden om u te danken. Ben ik niet de weduwe van uw vader? Toen we trouwden, beloofde hij mij, dat hij mij alles zou nalaten."

„Zwijg!" klonk opeens weer de stem van Chignoweth. „Je delft je eigen kuil, als je zoo voortgaat. De gevangenis staat voor je open."

Maar niets baatte. Onverschilligheid en trots behielden de overhand. Er was in dit vrouwenhart geen gevoel meer, als het eens op gevoel had mogen bogen.

Ze had zichzelf hervonden. „Excuseer me generaal, dat ik in mijne verplichtingen als gastvrouw te kort ben geschoten. Mag ik even bellen om ververschingen? En u blijft hier allen lunchen, dat spreekt."

Dien avond was Gwithian alleen op Cromlech Cottage. Hij had uren lang beproefd zich behoorlijk van 't geen gebeurd was rekenschap te geven. Maar 't was hem niet gelukt. Wel had hij zijne hoop tot werkelijkheid zien worden en zijne bemoeiingen met den schoonsten uitslag bekroond gezien. Karenza Pendragon was nu meesteresse van Pendragon-Hall, en de vrouw, die wederrechtelijk daar zoo lang geheerscht had, was nu onttroond en naar een eenzaam oord vertrokken. Zij had in de voorwaarde moeten berusten, binnen tweemaal vier en twintig uren met medeneming slechts van 't geen haar persoonlijk toebehoorde, Pendragon-Hall te verlaten.

Wat hem zelf betrof, hij gevoelde zich lusteloos en de eenzaamheid begon hem te drukken. Twee maanden geleden leefde hij onder de zeldzame bekoring van de natuur, die hem omgaf, een leven vol blijde hoop. Alles lachte hem blijde toe en wist zijne belangstelling en geestdrift te wekken. En nu? De warme omgeving van toen was nu koud en doodsch in zijne oogen; niets boeide meer zijne zinnen en kon hem uit zijne neerslachtigheid opwekken.

De klok op den schoorsteen sloeg tien, en gelijktijdig liet zich van buiten een autosignaal hooren. Maar 't was ongemerkt aan zijne ooren voorbijgegaan. Zijne gedachten waren te zeer door andere dingen in beslag genomen. Eene minuut later liet Cradock dokter Borlase binnen.

„Ik dacht, u zoudt wel verlangend zijn mij te zien," begon de vriendelijke dokter. „Ik kom zoo regelrecht van Mountleven."

Gwithian keek hem vragend aan, maar sprak niet.

„Karenza en Roger zijn beiden daar. Toen we die vrouw verlieten, zette Mountleven onverwijld zijn eenmaal vastgesteld plan door en reed regelrecht met Karenza naar St. Elisabeth, om Roger af te halen. Hij telefoneerde me direct. De jonge man, Roger bedoel ik, scheen hem veel zorg te baren."

„Hoe vond hij hem?"

„Hij is weinig meer dan een wrak. Ik hoop, dat de tijd voor hem een heelmeester zal zijn. Maar voor 't oogenblik heeft hij onafgebroken toezicht noodig; hij kan niet alleen gelaten worden."

„En begrijpt hij, wat er is voorgevallen?"

„Zeker, maar hij blijft er kalm en bescheiden onder. Wel ziet hij met ongeduld naar den dag uit, dat hij naar Pendragon-Hall mag vertrekken. Maar, zooals ik reeds zei, hij kan voor zijn handelingen niet verantwoordelijk gesteld worden. Ik geloof, dat hij die vrouw vermoord zou hebben, als ze in zijn macht was geweest."

Er ontstond een tamelijk lang stilzwijgen tusschen de beide mannen. Dan begon dr. Borlase weer:

„De generaal dweept aardig met u, Trewithen. Hij schrijft den geheelen loop van zaken aan uwe taaie energie en aan uw edele toewijding toe. Vooral, nadat Karenza hem over alles had ingelicht. Zij heeft hem alles verteld."

„Alles?" En Gwithian vroeg zich geroerd af, of zij ook het gesprek van dien avond voor het tuinhekje te St. Elisabeth vermeld zou hebben.

„Wat moeten de beide kinderen van die vrouw zich diep

teleurgesteld gevoelen," begon de dokter weer, om aan het gesprek, dat niet wilde vlotten, een andere wending te geven. „Ik weet het, u draagt hun een goed hart toe, en zij kunnen toch niet voor de misdaad hunner moeder mede aansprakelijk gesteld worden. Onderhoudt u nog relatie met miss Marjorie?"

Gwithian schudde het hoofd.

„Hoe moeten zij u haten! Zij stellen u natuurlijk voor alles aansprakelijk. En u was met hen zoo intiem."

„Laat ons daarover liever zwijgen, Borlase. Ik wenschte, dat ik hen nooit had leeren kennen. Maar neen, toch niet. Juist door mijn verkeer met hen is onze zaak tot een oplossing gekomen."

„A propos, Trewithen, ik heb met Franky Flew gesproken en hem het zwijgen opgelegd. Er is gelukkig van die heele zaak niets uitgelekt. Gelukkig, dat ik nog tijdig heb ingegrepen..... Het graf is weer gesloten en alle verdere sporen van geweld zijn uitgewischt."

Toen de dokter vertrokken was, bleef Gwithian nog lang in zijn clubfauteuil achterover liggen. Zijne gedachten gunden hem geen rust.

Twee dagen later was het stille dorpje Pendragon in volslagen opschudding. Zoozeer zelfs, dat de ouden van dagen zich niet konden herinneren, ooit iets dergelijks te hebben beleefd. Hoe de waarheid aan het licht gekomen was, ligt niet op onzen weg om uit te vorschen, maar aan het licht gekomen was zij. En meer zelfs dan de waarheid. De verbeelding had de stoutste vlucht genomen, en had men de vaart er van willen temperen, men zou vergeefs zijne krachten en zijne moeite hebben uitgeput.

Het eerste nieuws, dat uitvloog, was het vertrek van mevrouw Pendragon en hare beide kinderen uit Pendragon-Hall. Hier bleek de zegsman een der bedienden uit het groote huis te zijn. De meest wonderlijke verhalen werden opgedischt, waarin generaal Mountleven en Succombe de heldenrol vervulden. Ook Adam Chignoweth werd daarbij natuurlijk niet vergeten.

Dan volgden de geschiedenis van Karenza Pendragon als mijnwerkster te St. Elisabeth en de wederwaardigheden van haar broeder. Een storm van verontwaardiging lokte het droeve lot van deze kinderen bij de opgewonden menigte uit, en het ontbrak niet aan verwenschingen aan het adres van de misdadige vrouw, die zoo lange jaren ten koste van de kinderen van Roger Pendragon over Pendragon-Hall had geheerscht. Ook Cromlech Cottage had een belangrijk aandeel in de fantastische geruchten, die zich als een loopend vuurtje verspreidden, en de nachtelijke bezoeken van Karenza en Roger aan de veelbesproken Cottage hadden aan Gwithian Trewithen de meest vereerende titels bezorgd. De huurder van Cromlech Cottage was de held van den dag geworden. Ook Cradock mocht zich onder de gevierde helden rekenen, en de keuken, waar hij een onbeperkt gezag voerde, werd het middelpunt der belangstelling. Eindelijk kwam nog het gerucht, dat miss Karenza Pendragon meer dan eens in gezelschap van een kranigen officier was gezien op autotochtjes en wandelingen, en dat kon niemand anders dan George Mountleven zijn.

Te midden van al deze gebeurtenissen gevoelde zich Gwithian Trewithen ongelukkig en vereenzaamd. Hij had sedert dat laatste bezoek op Pendragon-Hall Karenza niet meer gezien, en taal noch teeken van haar ontvangen. Was hij nu een vreemdeling voor haar geworden? Zeker, hij verblijdde zich over den gelukkigen afloop der zaken, maar gevoelde meteen de teleurstellingen, die hij als gevolg van zijne bemoeiingen thans moest ondervinden. Geen woordje van dank van Karenza's lippen kwam hem opbeuren.

Tegen het einde der tweede week van September besloot hij Cromlech Cottage te verlaten. Het huis had zijne aantrekkelijkheid voor hem verloren, en ook de omgeving, waarmede hij placht te dwepen, had geen bekoring meer voor hem. Dag aan dag had hij, als naar gewoonte, lange wandelingen en autotochtjes gemaakt, maar de levensvreugde was verdwenen, zijne illusies waren dood.

Op den veertienden September, juist toen hij van een autorit terug was, zag hij generaal Mountleven in de hall.

„Uw knecht vertelde mij, dat hij u voor de thee terugverwachtte, en daarom ben ik maar gebleven," begon hij joviaal.

„'t Zou me erg gespeten hebben, als u een vergeefsche reis had gemaakt," antwoordde Gwithian. „Ik heet u hartelijk welkom, Excellentie."

„Ik ben met Roger op de Hall geweest en hij wilde u beslist opzoeken. Ik heb hem meegebracht, hij is hier. Waar hij op het oogenblik uithangt, zou ik u niet kunnen zeggen. Hij zwerft ongetwijfeld in den tuin."

„Is hij..... beter?"

„Ja; hij is al veel in zijn voordeel veranderd. Er is hoop, dat alles wel weer terecht zal komen. Zoo verzekert Borlase althans. De arme jongen heeft vreeselijke tijden achter zich, maar dat weet u beter dan ik."

„En miss Karenza?" vroeg Gwithian. Er was beving in zijn stem.

„Ook zij maakt het goed. U zult haar nauwelijks meer terugkennen. Maar zij leeft nog als in een droom, wat ons natuurlijk niet mag verbazen. De overgang van de mijn naar Pendragon-Hall verklaart dat alles voldoende. Ja, zij is zoo gelukkig, als de dag lang is, en lustig als een leeuwerik."

Gwithian was stil.

„Zij is nog jong," vervolgde de generaal, „en heeft een blijde toekomst in het verschiet. George is finaal dol op haar. 't Doet me goed, die twee zoo gelukkig te zien. Kijk, daar komt onze vriend Roger; hoe vindt u hem?"

Gwithian kon zijne oogen haast niet gelooven. Was dat die afzichtelijke en haveloos uitziende jonge man, die hem in dien eersten nacht, dat hij op Cromlech Cottage was, zoo had doen huiveren en terugdeinzen? Zooals hij hier nu tegenover hem stond, welverzorgd en welgekleed, zou hij hem bijna niet meer hebben kunnen herkennen.

„Ik ben in den tuin geweest, mr. Trewithen. Ik heb alles nog eens bezien. O, als ik nog denk aan den man, dien ik van hier heb weggejaagd."

„Ja, u joeg hem weg, mr. Roger," sprak Gwithian.

„Kon ik anders doen..... mocht ik anders handelen?" Zijn blik werd wezenloos. „O, u maakte een uitzondering. Ik houd van u."

„U moet dat alles vergeten, mr. Roger."

„U hebt gelijk. Ik zal probeeren, of ik het kan."

„U ziet er nu veel beter uit."

„Dat is, omdat ik naar mijn oud tehuis ga. Karenza heeft alles in orde gebracht. U moet komen, mr. Trewithen. Ik houd van u."

„Ja, en ook wij verwachten u," voegde de generaal daaraan toe. „U is een jachtliefhebber? De winter staat voor de deur. We kunnen samen ons amuseeren, als het u aangenaam is."

„Het spijt mij, Excellentie, maar ik denk tegen den winter van hier te gaan."

„Dat zou jammer zijn, mr. Trewithen; dat betreur ik erg. Maar te verklaren is het. U is nog te jong voor een eenzaam bestaan. als hier."

Eenige dagen na dit bezoek drong het gerucht tot Gwithian door, dat Karenza en Roger tegen het einde der maand op Pendragon-Hall verwacht werden. Een luisterrijk soirée zou op deze plechtige intrede volgen, waarbij tevens, volgens hetzelfde gerucht, de verloving zou plaats hebben tusschen miss Karenza Pendragon en George Mountleven.

HOOFDSTUK XXII.

„Ik kan het niet, 't is me finaal onmogelijk!"

De post was zoo juist gearriveerd en Cradock had de brieven binnengebracht. Daaronder was een uitnoodiging van Pendragon-Hall om den a.s. Zaterdag te komen dineeren. De brief bevatte slechts enkele regeltjes:

„Beste Mr. Trewithen,

Mijn zuster en ik hopen u Zaterdag a.s. bij ons te zien voor een diner in intiemen kring. Wij verwachten u tegen half zeven. Op het oogenblik zijn we nog op Mountleven, maar gaan morgen naar Pendragon-Hall. Geen excuses, beste mr. Trewithen. Ook George Mountleven is van de partij. 't Is een echte oolijkerd.

Uw hartelijk toegenegen Roger Pendragon."

„Neen, ik kan het niet doen..... 't is gewoonweg een onmogelijkheid!" herhaalde Gwithian, na den brief herlezen te hebben.

Hij ging naar zijn schrijftafel bij het venster en nam een pen.

„Er zijn nu drie weken verloopen en nog geen woord," peinsde hij. „Natuurlijk, zij heeft nu George Mountleven, met wien ze dweept, maar ze had toch een enkel woordje kunnen schrijven. Néén, ik ga niet, ik bedank er feestelijk voor. Stel, dat engagement wordt aangekondigd, ik zou niet weten, waar me te bergen. Ik geloof, dat ik in den grond zou zinken."

„Beste Miss Pendragon," schreef hij. „Ik ben uw broeder hoogst erkentelijk voor zijn uitnoodiging tegen Zaterdag a.s. Maar ik moet u, tot mijn spijt, verzoeken, mij wel te willen excuseeren, dat ik van deze uitnoodiging geen gebruik kan maken. Donderdag a.s. denk ik

Cornwall te verlaten. 't Heeft nooit in mijn bedoeling gelegen, hier altijd te blijven, en omstandigheden dwingen mij den dag van afscheid te bespoedigen.

Laat men u zeggen, beste miss Pendragon, hoe dankbaar en blij ik ben, dat alles zoo voorspoedig voor u is afgeloopen. Mijn beste heilwenschen vergezellen u naar Pendragon-Hall. En geloof mij, oprechter wenschen dan de mijne zullen u bezwaarlijk kunnen bereiken.

Mogen u en uw broeder vele gelukkige jaren in het teruggevonden vaderlijk huis wachten. In den geest leef ik met u mede. In den geest ook zal ik Zaterdag aan het feestmaal deelnemen, in den geest zal ik u daar toewenschen, dat Gods lieve zon u moge verwarmen, zonder ooit onder te gaan.

Ik dank u nogmaals

Uw hartelijk toegenegen

GWITHIAN TREWITHEN."

„Een treurige brief," mompelde hij, terwijl hij hem nog eens doorlas, „stijf, hakkelend en zonder leven..... Enfin, 't is een waardig antwoord op de uitnoodiging van Roger. Had zij niet zelf even kunnen schrijven? Maar neen, ze zal geen tijd hebben kunnen vinden..... Ik zal het jongetje van Susanne Jory naar Mountleven zenden; ze heeft dan binnen een paar uurtjes den brief."

Zelf verliet hij met den auto zijn cottage, het hoofd vol wrevelige gedachten. De lieve zon en de heerlijke vergezichten lieten hem onverschillig en koud. Niets boeide hem meer; zelfs de aanblik van de zee, die hem steeds met eerbiedige bewondering vervulde, scheen alle aantrekkelijkheid voor hem verloren te hebben. Toen hij op Cromlech Cottage terugkeerde, was hij nog even neerslachtig en onverschillig als toen hij was uitgegaan.

Hij liet er Cradock niets van merken. Maar den volgenden ochtend begon hij met de eerste stappen tot zijn voorgenomen vertrek. Hij berichtte den makelaars te Truro, dat zij maatregelen konden nemen, om Cromlech Cottage te verhuren, en een brief aan Berner's hotel te Londen meldde zijn verlangen om appartementen voor hem beschikbaar te houden.

Opeens begon zijn hart sneller te kloppen. Hij had een stem gehoord, die hem deed opleven, en alle booze gedachten in een ommezien verjoeg.

„Is mr. Trewithen thuis?"

„Ja, miss."

„Er is een jongedame voor u, mijnheer," diende Cradock aan.

Karenza Pendragon stond op den drempel.

Hij zou haar nauwelijks herkend hebben. Hier was geen spoor meer van een arm, droefgeestig, bloedeloos schepseltje in schamele

plunje, neen, een heerlijk lentekind, frisch als de lentemorgen, lachte hem blozend toe.

„Ik heb uw brief ontvangen," sprak ze bedeesd. „Dat is de reden, waarom ik kom."

Hij was verlegen en verward. Zijn gewone koelbloedigheid liet hem in den steek.

„'t Is natuurlijk een misverstand," vervolgde zij.

„Neen, miss Pendragon. Er is van een misverstand geen sprake," stotterde hij. Hij zag haar lippen trillen, haar kleine handen beven.

Zij deed een stap verder in de kamer en liet haar oogen snel rondgaan.

„Ik kan mij hier alles nog zoo herinneren," sprak ze droomerig..... „U is zoo goed voor mij geweest."

Nog sprak hij niet.

„U was een vriend voor mij, toen ik geen andere vrienden had; u was goed, toen niemand goed voor mij was."

„Maar thans hebt u vele vrienden, miss Pendragon. Thans zijn er velen goed voor u."

„Ja, ja, u hebt gelijk..... maar is u niet een beetje wreed?"

„Wreed.....? Ik?"

„Ja. Er is geen dag voorbij gegaan, of ik hoopte iets van u te hooren."

Hij voelde, dat hij kleurde. Ja, zij had gelijk. Hij had gewacht op haar, maar was het niet zijn plicht geweest, haar te bezoeken of te schrijven?

„Ik ben voor generaal Mountleven nog een vreemdeling," verontschuldigde hij zich, „en ik vreesde indringerig te zijn. U ziet, alles is veranderd."

„Er is niets veranderd, reëel is alles nog hetzelfde," protesteerde zij. „Mogelijk bedoelt u, wat ik was, toen ik hier vroeger bij u stond en wat ik nù geworden ben. Ja, uiterlijk ben ik anders. Hoe vindt u, dat ik er nu uitzie? Lady Mountleven heeft me onder handen gehad."

„U ziet er verrukkelijk uit, miss Pendragon. Ik heb geen verstand van dameskleeding, maar dat moet ik toch gul erkennen, dat u er verrukkelijk uitziet."

„Mag ik niet gaan zitten?" vroeg zij.

Weer bloosde Gwithian Trewithen.

„Vergeef me, miss Pendragon, ik had vergeten....." Hij schoof voor haar een stoel naderbij.

„Miss Pendragon? Is u mijn naam ontgaan, mr. Trewithen. Nog zoo kort geleden was ik Karenza."

„Ja, maar alles is zoo veranderd. U is thans miss Pendragon van Pendragon-Hall."

„En u komt Zaterdag? Zeg nu niet neen. We zijn intiem onder ons."

„Neen," weerde hij af, „ik kan niet."

„Waarom?"

„Ik meldde het in mijn brief."

„Ja, maar....." Zij keek hem een oogenblik strak aan. Er lag een uitdrukking van vrees in haar oogen, maar even spoedig verdween deze weer. „Ik zal vreeselijk teleurgesteld zijn, als u het niet doet..... 't Is alles uw werk geweest..... U danken Roger en ik alles....." Haar lippen trilden.

„Denk niet meer daaraan, miss Pendragon. Het weinige, wat ik deed, heb ik met liefde gedaan. En niemand kan meer blij zijn over uw geluk dan ik."

„Maar ik hoopte....." Zij bleef plotseling steken.

„Is het waar, dat u zich Zaterdag verlooft?" vroeg hij bijna ruw.

Haar wangen werden bloedrood en er straalde een vreemd licht uit haar oogen. „Ik hoop het," zuchtte zij.

„Hoe kunt u dan nog aandringen, dat ik kom? Ik zou het niet kunnen doorstaan, ik zou er onder bezwijken. Ik heb u lief gehad, u bemind, boven alles ter wereld. U dacht aan medelijden mijnerzijds, maar....."

„En toen noemde u mij Karenza, toen hebt u mij gevraagd, uw vrouw te willen worden."

„En u weigerde mij het jawoord."

„Hoe kon ik anders? Ik, een mijnwerkster, zonder thuis en zonder vrienden."

„Was u maar gebleven, 't geen u was," liet hij zich wreed ontvallen. „Ik weet, dat ik u grief, maar ik spreek de volle waarheid."

„Maar ik ben nog steeds dezelfde, ik ben niet veranderd."

„Ik kan..... ik kan niet komen..... 't zou te veel zijn voor....."

„En u wenscht, dat ik gelukkig word," viel ze hem in de rede.

„Ook zonder dat kunt u gelukkig zijn."

„Dus u wilt me niet graag gelukkig z i e n? En moet u er niet bij zijn, als ik mij verloof?"

Hij schudde het hoofd. Zij scheen een loopje met hem te nemen.

„Neen," antwoordde hij beslist. „U kunt dat heel goed zonder mij. Heusch, miss Pendragon, het gaat niet."

„Noem mij Karenza, wil je?" drong zij aan. „'t Is een verouderd Cornwaller woord. Kent u de beteekenis er van?"

Hij keek haar met groote vraagoogen aan. Zijn hart bonsde met forsche slagen. Zou 't mogelijk zijn?" vroeg hij zich af.

„Ik ben mijn naam getrouw," sprak ze ontroerd, „en daarom ben ik gekomen."

„Karenza..... l i e f d e!" snikte hij bijna.

„Ja, een heerlijke naam, vind j e niet? De meeste meisjes kunnen 't met haar naam niet vinden, maar ik ben dol op den mijnen, ik dweep er mee." Een zachte blik vergezelde deze woorden.

„En..... uw engagement.....? U zeide....."

„Ja, dat hangt van u af. Kom, Gwithian, moet ik nu nog verder gaan? Is nu niet j o u w beurt gekomen, om te spreken?" Een lach en een traan vergezelden deze woorden.

„Karenza, ... mijn Karenza!"

„Ja, Gwithian."

„En je meent het werkelijk?"

Hij nam haar in zijn armen en wilde haar omhelzen.

„Mag ik?"

„Ja, ik geef je mijn toestemming, mits je Zaterdag komt," antwoordde ze met een gelukkigen lach.

EINDE

201055_050

hock001gehe01

De geheimzinnige huurder